

Ai Đã Mang Đi Khúc Sênh Ca

Contents

Ai Đã Mang Đi Khúc Sênh Ca	1
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	3
3. Q.1 - Chương 3	5
4. Q.1 - Chương 4	6
5. Q.1 - Chương 5	8
6. Q.1 - Chương 6	10
7. Q.1 - Chương 7	11
8. Q.1 - Chương 8	13
9. Q.1 - Chương 9	14
10. Q.1 - Chương 10: Chương10	15
11. Q.1 - Chương 11	17
12. Q.1 - Chương 12	19
13. Q.2 - Chương 1	22
14. Q.2 - Chương 2	24
15. Q.2 - Chương 3	27
16. Q.2 - Chương 4	29
17. Q.2 - Chương 5	31
18. Q.2 - Chương 6	34
19. Q.2 - Chương 7	36
20. Q.2 - Chương 8	38
21. Q.2 - Chương 9	40
22. Q.2 - Chương 10	42
23. Q.3 - Chương 1: Chương1	42
24. Q.3 - Chương 2	45
25. Q.3 - Chương 3	46
26. Q.3 - Chương 4	48

Ai Đã Mang Đi Khúc Sênh Ca

Giới thiệu

Tựa như sương khói, tựa như mộng như ảo, tựa như có như không thật muốn một lần được hiểu hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-da-mang-di-khuc-senh-ca>

1. Q.1 - Chương 1

Có lẽ, một vương triều lụn bại, chỉ là một minh chứng, cho thế gian rồi ren, bỏ qua tất cả mọi thứ và lỗi lầm. Nụ cười khuyên thành, giang sơn đắm lẹ, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Một

Tại một vương triều hoa lệ thịnh vượng. Chim huyền*(chim nhạn) hát vang, đời đời yên bình. Ánh ban mai từ phía đông dâng lên, phủ trên vùng đất to lớn phương Đông sắp lụi tàn mãi mãi. Tia nắng mặt trời sáng chói, như Phật tổ ban phát bụi bặm cho trần thế, rực rỡ đến chói mắt. Nhưng mà, ánh sáng chói lòa đó rồi cũng dần dần lụi tắt, màn đêm dần buông xuống.

Mẫu thân rót một chén rượu trong suốt, dâng cho phụ thân. Lúc đó là buổi sáng sớm mùa đông. Ngay sau đó, có âm thanh vụn vỡ phá tan cả khoảng không yên tĩnh. Thị nữ thấp thỏm lo âu thông báo: Chết người, chết người, chết rồi.

Tay của mẫu thân nắm chặt lại. Trên chiếc váy trắng có những ngọn mầm nguyệt bạch*(hình mặt trăng màu trắng), tách ra mùi thảo dược nồng đậm. Tôi đem từng ngón từng ngón vuốt thẳng ra. Trên lòng bàn tay bà, có dòng chữ bằng máu rõ ràng, núi Linh Thứu, núi Linh Thứu.

*Núi Linh Thứu: Núi Linh Thứu là một trong những ngọn núi cao bao bọc chung quanh thành Vương Xá. Linh Thứu là nơi Đức Phật đã thuyết giảng nhiều bộ kinh quan trọng trong lịch sử Phật giáo, cũng như trong truyền thuyết Phật giáo, như kinh Pháp Hoa, Lăng Nghiêm, Kinh Đại Bát Nhã

Đây tựa như chỉ là một hàng chữ vô nghĩa. Không một ai hiểu được. Ngoại trừ tôi ra, không người nào biết, vì sao mẫu thân đột nhiên qua đời. Chân tướng, thật khó mà phân rõ. Không người nào truy cứu, cũng chẳng người nào cảm thấy hứng thú.

Bà được chôn cất tại một mảnh đất trống hoang vu phía sau ngọn núi. Không xa nơi đó, là dòng thác Lạc Thủy không ngừng chảy xiết. Phụ thân nói, thậm chí ngay cả khi bà chết, ông cũng sẽ không cho bà quay trở về núi Linh Thứu.

Tiếng đồn từ bốn phương tám hướng truyền xa, Thi vương đã giết vương hậu của mình.

Nguyệt thần*(Hằng Nga) cũng nói với tôi như vậy. Nàng nói, phụ thân người giết mẫu thân người, người là nghiệt chủng.

Tôi gọi là Muội Hỉ, là đứa con gái lai lịch bất minh của phụ thân. Năm tôi vừa tròn chín tuổi, mẫu thân của tôi qua đời.

Hai

Tôi ngẩng đầu, nhìn chăm chú trăng sáng nơi chân trời. Tôi nghe thấy giọng nói vắng vắng của Nguyệt thần, xuyên thấu cả bầu trời, đất đai, cây cối, qua cả vạn vật thế gian. Nàng nói, một ngày nào đó, người cũng sẽ như cánh chim huyền kia, bay khỏi trần thế. Người sẽ khiến vương triều này hủy diệt.

Rất nhiều năm trước kia, mẫu thân tôi cũng đứng tại vùng đất bao la này, nói với tôi những lời tương tự như vậy. Nàng nói, Muội Hỉ, một ngày nào đó, con sẽ rời xa ta, cánh chim huyền sẽ mang con rời xa ta. Sau đó, con sẽ hủy diệt đôi cánh chim trắng kia. Con sẽ hủy diệt một vương triều.

Mà lúc đó, tôi vẫn là một đứa bé. Thi quốc nơi chúng tôi sinh sống là một vùng đất hoang vu cằn cỗi, giấy dựa như thú. Bốn mùa trôi qua thắm thoát như gió lướt trên tay. Tôi thường đứng cùng mẫu thân ngưỡng đầu nhìn về phía đồng núi xa xa phía đông Thi quốc.

Mẫu thân tôi, chỉ về phía xa nói rằng nơi đó là núi Linh Thứu. Là nơi chúng tôi đời đời xin vọng thần linh. Tục truyền nơi đó là nơi các thần tiên sinh sống. Sơn thanh thủy tịnh. Ánh mặt trời len lỏi trong cây xanh ở đó, đất đai là màu vàng. Bà nói sau khi con người chết đi, mọi người đều hy vọng, linh hồn cũng sẽ được giữ lại nơi đó.

Những lời bà nói luôn mang theo một nỗi buồn vô hạn.

Tôi đã từng hỏi phụ thân, có chuyện đó thật hay không. Ông liền thét lên trong giận dữ. Ông nói nếu làm thần linh tức giận, Thi quốc chúng ta sẽ có báo ứng. Người chết, không thể ở lại núi Linh Thứu. Mẫu thân tôi càng không thể, linh hồn bà không sạch sẽ. Bà chỉ biết khinh nhờn thần linh.

Tôi chán ghét phụ thân như vậy. Chán ghét khi ông dùng những từ ngữ chua cay để hạ nhục mẫu thân.

Sau đó tôi cuối cùng cũng biết, giữa bọn họ tồn tại sự đối địch, oán hận, tất cả đều liên quan đến hai từ tình yêu. Phẫn bội và chung thủy.

Ba

Năm mười ba tuổi, tôi lén lút đến thăm thú núi Linh Thứu. Chẳng qua nơi đây chỉ là một dãy núi bình thường. Chỉ có cỏ dại gai sinh trưởng tươi tốt. Đại thụ (cây lớn) càng tráng kiện. Động vật càng hung mãnh.

Tôi nhìn phía sau cây đại thụ có một cái động. Tôi luôn có một khát vọng sẽ tìm được linh hồn mẫu thân ở nơi đó. Tôi muốn hỏi bà, nhiều năm trôi qua như vậy, trước giờ có từng nghĩ về tôi, trước giờ có từng yêu thương tôi không. Những điều đó cũng như những đám mây, phiêu bạt bất định. Không quay trở về.

Bất luận bà đối đãi với tôi ra sao, bà vẫn như trước, là khuôn mặt tôi mãi không bao giờ quên, huyết mạch chảy trong người tôi, là cốt tủy mẫu thân.

Khi mặt Trời buông xuống, tôi nhìn cây đại thụ cười không ngừng. Cười đến nước mắt đều chảy dài. Tôi biết rõ, sẽ chẳng có cách nào gặp được mẫu thân.

Nhưng mà, tôi nghe được tiếng chim huyền ca. Giống như từ chân trời vọng lại, như âm thanh thiên nhiên. Giống hệt ca dao ngày xưa mẫu thân từng hát. Lúc đó, ánh trăng sáng ngời. Cây cối, đóa hoa, gai, cỏ dại, mọi thứ như vậy, toàn bộ yên lặng không tiếng động.

Tất cả về sau, tôi nhìn thấy một thiếu niên gọi là Sóc Mã. Trong hắc mắt hắc mang theo nước mắt. Tựa như bộ dáng mẫu thân tôi. Mẫu thân tôi, cũng từng nhìn tôi như thế. Ánh mắt bất lực mà yêu thương nhìn tôi.

Hắn tới đây vòng tay ôm tôi. Hắn mang theo mùi hương của hoa cỏ thơm ngát. Hắn nói, hắn gọi là Sóc Mã. Hắn nhìn thấy tôi có cảm giác rất thân thiết. Hắn nói đây là chuyện khiến hắn kinh ngạc vui mừng.

Ngón tay hắn ấm áp, đặt ở trên lưng, bỗng nhiên tôi cảm thấy, bốn mùa trôi qua, xuân về hoa nở.

2. Q.1 - Chương 2

Sóc Mã đứng tại đỉnh núi cao, chỉ tay cho tôi nhìn, đâu là con đường phía Nam của Lạc Thủy, còn đâu là con đường phía Bắc, đâu là Vương thành.

Hắn nói, cung điện Huyền Vũ khổng lồ được xây bằng đá, màu trắng của lông chim, tựa như những đám mây, từng mảng lớn chiếm trọn một vùng xanh ngắt của bầu trời. Vương công đại thần mặc cảm y tơ lụa, còn có Đông vương.

Tôi nhìn ở trong ánh mắt hắn, thấy bóng dáng mẫu thân. Ánh mắt sáng quắc dưới ánh mặt trời, nhìn thấu được bi thương.

Tôi hỏi hắn, người đến cùng là ai. Người đến từ nơi nào.

Hắn không nói. Thật lâu sau, mới nói, ta không thể nói cho người. Người chỉ cần biết rõ, trên mảnh đất này, tại bất kỳ nơi đâu, ta luôn luôn bên cạnh người. Ta sẽ chờ người ở núi Linh Thứu này. Người hãy nhớ kỹ hình dáng ta.

Hắn hỏi, Muội Hỉ, vì sao người không cười.

Tôi vì sao lại không cười nhỉ. Phụ thân cũng đã từng hỏi tôi như vậy, tôi vẫn chưa nói cho ông biết. Chỉ là dưới bầu trời này, khi chim huyền tung cánh trên núi Linh Thứu, tôi nói với Sóc Mã, bởi vì chưa gặp được người khiến tôi cười. Nếu như người đó xuất hiện, hẳn nhất định là người tôi thích.

Tôi ngưỡng đầu nhìn, nhìn thấy Nguyệt thần nhìn tôi mỉm cười.

Chúng tôi hết như đôi chim huyền ưu thương, cố chấp nhìn về ngọn núi. Chân núi là những nô lệ cường tráng bận rộn, bọn họ vì sinh tồn mà không ngừng cày cấy.

Tôi nói cho Sóc Mã, mẫu thân tôi đã chết. Phụ thân tôi đã giết bà.

Hắn nói, sẽ không, ông không giết được bà. Người đã đoán sai.

Tôi hỏi Sóc Mã, vì sao phụ thân không thích mẫu thân, lại vì sao mà mẫu thân tưởng nhớ núi Linh Thứu này như thế. Vì sao mà bà không chịu gặp tôi, vì sao bà không thương tôi.

Hắn nói, khi sinh mệnh con người ta chấm dứt, không phải không thương chúng ta, họ không muốn chúng ta lưu luyến nên cáo biệt. Một ngày nào đó, bà ấy sẽ ở một nơi nào đó, đợi chờ, giống như chúng ta đang đứng chờ ở nơi đây.

Trong những tháng năm tuổi trẻ của tôi, Sóc Mã như tri kỷ, bằng hữu, ca ca, bóng dáng mẫu thân. Hắn không có lúc nào không trò chuyện cùng tôi. Hắn nói, Muội Hỉ, bất kỳ chuyện gì, ta sẽ cùng người gánh vác, ta sẽ không bỏ lại người, vĩnh viễn vĩnh viễn, mãi mãi.

Nhưng mà, sau hôm ấy, tôi chưa từng gặp lại Sóc Mã. Tôi gặp Túc Đan. Thợ săn đến từ phía Đông. Hắn gánh một gùi gỗ trên người, tay cầm trường đao, hắn hỏi tôi có gặp con hồ ly nhỏ hay không.

Hắn nói con hồ ly đó có bộ lông màu đỏ, nó sẽ gây hại cho người.

Tôi chưa từng gặp người thợ săn nào mi thanh mục tú (mày xinh mắt đẹp) như hắn. Như bức họa cầu nhỏ nước chảy ở Giang Nam. Trường đao và gùi gỗ của hắn phát ra âm thanh cọ sát vào nhau. Dưới bầu trời xanh thẳm, kéo dài không dứt.

Tôi nói với hắn, mẫu thân tôi đã chết, phụ thân tôi đã giết chết bà.

Hắn tiến lên chụp lấy bờ vai tôi, hắn nói, tôi rất khổ sở sao. Nhưng mà, người đã chết, họ sẽ hạnh phúc thôi. Mà người, người cũng phải hạnh phúc.

Hắn xoay người cáo biệt tôi. Tôi hỏi hắn, chúng ta có thể gặp lại hay không.

Sửng sốt nửa buổi, hắn nói, sẽ.

Hắn mang trường đao cho tôi giữ lại. Hắn nói, nếu chúng ta gặp lại, dù cho bộ dạng có già đi, trường đao của hắn, dù tôi có lẫn trong đám người, chỉ cần hắn nhìn thấy sẽ liền nhận ra tôi.

Hắn nói, người gọi là gì. Vì sao người không cười. Trước lúc cáo biệt, có thể mỉm cười tiễn ta không.

Ánh sáng trắng chói mắt. Nguyệt thần núp ở phía sau nói, hài tử, người cười sao. Hắn là người mà người yêu hết cả cuộc đời này. Hắn sẽ khiến người cả đời khó quên. Đây, là ý trời.

Tôi cười.

Tôi sẽ nhớ kĩ thợ săn Túc Đan. Hắn xoay người đi xuống núi Linh Thứu, hướng về Vương thành mà đi.

Mà tôi, chẳng có cách nào gặp lại hắn.

Phương bắc xảy ra chiến sự, kéo dài mấy năm không ngừng. Phụ thân dâng lên ngựa, trâu bảo, tơ lụa, nô lệ, cũng không thể cảm động người gọi là Lý vương kia. Tôi đứng ở trên cổng thành, thờ ơ lạnh nhạt. Tôi nghĩ xem ông rồi sẽ ra sao, có thể lương chết đi trên mảnh đất chính mình không.

Nhưng mà, Lý Quý* phát hiện ra tôi. Hắn hỏi phụ thân, cô nương mặc hắc y (quần áo đen) kia là ai? Nếu như người có thể đem nàng dâng cho ta, như vậy, ta sẽ dừng cuộc thảo phạt này, mang lại thái bình cho Vĩnh Bảo của ngươi.

Tôi cho rằng phụ thân sẽ không do dự tống xuất tôi đi, bảo toàn chính mình. Không ngờ, ông quỳ ở trước mặt nam tử, cầu xin. Hắn nói, không thể, cầu ngài cầu ngài cầu ngài, van xin ngài.

Âm thanh thê lương, vang vọng trong không gian. Lần đầu tiên tôi cảm giác giọng nói ông già nua của ông, ông, là phụ thân tôi. Nhiều năm trôi qua như vậy, chúng tôi lại oán hận lẫn nhau.

Tôi đi xuống cổng lầu, nhìn nam tử nói, tôi sẽ đi cùng ngài. Nhưng xin ngài chấp thuận, mãi mãi không xâm phạm Thi quốc.

Tôi gọi là Muội Hỉ. Là đứa con gái lai lịch bất minh của phụ thân. Tôi yêu thợ săn Túc Đan đến từ phía Đông kia. Năm mười sáu tuổi, tôi trở thành vật hy sinh trong thời buổi loạn lạc, đi về vương thành.

*Lý Quý: Hạ Kiệt là con của Hạ Phát, vốn có tên là Lý Quý. Vì Lý Quý là người tàn ác nên bị gọi là Kiệt, nghĩa là kẻ độc ác ưa giết chóc.

Hạ Kiệt là vị vua thứ 17 và cuối cùng nhà Hạ trong lịch sử Trung Quốc. Ông được truyền thống coi như một bạo chúa và kẻ áp bức, người mang lại sự sụp đổ của một triều đại. Khoảng thế kỉ 16 TCN Kiệt bị đánh bại bởi Thành Thang dẫn đến chấm dứt của nhà Hạ, kéo dài khoảng 500 năm, và sự ra đời của nhà Thương.

3. Q.1 - Chương 3

Chiếc xe một đường đi về hướng Đông, thẳng đến vương thành. Dọc đường đi qua từng dãy núi, con sông, gò đất. Kỳ thật, phía sau mỗi ngọn núi, là những con đường ngoằn ngoèo thông nhau. Phía sau núi Linh Thứu, là một con đường thẳng dẫn đến vương thành.

Mẫu thân tôi đã từng hỏi tôi, phía sau núi Linh Thứu là nơi nào.

Lúc đó, tôi không trả lời bà. Tôi cũng không biết rõ. Sau khi hỏi han nhiều, tôi liền lừa bà, bảo rằng nơi đó là con sông lớn nhất. Nước sông sâu không lường được. Mà người đi qua, trước giờ không có quay trở về.

Bà liền buồn bực không vui. Bà nói, không thể có chuyện đó, không thể nào. Hắn đã đáp ứng ta, sẽ cùng ta gặp lại. Hắn sẽ không lừa ta. Ta và hắn sẽ gặp nhau.

Tường thành Huyền Vũ xây bằng đá, cột trắng, lan can được điêu khắc, bậc thềm làm bằng ngọc, vẻ đẹp tựa ngọc bích, đỉnh viện thật sâu.

Đại điện phía trên, quần thần quỳ lạy.

Tôi nhìn nam nhân khôi ngô phía trên, không còn trẻ tuổi, quỳ xuống.

Bái kiến Ngô vương, tôi nói.

Từ nay, quân vương không lên triều sớm. Trong triều ngoài triều, bất bình nổi lên.

Lý Quý coi tôi như trâu bảo, một khắc cũng không rời. Hắn nói, trẫm là vua của thiên hạ, là vua phương Đông, thế gian vạn vật, đều là của trẫm. Nàng muốn cái gì, trẫm sẽ cho nàng.

Hắn sủng tôi? Tôi chỉ cảm thấy ưu thương. Tôi đã nhìn thấy quá nhiều cái chết, nước mắt và máu. Nhìn thấy quá nhiều sinh mệnh vô tội, trong phút chốc sẽ sụp đổ. Lại không thể làm gì.

Tôi ngẩng đầu hỏi Nguyệt thần, vì sao lại như vậy.

Nàng mỉm cười nói với tôi, người đã làm tất cả. Người sẽ hủy diệt vương triều này. Người đã khiến vua trở thành tên bạo quân vô lương, mọi người xa lánh.

Mà lúc này, trong cung rượu trì (Bể tắm đầy rượu) có nam tử đầu tóc rối bù, cúi đầu quỳ ở phía trước.

Hắn nói, thỉnh đại vương giết nữ nhân kia. Người này, là đến hủy diệt vương triều ta.

Xiêm y hắn, đã rách nát. Cố chấp mà hèn mọn quỳ ở chỗ ấy. Lý Quý tức giận vì hắn đã gián đoạn niềm vui, quát hắn cúi đi.

Nam tử chỉ nhắc đi nhắc lại dai dẳng, thỉnh đại vương giết nữ nhân kia, người này, là đến hủy diệt vương triều ta

Người nếu không cúi đi, trăm sẽ giết người.

Nam tử nói, nếu không giết chết yêu nữ, triều Hạ sẽ diệt vong. Mà thần sống, còn có ý nghĩa gì?.

Như vậy, người chết đi.

Lý Quý hạ lệnh cho quân lính kéo hắn ra ngoài thi hành hình phạt.

Tôi ngăn cản hắn. Lý Quý hỏi, ái phi, nàng cảm thấy có điều gì không thỏa.

Tôi chỉ muốn nhìn vào đôi mắt hắn. Vì cái gì hắn không nhìn chúng tôi. Vì cái gì hắn thống hận tôi như vậy. Tôi chỉ mong hắn ta ngẩng đầu lên nhìn tôi. Không hề có ý móc đi đôi mắt hắn.

Nhưng mà Lý Quý lại tự tay móc mắt hắn, dâng tặng đến trước mặt tôi. Hắn nói, Muội Hỉ, nàng muốn cái gì, ta sẽ giúp nàng có được điều đó. Đôi mắt của hắn ta, cũng chẳng hề chi.

Tôi nói, tạ ơn vương tạ ơn vương, cảm ơn vương.

Tôi tạ ơn hắn, điều đó từng bước biến ta thành yêu nữ trong lời đồn đãi. Tạ ơn hắn ban cho tôi ân sủng, lại khiến tôi chẳng còn đường lui.

Đêm đó, tôi mơ thấy nam nhân bị móc đi đôi mắt kia. Hắn khóc đến thê lương, lại không có nước mắt. Hắn khiến tôi nhớ về chàng thợ săn trên núi Linh Thứu. Hắn đưa đại đao cho tôi, tôi vẫn giữ bên người.

Hắn nói, một ngày nào đó, chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Nhưng mà, hôm nay, Lý Quý lại dùng cây đại đao này, móc mắt người ta.

Khi đôi mắt hắn sắp bị mất đi, hắn ngẩng đầu. Trong khoảnh khắc ngẩng đầu và cúi đầu, phát ra tiếng cười thê lương. Trong mắt hắn hình như có rất nhiều khó chịu và kinh ngạc, lại chung quy không kịp nói ra.

Tôi chỉ nhìn thấy trên chuôi đao tràn đầy những đóa hoa đỏ sậm. Nhiều như vậy, nhiều như vậy.

Khi hắn cười, tôi lại khóc.

4. Q.1 - Chương 4

Mỗi khi màn đêm buông xuống, Thị nữ Quyết Lan của tôi rất thích đem mái tóc xõa tung, mái tóc óng mượt như tơ, bay trong gió, tạo thành âm thanh. Tràn đầy khao khát.

Nàng nói, ở nông thôn cây quế rất lâu mới nở hoa một lần. Nàng sẽ mang chúng nghiền trong lòng bàn tay, hương thơm sẽ lan tỏa toàn thân. Nàng nói, nường nường, đó là hương hoa thơm nhất thế gian này. Nó nở trên cành cây phía trên.

Nàng nói, nường nường, bộ dạng người quốc sắc thiên hương, vì sao mọi người lại gọi người là yêu nữ hại quốc.

Vậy người cảm thấy, ta là yêu nữ sao.

Đương nhiên không phải. Nô tì cảm thấy nương nương là trên đời này người nhân hậu mỹ lệ nhất.

Nếu như có một ngày, ta giết người, ta sẽ trở thành yêu nữ như lời thiên hạ, người có hối hận vì lời nói vừa rồi hay không.

Sẽ không.

Thị nữ Quyết Lan của tôi, rất có mắt nhìn, mái tóc dài mềm nhẹ, chân thon dài. Khi nàng nhảy múa, bầu trời xuất hiện vô số chim huyền, cánh chớp nhoáng đầy màu sắc.

Rất lâu sau, tôi mới biết rõ, nàng sống ở nông thôn, tại một nơi giáp với sa mạc. Nơi đó trước giờ không có cây quế. Quế Thụ chỉ là một cái tên của người nam nhân. Là người tình nhỏ thời niên thiếu của nàng.

Bọn họ tìm kiếm ốc đảo trong sa mạc. Ở bên cạnh giếng uống nước, chạy băng băng trong cát bụi mờ mịt. Hắn ta nói, sau khi lớn lên, ta sẽ lấy nàng làm vợ.

Nàng tin là thật. Nàng dần dần lớn lên. Mười bốn tuổi, nàng bị đưa vào Hạ cung, thành cung nữ.

Hắn từng nói với nàng, ta sẽ luôn chờ người nơi giáp sa mạc này. Ta sẽ chờ người trở về. Nhưng sợ người cuối cùng không thể trở về.

Tôi nhìn Quyết Lan nói, mẫu thân tôi đã chết, phụ thân tôi giết bà.

Nàng nói, nương nương, nhất định không phải như vậy. Ông sẽ không giết bà. Người yêu, không thể nào tàn sát lẫn nhau.

Tôi nói, có. Có, Quyết Lan, một ngày nào đó, khi thế gian này chìm vào tuyệt vọng, tất cả những người tương thân tương ái, đều có thể biến thành kẻ địch.

Quyết Lan nửa hiểu nửa không.

Tôi gọi là Muội Hỉ. Vương hậu của Lý Quý, đời thứ mười chín vương triều Hạ. Thị nữ Quyết Lan của tôi có tình nhân chờ đợi nàng. Nhưng mà, nàng xem ra, so với tôi càng ưu thương.

Mọi người nói Lý Quý điên rồi. Hắn yêu một nữ tử bị chứng u buồn, thậm chí giang sơn cũng không đoái hoài. Hao tài tổn của, xây Khuynh cung, Trúc Dao đài, tạo rượu trì, từ phương Nam xa xôi, vận chuyển nhiều tơ lụa, cho cung nữ không ngừng xé nát chúng nó.

Hắn nói, ái phi, vì cái gì nàng vẫn không cười.

Hắn nói, ta là vua phương Đông, mặt trời ở đây vĩnh viễn không sụp đổ. Vì cái gì nàng không cười.

Tôi ngẩng đầu hỏi Nguyệt thần đang trốn sau đám mây kia, vì sao như vậy.

Nàng nói cho tôi, hết thấy đều là báo ứng. Triều Hạ sắp tiêu vong. Thợ săn phía Đông, rất nhanh thôi sẽ đến vương thành. Tên của hắn, là Y Doãn.

Tên của hắn là Y Doãn, Y Doãn, Y Doãn.

Tôi đứng trên tường thành Huyền Vũ làm bằng đá, nhìn thấy một nam tử, gánh gùi gỗ, cung tên, mi thanh mục tú. Dưới ánh mặt trời, tôi bắt đầu choáng váng. Tôi hỏi Nguyệt thần, tại sao như vậy.

Nàng nhìn tôi mỉm cười, Y Doãn chính là Túc Đan, Túc Đan chính là Y Doãn. Là thợ săn trên núi Linh Thứu mà người yêu, hắn đã đến đây.

Tại thời khắc hắn quỳ chân xuống bái lạy, gọi tôi nương nương, tôi đột nhiên liên lệ rơi đầy mặt. Tôi cố ý đem trường đao, để tới trước mặt hắn. Tôi mở miệng nói đúng lắm, người đã đến, Túc Đan.

Hắn hoảng sợ quỳ lạy, thần là Y Doãn, chưa từng gặp qua nương nương.

Lý Quý đứng ở một bên, ái phi, hai người biết nhau?

Tôi nói, phải.

Gặp mặt ngày hôm đó, Lý Quý thật vui vẻ. Hắn nói, ái phi, nàng vào cung đã rất lâu, chưa từng nghe nàng nói về thân nhân. Hiện tại cuối cùng có người quen tại vương thành, như vậy, nàng sẽ không nhớ nhà. Trẫm cam đoan sẽ trọng dụng Y Doãn, nàng nói nên ban cho hắn chức quan gì thì tốt? Chỉ cần nàng nói, trẫm sẽ làm theo ý nàng. Trẫm là vua phương Đông.

Tôi nói, tạ ơn vương tạ ơn vương, cảm ơn vương.

Nguyệt thần nói, người đã yêu thợ săn phương Đông.

Tôi rất yêu. Ngày càng hăm sâu. Thị nữ Quyết Lan của tôi trở nên lo lắng, nường nường, người thích Y Doãn, phải hay không? Nhưng tình này càng đậm sâu, người sẽ hại hắn, cũng hại chính mình. Đại vương nếu biết rõ, sẽ không nường tay tha thứ.

Tôi nhìn thấy thị nữ mái tóc dài mềm nhẹ, cười lạnh, người là vì ta nghĩ, hay là cầu toàn cho chính người.

Quyết Lan hoảng sợ quỳ xuống đất, nường nường tha mạng.

Tôi nghĩ, một ngày nào đó, mái tóc xinh đẹp như tơ lụa này, bay trong gió, ầm ầm rơi xuống đất.

5. Q.1 - Chương 5

Tôi và Y Doãn thường gặp mặt trên đỉnh cung điện Huyền Vũ xây từ đá, ở đó tôi nhìn thấy Quyết Lan.

Tôi không chỉ một lần thấy Quyết Lan và Doãn lén lút gặp riêng tại nơi này. Nhìn thấy tay Y Doãn, trên mái tóc tơ lụa kia, như cá bơi lội. Tôi lại không nói gì.

Từ nhỏ tôi đã có thói quen giữ mắt mình bằng quan. Giống như tôi biết mẫu thân tôi rồi cũng sẽ rời tôi mà đi.

Nhưng mà, tôi không nghĩ đến Y Doãn bên cạnh tôi lại biến mất. Lập một kế hoạch, lời kịch, thời gian, tình huống. Giả dạng một tâm bệnh. Làm Lý Quý luống cuống hoảng hốt. Hắn nói, ái phi, nàng có tâm sự gì, đừng ngại nói ra.

Tôi chỉ ngón tay vào Quyết Lan, nghe giọng nói của mình, mái tóc của nàng, cùng với mạng sống của mình.

Không để Quyết Lan biện bạch, tóc nàng phủ đầy mặt đất. Trong phòng tóc đen tán loạn. Nàng chỉ biết lập đi lập lại một câu, nường nường tha mạng.

Tôi sẽ không tha mạng nàng. Vì sao tôi phải tha cho nàng.

Tôi đau đầu suy nghĩ, đều là tay Y Doãn, cùng mái tóc dài của nàng. Chân tướng phía sau, chính là tình yêu mà tôi chôn giấu. Tôi nhất định phải bảo vệ.

Bên cạnh tôi rất nhanh xuất hiện thị nữ mới. Không xinh đẹp, không đủ cơ trí, thậm chí nàng thường xuyên mang nụ cười trên môi, cũng khiến tôi chán ghét. Rất nhiều ngày sau, Y Doãn hỏi Quyết Lan. Tôi nói cho hắn, Quyết Lan cùng một nam tử bỏ trốn xuất cung.

Hắn tin là thật. Trên mặt không chút bi thương. Điều này làm cho tôi hoài nghi, giữa hắn và nàng, đã từng nảy sinh những gì.

Tôi nghĩ đến Quyết Lan trước khi chết, nhìn tôi nói vài lời. Nàng nói, nường nường, tôi chẳng hề oán người. Tôi vẫn tin tưởng câu nói đó. Khi thể gian này tuyệt vọng, tất cả những người tương thân tương ái, đều có thể biến thành kẻ địch. Người không có lừa tôi.

Lý Quý chung quy cũng phát hiện, tôi và Y Doãn ám muội. Hắn không phải không đau lòng. Cũng kinh hoàng, sợ mất đi tôi. Hắn nói, ái phi, nàng đến cùng muốn trẫm làm thế nào, nàng mới chịu cười. Trẫm đã bỏ giang sơn, vứt đi tánh mạng, chỉ cần nàng cười. Về sau, trẫm cho rằng nàng sẽ không bao giờ cười, chỉ là, vì sao nàng lại cười với Y Doãn.

Trước mắt tôi ngậm miệng không nói. Tiện đà cầu xin hắn, thành toàn cho tôi và Y Doãn, về sau đó, tôi vẫn quỳ ở chỗ ấy, xin hắn cho Y Doãn sống. Tôi nói, chỉ cần hắn sống, cái gì tôi cũng sẽ đồng ý với ngài. Cầu ngài cầu ngài cầu ngài, van xin ngài.

Trong khoảng khắc này, tôi nghĩ về phụ thân tôi ở Thi quốc. Ông cũng đã từng vì tôi mà quỳ xin Lý Quý như vậy. Vì tôi.

Tôi vẫn quỳ trước Khuynh cung, không ăn không uống. Hai ngày sau, Lý Quý nói cho tôi, hắc tử Y Doãn, cũng hạ lệnh thiên hạ, ai cũng được động đến hắc tử. Nam nhân này vô cùng ưu thương nói, trăm chỉ là không nghĩ nặng khổ sở như vậy.

Tôi lần nữa đánh mất thợ săn phương Đông. Tại bầu trời mùa hạ, tôi nhìn thấy gương mặt Nguyệt thần. Đẹp tựa thiên tiên. Nàng nói, Muội Hỉ, tất cả chỉ là bắt đầu. Triều Hạ sẽ tiêu vong, triều Hạ sắp vong rồi.

Tôi mơ thấy thị nữ Quyết Lan, đứng trên Lộc đài, nhìn tôi mỉm cười. Gương mặt nàng, được rọi sáng dưới ánh trăng, lạnh lùng. Nửa đêm rả rích tiếng côn trùng, cây lá xào xạc. Sau lưng nàng, chim huyền không lơ lửng cao đôi cánh màu trắng, từ từ bay lên cao.

Tiếng cười của nàng, vang vọng trong đám lá cây mùa hạ.

Nàng khiến tôi nhớ về mẫu thân. Mong manh không chịu nổi gió, bị thương như thế, rét lạnh và đau đớn như mùa đông, mẫu thân tôi, như một chiếc lá mùa thu chết lặng trên đất. Vô thanh vô thức.

Ngày đó, tôi đứng tại Khuynh cung trong đêm đen, nhìn thấy Sóc Mã đã lâu chưa gặp. Hắc tử nói, Muội Hỉ, ta đến mang ngươi đi. Hắc tử nói với tôi rất nhiều lời, hắc tử cần nhân, tựa như mẫu thân đã vô số lần thì thầm cùng tôi.

Tôi nói với hắc tử về Túc Đan, Y Doãn. Tôi nhớ về Y Doãn biết bao nhiêu. Cho đến khi tôi chết, tôi cũng chỉ nhớ về Y Doãn.

Sóc Mã mỉm cười, thân mình hắc tử thơm ngát mùi hoa, mùi của hoài bão, bao dung cho nước mắt tôi. Hắc tử nói hắc tử là linh hồn trên núi Linh Thứu, nói hắc tử từ lúc quen tôi, chưa từng rời khỏi tôi.

Hắc tử nói, ta có thể giúp ngươi.

Như vậy, ngươi quả thật có thể giúp ta. Tôi nói, nhiều năm trước, Y Doãn đuổi bắt ngươi. Nếu như ngươi chết, ta đem da lông ngươi, cơ thể hiến cho Y Doãn, hắc tử nhất định sẽ mang ta đi. Ta vì hắc tử làm tất cả, hắc tử không thể không cảm động, không thể không yêu ta.

Tôi bắt lấy vạt áo hắc tử, động não suy nghĩ, chỉ thấy trước mắt hình ảnh Y Doãn cười. Tôi xem nhẹ nước mắt của Sóc Mã, lệ chảy dài thê lương.

Không lâu sau đó, Sóc Mã biến mất. Nằm trên đất là một con hồ ly màu đỏ lửa. Tôi nghe được, là tiếng gào thét thống khổ của Sóc Mã, rồi cục tức từ từ âm thanh đó biến mất chìm vào im lặng.

Hắc tử không thể nói bất kỳ điều gì nữa rồi. Tôi biết rõ, sẽ không có cáo biệt. Mãi mãi, cho đến về sau.

Tôi giết Sóc Mã, chẳng qua là tự tạo nên một ưu thế, lệnh Y Doãn mang tôi đi.

Nhưng mà, cuối cùng, tôi cũng thất vọng.

Trong nháy mắt hắc tử thấy được hỏa hồ ly, lóe ra kinh hãi. Tiếc đã hắc tử nói, Muội Hỉ, ngươi nhất định phải ở bên cạnh Hạ vương, điều ngươi sẽ làm, khiến vương triều bị hủy diệt. Ta tạm thời còn không thể cứu ngươi đi.

Hắc tử lần nữa từ bên cạnh tôi rời khỏi.

Y Doãn đi rồi, hàng đêm tôi bắt đầu ca sênh. Tôi đem tất cả tội lỗi quy cho Lý Quý. Phỉ báng vu cáo hãm hại những trung thần của hắc tử. Nhìn thấy đầu lâu bọn hắc tử, không khác gì những quả bóng cao su bình thường khác, lăn trên đất.

Tôi chỉ là cô đơn. Tôi vay mượn tình yêu, đem sự sùng ái bậc nhất của đế vương, khiến một vị vua bình thường, trở thành vị vương tàn bạo tâm thường.

Các bộ lạc lần lượt hợp nhau tấn công.

Triều Hạ sắp vong là sự thật, kết quả đã ngã ngũ. Quân đội Thành Thang, đã dựng thẳng lên thương kỳ (cờ), thẳng đến vương thành. Thần tử cầm đầu, chính là Y Doãn.

6. Q.1 - Chương 6

Mười sáu

Tôi mơ thấy thị nữ Nguyệt Lan, đứng trên Lộc đài, nhìn tôi mỉm cười. Gương mặt nàng, được rọi sáng dưới ánh trăng, lạnh lùng. Nửa đêm rả rích tiếng côn trùng, cây lá xào xạc. Sau lưng nàng, chim huyền khổng lồ giương cao đôi cánh màu trắng, từ từ bay lên cao.

Tiếng cười của nàng, vang vọng trong đám lá cây mùa hạ.

Nàng khiến tôi nhớ về mẫu thân. Mong manh không chịu nổi gió, bị thương như thế, rét lạnh và đau đớn như mùa đông, mẫu thân tôi, như một chiếc lá mùa thu chết lặng trên đất. Vô thanh vô thức.

Ngày đó, tôi đứng tại Khuynh cung trong đêm đen, nhìn thấy Sóc Mã đã lâu chưa gặp. Hắn nói, Muội Hỉ, ta đến mang ngươi đi. Hắn nói với tôi rất nhiều lời, hắn cần nhân, tựa như mẫu thân đã vô số lần thì thầm cùng tôi.

Tôi nói với hắn về Túc Đan, Y Doãn. Tôi nhớ về Y Doãn biết bao nhiêu. Cho đến khi tôi chết, tôi cũng chỉ nhớ về Y Doãn.

Sóc Mã mỉm cười, thân mình hắn thơm ngát mùi hoa, mùi của hoài bão, bao dung cho nước mắt tôi. Hắn nói hắn là linh hồn trên núi Linh Thứu, nói hắn từ lúc quen tôi, chưa từng rời khỏi tôi.

Hắn nói, ta có thể giúp ngươi.

Như vậy, ngươi quả thật có thể giúp ta. Tôi nói, nhiều năm trước, Y Doãn đuổi bắt ngươi. Nếu như ngươi chết, ta đem da lông ngươi, cơ thể hiến cho Y Doãn, hắn nhất định sẽ mang ta đi. Ta vì hắn làm tất cả, hắn không thể không cảm động, không thể không yêu ta.

Tôi bắt lấy vạt áo hắn, động não suy nghĩ, chỉ thấy trước mắt hình ảnh Y Doãn cười. Tôi xem nhẹ nước mắt của Sóc Mã, lệ chảy dài thê lương.

Không lâu sau đó, Sóc Mã biến mất. Nằm trên đất là một con hồ ly màu đỏ lửa. Tôi nghe được, là tiếng gào thét thống khổ của Sóc Mã, rồi cục tức từ từ âm thanh đó biến mất chìm vào im lặng.

Hắn không thể nói bất kì điều gì nữa rồi. Tôi biết rõ, sẽ không có cáo biệt. Mãi mãi, cho đến về sau.

Mười bảy

Tôi giết Sóc Mã, chẳng qua là tự tạo nên một ưu thế, lệnh Y Doãn mang tôi đi.

Nhưng mà, cuối cùng, tôi cũng thất vọng.

Trong nháy mắt hắn thấy được hỏa hồ ly, lóe ra kinh hãi. Tiếc đã hắn nói, Muội Hỉ, ngươi nhất định phải ở bên cạnh Hạ vương, điều ngươi sẽ làm, khiến vương triều bị hủy diệt. Ta tạm thời còn không thể cứu ngươi đi.

Hắn lần nữa từ bên cạnh tôi rời khỏi.

Y Doãn đi rồi, hàng đêm tôi bắt đầu ca sênh. Tôi đem tất cả tội lỗi quy cho Lý Quý. Phỉ báng vu cáo hãm hại những trung thần của hắn. Nhìn thấy đầu lâu bọn hắn, không khác gì những quả bóng cao su bình thường khác, lăn trên đất.

Tôi chỉ là cô đơn. Tôi vay mượn tình yêu, đem sự sủng ái bậc nhất của đế vương, khiến một vị vua bình thường, trở thành vị vương tàn bạo tầm thường.

Các bộ lạc lần lượt hợp nhau tấn công.

Triều Hạ sắp vong là sự thật, kết quả đã ngã ngũ. Quân đội Thành Thang, đã dựng thẳng lên thương kỳ (cờ), thẳng đến vương thành. Thần tử cầm đầu, chính là Y Doãn.

7. Q.1 - Chương 7

Trong đầu của tôi, hiện ra nhiều gương mặt như vậy. Mẫu thân, Sóc Mã, Quyết Lan, còn có nam tử bị móc đôi mắt kia.

Lúc này, tiếng cười tựa quỷ của Nguyệt thần vang lên. Nàng nói, Muội Hỉ, tất cả đều là ý trời. Nhưng ta quên nói cho người, ý trời cũng có thể lừa gạt.

Ban đầu, Nguyệt thần chẳng qua là vì xuất phát từ ham muốn cá nhân. Vì trả thù Hậu Nghệ * năm đó đối với nàng ta bất trung. Thế là nàng thề, nàng sẽ khiến triều Hạ bị hủy diệt trong tay để vương thứ mười chín. Mà tôi, bất tri bất giác, đảm đương vai trò vật hi sinh trong kế hoạch của nàng.

Mà Y Doãn, che dấu bên ngoài gương mặt tuấn mỹ, cũng là ngàn lỗ trăm loét vết thương. Vết tích chẳng chịt.

Hắn không phải Túc Đan. Chẳng qua mượn bộ da của Túc Đan, như thế, tôi vẫn tưởng lầm là Túc Đan. Thế là, tâm tư tôi, tình yêu tôi cũng cứ thế mà cho đi.

Nguyệt thần nói, Túc Đan chân chính, chết dưới đại đao của chính hắn. Người muốn đôi mắt hắn. Người giết hắn.

Tôi đứng trên tường thành Huyền Vũ sắp biến mất ở Khuynh cung, nhìn xa xa dòng Lạc Thủy phía bắc, ngày đó trên núi Linh Thứu, tôi gặp gỡ thợ săn Túc Đan chạy vội vã. Hắn gánh gùi gỗ, cung nỏ, tay ôm hỏa hồ ly.

Tôi xoay người, quay đầu nhìn lại, mà con hồ ly, chậm rãi biến thành bộ dáng mẫu thân tôi. Bà gọi tôi Muội Hỉ. Bà nói, ta vẫn ở chỗ này chờ con.

Tôi lại gặp được thị nữ Quyết Lan. Nàng nói, quê hương nàng có cây quế, năm nàng tròn mười bốn tuổi, chưa từng thấy ra hoa. Nàng dùng một trận lửa, đem thiêu hết phòng nhỏ, đốt luôn nam nhân có tên Quế Thụ. Chỉ vì tiểu tình nhân của nàng, lừa nàng gặp gỡ riêng nữ tử khác. Từ đó trở đi, nàng liền biết rõ, trong tình yêu, bao gồm phản bội. Người yêu nhau, từ ngày cáo biệt, thì sẽ một đi không trở lại.

Nàng đã từng nói với tôi, Y Doãn chính là Quế Thụ. Nàng nói, nương nương, chính là hắn.

Tôi không tin. Sự ghen ghét ám ảnh đầu tôi, cho rằng là nàng dựng nên, khiến cho tôi lấy cớ buông tha cho Y Doãn. Thế là, tôi lựa chọn để nàng biến mất.

Rất lâu sau đó, tôi đã tin vào lời nói Quyết Lan.

Chỉ là, có ai biết rõ, sau tối đó, bất luận Y Doãn có phải là thợ săn Túc Đan phương Đông hay không, trải qua trăm ngàn đắng cay, hắn vẫn là nam tử duy nhất tôi yêu.

Mà Sóc Mã, hỏa hồ ly, có lẽ cho đến chết cũng không ai biết rõ, trong thân thể của tôi, có một nửa máu hồ ly. Chúng tôi là huynh muội. Tại buổi chiều năm mười bốn tuổi gặp hắn, tôi liền biết rõ.

Trước đêm mẫu thân qua đời, tôi đến gian phòng bà. Lúc đó, bà đã linh cảm được cái chết. Bà nói, nếu như ngày nào đó, con nhìn thấy người gọi là Sóc Mã, con hãy gọi người đó là ca ca. Hắn là hồ ly trên núi Linh Thứu. Mà con, là do ta và lão hồ ly ngàn năm sinh ra.

Bà nhìn tôi nói vài lời cuối, đem một bao độc dược, bỏ vào trong ly rượu. Bà nói, sau ngày mai, chẳng ai ngăn cản chúng ta gặp lại. Ta đem con cùng đi. Chúng ta đi núi Linh Thứu. Tôi giả vờ nhận lời. Lại thừa dịp bà không chú ý, tráo đổi ly rượu. Tôi chỉ là hi vọng thân thể về tôi sẽ bí mật, trở thành bí mật vĩnh viễn. Tôi đã từng tình nguyện như thế, vẫn cùng phụ thân oán hận, cũng không chịu tin tưởng chân tướng của mẫu thân.

Tôi là Muội Hỉ. Vương hậu của Lý Quý triều Hạ. Năm mười ba tuổi, tôi tự tay giết chết mẫu thân mình.

Quân đội lòng bất, như trước cuộn cuộn đi qua. Lý Quý nói, Muội Hỉ, nàng ở chỗ này không được chạy loạn, chờ ta dẫn dắt binh sĩ rời đi, người bọn hắn muốn bắt là ta, đến lúc đó, đám người tán đi, nàng hãy chạy trốn, chạy đến phương Nam, chạy đến Thi quốc của nàng. Sẽ không có truy binh.

Hắn nói, Muội Hỉ, ta không hi vọng nàng chết. Nói đến xúc động.

Tôi lần đầu tiên cảm nhận, nghiêm túc, nhìn thấy nam tử trước mặt. Hắn kỳ thật cũng có gương mặt rất tuấn lãng, ngũ quan, vì sao trước giờ tôi chưa từng thật tâm cảm nhận.

Tôi nói, chết cũng không sợ, đáng sợ hơn cả cái chết, là gặp phải những con người không phải người.

Tôi ngẩng đầu, Nguyệt thần mỉm cười như trước. Ánh hào quang của nàng vĩnh viễn không lụi tắt. Lúc đó, Lý Quý ôm tôi, cùng tôi cáo biệt. Tôi giữ chặt tay hắn, xin hắn đừng rời đi.

Tôi nói, nếu như kiếp sau ngài còn nhớ được tôi, xin ngài nhất định hãy tìm tôi trong đám người. Tôi gọi là Muội Hỉ.

Sau lần duy nhất đó, tôi nhìn hắn mỉm cười. Hắn hài lòng thoả dạ nhắm mắt.

Sách sử ghi lại, Muội Hỉ và Lý Quý, chết trên đường chạy trốn. Kỳ thật không phải như thế.

Chẳng qua là chúng tôi, ngồi tại Khuynh cung trên tường Huyền Vũ, ôm ấp, tựa như đôi chim huyền dựa vào nhau mà sống, làm một đôi duy nhất, cũng là cùng nhau bay lượn một lần.

Diễm quang liễm, lưu thủy hàn.

Hạ triều vong, thương thủ nhi đại chi.*

Dịch:

Ánh sáng rực rỡ, nước chảy lạnh

Triều Hạ diệt vong, sẽ có người thay thế.

Hai mươi mốt

Chỉ là, tôi vô tình mà biết được, hồ ly gọi là Sóc Mã kia, sau buổi chiều mẫu thân tôi chết, đã chết trong tay phụ thân hắn, lão hồ ly ngàn năm. Chỉ vì, lão hồ muốn linh hồn nữ tử hắn yêu, có thể sống lại, cho dù là hồ ly, không tiếc hy sinh con trai ruột. Hắn yêu bà, hơn cả người phạm, hơn cả thế gian vạn vật.

Như thế, khi ta mười ba tuổi gặp thiếu niên Sóc Mã, kỳ thật là linh hồn mẫu thân tôi. Rất lâu sau, tôi lại lần nữa tự tay giết chết mẫu thân mình.

Tôi nhìn thấy gương mặt mê hoặc của Nguyệt thần, nàng nhìn xuống phía dưới mỉm cười, nàng nói, tất cả đều là ý trời.

Tôi, cứ cười như thế.

Muội Hỉ vốn là mỹ nhân người nước Hữu Thi – một chư hầu của nhà Hạ.

Theo sử sách, Hạ Kiệt là ông vua tàn bạo, thích gây chiến tranh đàn áp các chư hầu. Hạ Kiệt mang quân đi đánh nước Hữu Thi, nước Hữu Thi không chống nổi bèn dâng mỹ nữ Muội Hỉ và xin Hạ Kiệt lui quân. Hạ Kiệt được nàng Muội Hỉ bèn tha cho nước Hữu Thi.

Hạ Kiệt sủng ái Muội Hỉ, tăng cường bóc lột nhân dân để hưởng lạc. Sự tàn bạo của Kiệt khiến nhiều bộ tộc nổi dậy chống lại. Nhân dân oán ghét nên nguyện rửa cho Kiệt mau chết.

Muội Hỉ có 1 sắc đẹp tuyệt trần hiếm có nhưng tính khí thất thường. Bình thường, nàng thích đội mũ, đeo kiếm như võ tướng. Thậm chí khi giao hoan, nàng cũng thích cương vị của phái mạnh. Nàng có 1 nụ cười tuyệt đẹp nhưng rất ít khi cười. Hạ Kiệt vốn là ông vua hoang dâm, hậu cung lúc nào cũng đầy mỹ nữ nhưng chỉ sủng ái mỗi người đẹp có khuôn mặt lạnh như tiền. Khi lâm triều, Muội Hỉ ngồi trên đùi Hạ Kiệt xem Hạ Kiệt tiếp kiến quần thần. Vua Kiệt suốt ngày bám lấy nàng, không lo gì chính sự.

Muội Hỉ tuy rất đẹp nhưng từ sáng đến tối không hề có 1 nụ cười, chỉ khi nghe tiếng xé lụa mới lộ vẻ tươi cười nên vua Kiệt đã hạ lệnh mỗi ngày chuyển một số lớn lụa đến để xé cho nàng nghe.

Dù sống trong cung điện nguy nga nhưng Muội Hỉ vẫn chưa bằng lòng. Nàng bắt vua Kiệt xây cho 1 cung điện mới nguy nga tráng lệ hơn. Ở trước cung điện xây 1 cái đài cao bằng ngọc gọi là Dao đài để ngắm phong cảnh “tửu trì” (ao rượu). Tửu trì rộng lớn đến mức có thể đi thuyền ra ngắm cảnh. Bể rượu dùng để đắp 1 con đê bao quanh có chu vi 10 dặm. Trên đê bể rượu có khoảng 3000 trai gái đứng châu trực sẵn sàng đợi lệnh. Trên đài cao đặt mấy chiếc trống lệnh. Hạ Kiệt xuống lệnh, tiếng trống vang trời, 3000 người

theo tiếng trống lệnh, nhào ngồi ra như kiêu trầu uống nước, mông chống lên trời, thò cổ chúc đầu xuống tửu trì uống rượu. Cảnh tượng đó khiến Muội Hỷ và Hạ Kiệt ha hả cười.

Các đại thần can ngăn vua Kiệt như Quan Long Bàng đều bị xử chết.

8. Q.1 - Chương 8

Trong đầu của tôi, hiện ra nhiều gương mặt như vậy. Mẫu thân, Sóc Mã, Quyết Lan, còn có nam tử bị móc đôi mắt kia.

Lúc này, tiếng cười tựa quỷ của Nguyệt thần vang lên. Nàng nói, Muội Hỷ, tất cả đều là ý trời. Nhưng ta quên nói cho người, ý trời cũng có thể lừa gạt.

Ban đầu, Nguyệt thần chẳng qua là vì xuất phát từ ham muốn cá nhân. Vì trả thù Hậu Nghệ * năm đó đối với nàng ta bất trung. Thế là nàng thề, nàng sẽ khiến triều Hạ bị hủy diệt trong tay đế vương thứ mười chín. Mà tôi, bất tri bất giác, đảm đương vai trò vật hi sinh trong kế hoạch của nàng.

Mà Y Doãn, che dấu bên ngoài gương mặt tuấn mỹ, cũng là ngàn lỗ trăm loét vết thương. Vết tích chẳng chịt.

Hắn không phải Túc Đan. Chẳng qua mượn bộ da của Túc Đan, như thế, tôi vẫn tưởng lầm là Túc Đan. Thế là, tâm tư tôi, tình yêu tôi cũng cứ thế mà cho đi.

Nguyệt thần nói, Túc Đan chân chính, chết dưới đại đao của chính hắn. Người muốn đôi mắt hắn. Người giết hắn.

***Câu chuyện về Hậu Nghệ và Hằng Nga chắc mọi người cũng đã biết rồi nhỉ. Nếu chưa thì mọi người có thể tìm đọc trên wiki.

Mười chín

Tôi đứng trên tường thành Huyền Vũ sắp biến mất ở Khuynh cung, nhìn xa xa dòng Lạc Thủy phía bắc, ngày đó trên núi Linh Thứu, tôi gặp gỡ thợ săn Túc Đan chạy vội vã. Hắn gánh gùi gỗ, cung nỏ, tay ôm hỏa hồ ly.

Tôi xoay người, quay đầu nhìn lại, mà con hồ ly, chậm rãi biến thành bộ dáng mẫu thân tôi. Bà gọi tôi Muội Hỷ. Bà nói, ta vẫn ở chỗ này chờ con.

Tôi lại gặp được thị nữ Quyết Lan. Nàng nói, quê hương nàng có cây quế, năm nàng tròn mười bốn tuổi, chưa từng thấy ra hoa. Nàng dùng một trận lửa, đem thiêu hết phòng nhỏ, đốt luôn nam nhân có tên Quế Thụ. Chỉ vì tiểu tình nhân của nàng, lừa nàng gặp gỡ riêng nữ tử khác. Từ đó trở đi, nàng liền biết rõ, trong tình yêu, bao gồm phản bội. Người yêu nhau, từ ngày cáo biệt, thì sẽ một đi không trở lại.

Nàng đã từng nói với tôi, Y Doãn chính là Quế Thụ. Nàng nói, nương nương, chính là hắn.

Tôi không tin. Sự ghen ghét ám ảnh đầu tôi, cho rằng là nàng dưng nên, khiến cho tôi lấy cớ buông tha cho Y Doãn. Thế là, tôi lựa chọn để nàng biến mất.

Rất lâu sau đó, tôi đã tin vào lời nói Quyết Lan.

Chỉ là, có ai biết rõ, sau tối đó, bất luận Y Doãn có phải là thợ săn Túc Đan phương Đông hay không, trải qua trăm ngàn đắng cay, hắn vẫn là nam tử duy nhất tôi yêu.

Mà Sóc Mã, hỏa hồ ly, có lẽ cho đến chết cũng không ai biết rõ, trong thân thể của tôi, có một nửa máu hồ ly. Chúng tôi là huynh muội. Tại buổi chiều năm mười bốn tuổi gặp hắn, tôi liền biết rõ.

Trước đêm mẫu thân qua đời, tôi đến gian phòng bà. Lúc đó, bà đã linh cảm được cái chết. Bà nói, nếu như ngày nào đó, con nhìn thấy người gọi là Sóc Mã, con hãy gọi người đó là ca ca. Hắn là hồ ly trên núi Linh Thứu. Mà con, là do ta và lão hồ ly ngàn năm sinh ra.

Bà nhìn tôi nói vài lời cuối, đem một bao độc dược, bỏ vào trong ly rượu. Bà nói, sau ngày mai, chẳng ai ngăn cản chúng ta gặp lại. Ta đem con cùng đi. Chúng ta đi núi Linh Thứu. Tôi giả vờ nhận lời. Lại thừa

dip bà không chú ý, tráo đổi ly rượu. Tôi chỉ là hi vọng thân thể về tôi sẽ bí mật, trở thành bí mật vĩnh viễn. Tôi đã từng tình nguyện như thế, vẫn cùng phụ thân oán hận, cũng không chịu tin tưởng chân tướng của mẫu thân.

Tôi là Muội Hỉ.Vương hậu của Lý Quý triều Hạ.Năm mười ba tuổi, tôi tự tay giết chết mẫu thân mình.

9. Q.1 - Chương 9

Hai mươi

Quân đội lòng bắt, như trước cuộn cuộn đi qua. Lý Quý nói, Muội Hỉ, nàng ở chỗ này không được chạy loạn, chờ ta dẫn dắt binh sĩ rời đi, người bọn hần muốn bắt là ta, đến lúc đó, đám người tán đi, nàng hãy chạy trốn, chạy đến phương Nam, chạy đến Thi quốc của nàng.Sẽ không có truy binh.

Hần nói, Muội Hỉ, ta không hi vọng nàng chết. Nói đến xúc động.

Tôi lần đầu tiên cảm nhận, nghiêm túc, nhìn thấy nam tử trước mặt. Hần kỳ thật cũng có gương mặt rất tuấn lãng, ngũ quan, vì sao trước giờ tôi chưa từng thật tâm cảm nhận.

Tôi nói, chết cũng không sợ, đáng sợ hơn cả cái chết, là gặp phải những con người không phải người.

Tôi ngẩng đầu, Nguyệt thần mỉm cười như trước. Ánh hào quang của nàng vĩnh viễn không lụi tắt. Lúc đó, Lý Quý ôm tôi, cùng tôi cáo biệt. Tôi giữ chặt tay hần , xin hần đừng rời đi.

Tôi nói, nếu như kiếp sau ngài còn nhớ được tôi, xin ngài nhất định hãy tìm tôi trong đám người . Tôi gọi là Muội Hỉ.

Sau lần duy nhất đó, tôi nhìn hần mỉm cười. Hần hài lòng thoả dạ nhắm mắt.

Sách sử ghi lại, Muội Hỉ và Lý Quý, chết trên đường chạy trốn. Kỳ thật không phải như thế.

Chẳng qua là chúng tôi, ngồi tại Khuynh cung trên tường Huyền Vũ, ôm ấp, tựa như đôi chim huyền dựa vào nhau mà sống, làm một đôi duy nhất, cũng là cùng nhau bay lượn một lần.

Diễm quang liễm,lưu thủy hàn.

Hạ triều vong, thương thủ nhi đại chi.*

Dịch:

Ánh sáng rực rỡ, nước chảy lạnh

Triều Hạ diệt vong, sẽ có người thay thế.

Hai mươi mốt

Chỉ là, tôi vô tình mà biết được, hồ ly gọi là Sốc Mã kia, sau buổi chiều mẫu thân tôi chết, đã chết trong tay phụ thân hần, lão hồ ly ngàn năm. Chỉ vì, lão hồ muốn linh hồn nữ tử hần yêu, có thể sống lại, cho dù là hồ ly, không tiếc hy sinh con trai ruột. Hần yêu bà, hơn cả người phàm, hơn cả thể gian vạn vật.

Như thế, khi ta mười ba tuổi gặp thiếu niên Sốc Mã, kỳ thật là linh hồn mẫu thân tôi. Rất lâu sau, tôi lại lần nữa tự tay giết chết mẫu thân mình.

Tôi nhìn thấy gương mặt mê hoặc của Nguyệt thần , nàng nhìn xuống phía dưới mỉm cười, nàng nói, tất cả đều là ý trời.

Tôi, cứ cười như thế.

Muội Hỉ vốn là mỹ nhân người nước Hữu Thi – một chư hầu của nhà Hạ.

Theo sử sách, Hạ Kiệt là ông vua tàn bạo, thích gây chiến tranh đàn áp các chư hầu. Hạ Kiệt mang quân đi đánh nước Hữu Thi, nước Hữu Thi không chống nổi bèn dâng mỹ nữ Muội Hỉ và xin Hạ Kiệt lui quân. Hạ Kiệt được nàng Muội Hỉ bèn tha cho nước Hữu Thi.

Hạ Kiệt sủng ái Muội Hỷ, tăng cường bóc lột nhân dân để hưởng lạc. Sự tàn bạo của Kiệt khiến nhiều bộ tộc nổi dậy chống lại. Nhân dân oán ghét nên nguyện rửa cho Kiệt mau chết.

Muội Hỷ có 1 sắc đẹp tuyệt trần hiếm có nhưng tính khí thất thường. Bình thường, nàng thích đội mũ, đeo kiếm như võ tướng. Thậm chí khi giao hoan, nàng cũng thích cương vị của phái mạnh. Nàng có 1 nụ cười tuyệt đẹp nhưng rất ít khi cười. Hạ Kiệt vốn là ông vua hoang dâm, hậu cung lúc nào cũng đầy mỹ nữ nhưng chỉ sủng ái mỗi người đẹp có khuôn mặt lạnh như tiền. Khi lâm triều, Muội Hỷ ngồi trên đùi Hạ Kiệt xem Hạ Kiệt tiếp kiến quần thần. Vua Kiệt suốt ngày bám lấy nàng, không lo gì chính sự.

Muội Hỷ tuy rất đẹp nhưng từ sáng đến tối không hề có 1 nụ cười, chỉ khi nghe tiếng xé lụa mới lộ vẻ tươi cười nên vua Kiệt đã hạ lệnh mỗi ngày chuyển một số lớn lụa đến để xé cho nàng nghe.

Dù sống trong cung điện nguy nga nhưng Muội Hỷ vẫn chưa bằng lòng. Nàng bắt vua Kiệt xây cho 1 cung điện mới nguy nga tráng lệ hơn. Ở trước cung điện xây 1 cái đài cao bằng ngọc gọi là Dao đài để ngắm phong cảnh “tửu trì” (ao rượu). Tửu trì rộng lớn đến mức có thể đi thuyền ra ngắm cảnh. Bả rượu dùng để đắp 1 con dê bao quanh có chu vi 10 dặm. Trên dê bả rượu có khoảng 3000 trai gái đứng châu trực sẵn sàng đợi lệnh. Trên đài cao đặt mấy chiếc trống lệnh. Hạ Kiệt xuống lệnh, tiếng trống vang trời, 3000 người theo tiếng trống lệnh, nhào ngồi ra như kiêu trầu uống nước, miệng chống lên trời, thò cổ chúc đầu xuống tửu trì uống rượu. Cảnh tượng đó khiến Muội Hỷ và Hạ Kiệt ha hả cười.

Các đại thần can ngăn vua Kiệt như Quan Long Bàng đều bị xử chết.

10. Q.1 - Chương 10: Chương10

Cung Bách Hoa . Tại thành Kim Lăng rực rỡ nhuộm đầy phần son này, Giáng Tuyết dốc lòng bồi dưỡng tài năng của tôi, mọi người tại Kim Lăng đều biết đến vũ công là tôi. Son phấn đỏ tươi, váy áo hoa lệ, cùng với nụ cười phong tình như có như không trên môi, mê say.

Tôi đứng phía trên đại điện cung Bách Hoa, nhẹ nhàng nhảy múa.

Ngoài thành Tô Châu, hoa đào đã nở hoa rực rỡ. Màu sắc rực rỡ tươi đẹp.

Ngô Tam Quế đứng giữa đám đông nam thanh nữ tú, khí thái hiên nhiên, phong lưu phóng khoáng, ngâm thơ phú từ. Hấn choáng váng trước dung nhan tôi, càng điên đảo với điệu múa của tôi.

Người hấn cúi xuống, mặt mày như tơ, gương mặt tuần lã đắm chìm trong sự quyến rũ của tôi. Hấn cứ im lặng nhìn tôi như vậy. Phảng phất có thể nhìn thấy trăm ngàn sông núi dưới đáy mắt này, nhìn thấu cả sơn si triều miên .

Tôi rất rõ, sự tiếp cận này, với tôi, cũng không phải chỉ là ngưỡng mộ.

Hấn nói, nàng là Tiểu Nguyên. Chính là nàng.

Tôi lắc đầu rồi lại gật đầu.

Giáng Tuyết đã từng bảo tôi, khi có nam nhân gọi ngươi là Tiểu Nguyên, ngươi nhớ phải gật đầu.

Trong khoảnh khắc đó, tôi nghĩ đến bạch y nam tử ở thành Hưng Kinh, chàng nói, nàng sẽ trở thành vũ công đệ nhất, nàng gọi là Trần Viên Viên.

Đêm hôm đó, đến tận bây giờ, vừa tròn sáu năm.

Ngô Tam Quế bắt đầu thường xuyên ra vào cung Bách Hoa. Tặng tôi những dải lụa tơ , châu thoa vòng ngọc, kỳ trân dị bảo xứ Ba Tư, hấn chỉ hận không thể đem mọi thứ tốt đẹp ở khắp nơi đông tây trên thế gian này tặng cho tôi.

Nhưng hấn không phải Hoàng Thái Cực. Không phải nam tử sáu năm về trước dịu dàng hỏi chân tôi đau thế nào, cũng tự nhiên, hấn không thể nào bước vào trái tim tôi.

Tôi đem từng chút trân châu dị bảo ném đầy trên mặt đất. Tôi nói, Giáng Tuyết, vì cái gì muốn tôi mạo nhận chính mình là Tiểu Nguyên? Tôi căn bản là không phải. Người biết rõ, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ trở về thành Hưng Kinh.

Giáng Tuyết cười, Bạch Tiểu Nguyên đã chết rồi, mà người thay thế nàng hưởng vinh hoa phú quý có gì không được? Chẳng lẽ người nghĩ cả một đời nhảy múa tại cung Bách Hoa sao? Mà ta bồi dưỡng tài năng cho người, chẳng qua là vì có thể trông cậy vào, chờ đợi đến ngày à người bay lên ngọn cây.

Nàng càng nói càng kích động. Không quên xoay người nhặt lại châu thoa trên bảo. Cẩn thận lau chùi. Tôi cười lạnh, nhìn không ra nàng ấy là người ham tài. Tôi sẽ không để nàng ta lợi dụng.

Tôi bắt đầu đối đãi với Ngô Tam Quế bằng khuôn mặt lạnh băng của mình, tôi nghĩ hẳn sẽ biết khó mà lui.

Hắn tựa hồ đã chắc chắn tôi chính là Bạch Tiểu Nguyên. Hắn nói, ta biết nàng còn giận ta chưa từ mà biệt, nhưng lúc đó quân lệnh như sơn, ta không đi không được. Sau đó ta có đi tìm nàng, nơi đó nhà trống người đi. Bọn họ nói nàng đã bị bắt, lại nói nàng đã chết rồi. Chỉ là ta không tin, ta biết rõ nàng nhất định sẽ chờ ta.

Hắn nói, nàng còn nhớ được bên cạnh hồ sen nói với ta cái gì sao? Nàng nói, cho đến khi có ngày ta quên mất nàng, ta cũng sẽ không quên điệu múa của nàng. Nàng nhảy múa còn đẹp hơn so với ngày hôm đó.

Lời hắn nói, không cảm động được tôi.

Chỉ là, Giáng Tuyết ở phía sau rèm châu bật khóc.

Ngô Tam Quế khẳng khái muốn đưa tôi về phủ tướng quân. Hắn nói ta sẽ không bao giờ khiến nàng chịu thiệt thòi. Tôi uyển chuyển cự tuyệt. Tôi làm sao có thể không cự tuyệt. Trong lòng, trong mắt, trong đầu tôi nghĩ toàn là bạch y nam tử.

Hắn nói, Tiểu Nguyên, nếu như nàng thật sự không nguyện ý cùng ta đi, ta sẽ không ép nàng. Ta chỉ là muốn nàng hiểu rằng, trong tâm trí Ngô Tam Quế ta, nàng vĩnh viễn là duy nhất. Ngày mai ta về kinh thành. Tiểu Nguyên, ta sẽ luôn chờ nàng thay đổi tâm ý.

Tôi cười diễm lệ, xin tướng quân thưởng thức khúc múa này, đây là bữa tiệc tôi chuẩn bị cung tiến tướng quân.

Nói về, tôi đang nhảy múa tại cung Bách Hoa này, lại nhớ về lúc trước. Là ngày đó tại thành Hưng Kinh, gặp Hoàng Thái Cực. Tôi nhắm mắt, phảng phất nhìn thấy bạch y nam tử đứng ở trong góc nhỏ nhìn tôi mỉm cười. Chàng hỏi, chân nàng có phải đang rất đau hay không?

Tôi khóc, nét bi thương cứ như vậy quấn quanh khóe mắt tôi.

Phía dưới là một đám quần chúng như túy như si. Bọn hắn không ngừng cảm thán dáng múa yếu điệu của tôi. Bọn họ nói trong thiên hạ, không có mấy ai nhảy múa đẹp như tôi. Từ những âm thanh xuyết xoa đó, tôi nhìn thấy chàng.

Chàng cứ như vậy đắm chìm vào con sông thời gian, ánh mắt lấp lánh nhìn tôi. Mang áo trắng, trang nghiêm như nhân sĩ vùng Trung Nguyên. Một lần này, tôi cũng chẳng thể nào kết thúc vũ điệu hoàn mỹ như lúc trước.

Tôi mơ hồ chạy đến bên cạnh chàng. Không có cấp bậc lễ nghĩa, không có Ngô Tam Quế đôi mắt phần nộ. Chỉ là, khi còn cách chàng vài bước chân, tôi ngừng lại, tôi đột nhiên cảm thấy, kỳ thật chúng tôi là xa lạ như vậy.

Chàng gọi tôi Viên Viên. Giọng nói chàng vẫn như ngày trước, chỉ là lần này, chàng không lại nắm tay tôi, mang tôi cùng nhau chạy trốn.

Tôi cho rằng mình sẽ có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, mà lời đưa đến miệng, cứ nhiên chỉ là một câu: Chàng đến.

Chàng so với sáu năm trước càng trầm ổn, càng tang thương. Chàng nhẹ giọng nói ở bên tai tôi, ta là tới mang nàng đi, chúng ta trở về Hưng Kinh đi.

Tôi cười gặt đầu. Cười tựa cơn gió mát mùa xuân.

Lúc này, Ngô Tam Quế tới đây. Hắn trước giờ không chưa từng nổi giận như thế, bắt lấy vạt áo tôi, hận không thể moi tim của tôi ra, hắn nói, nàng vì hắn ta mà không chịu về kinh thành cùng ta sao? Nàng có tin Ngô Tam Quế ta có thể dùng một đao đâm chết hắn.

Ngay sau câu nói này, tôi nhìn thấy mặt Hoàng Thái Cực thay đổi. Chàng nói, người chính là tam hải quan Tổng binh Ngô Tam Quế?

Nhìn Ngô Tam Quế gật đầu, chàng nhìn thoáng qua tôi, thấy tôi hãi hùng khiếp vía. Quả nhiên, chàng nói, Ngô Tướng quân, ta cùng Viên Viên chẳng qua là duyên số gặp một lần, tướng quân đừng hiểu lầm.

Chàng đem Ngô Tam Quế kéo đến một góc, không biết nói cái gì. Về sau, Hoàng Thái Cực tới đây: Viên Viên, chàng nói, nàng bảo trọng, chúng ta không ngày gặp lại.

Chàng nói đúng lắm, không ngày gặp lại.

Bóng lưng chàng chậm rãi biến mất tại cung Bách Hoa.

Xung quanh người xem náo nhiệt bày nhao nhao tán đi. Ngô Tam Quế cười đi đến, hắn nói, Viên Viên, ta hiểu lầm nàng, hắn đã giải thích rõ ràng cho ta, hắn còn nói ta thiếu hắn một nhân tình, tương lai nhất định phải trả.

Chàng còn nói gì nữa?

Hắn chỉ nói một câu khó hiểu nữa, hắn nói, nàng cuối cùng đã trở thành đệ nhất vũ công.

Tôi hỏi Ngô Tam Quế, ta múa đẹp lắm sao?

Hắn nói, phải.

11. Q.1 - Chương 11

Ngày hôm sau, cung Bách Hoa giăng đèn kết hoa. Người dân toàn thành cùng bàn tán về một đoạn giai thoại. Vũ công và tướng quân Minh triều. Bọn họ vây quanh ở bên ngoài cung Bách Hoa cung, hy vọng được nhìn thấy tôi.

Tôi cuộn lên màn kiệu, trong đám người kia, chỉ một cái liếc mắt tôi đã nhìn thấy chàng.

Những đám người chàng chịt lên nhau trong đông đúc, đóa hoa không tiếng động nở rộ, lại không tiếng động lụi tàn. Có lẽ đây cũng là kết cục tốt nhất. Trong nháy mắt khi tôi thả màn kiệu, tôi nhìn thấy nam tử này dùng góc tay áo lau mắt.

Hoặc giả là chàng khóc, hoặc là chỉ là vô cơ bụi bay.

Giáng Tuyết ngồi bên cạnh tôi, nàng nói, Viên Viên, từ nay trăm ngàn bể dâu, đừng quan hệ với chàng nữa. Người phải nhớ kỹ, người là Bạch Tiểu Nguyên của Ngô Tam Quế.

Ngô Tam Quế thật coi tôi như chí bảo, hắn đều tận lực dùng hết khả năng bù đắp những tháng năm mà tôi thua thiệt. Hắn nói, ta sẽ không bao giờ để nàng rời xa ta lần nữa, ta thề rằng cô phụ thiên hạ muôn dân, cũng muốn thất hứa nàng một đời một kiếp.

Tôi khe khẽ mỉm cười, cười như quốc sắc thiên hương.

Hắn chung quy vẫn không hiểu tôi.

Cũng như tôi không hiểu Giáng Tuyết. Tôi không hiểu nàng vất óc tìm kế, đem tôi tống đến bên cạnh Ngô Tam Quế, ý đồ là sao.

Giáng Tuyết với tôi, đã là một?. Tôi không chỉ một lần ngờ vực vô căn cứ, lại một lần phủ định.

Tại kinh thành Ngô Tam Quế vì tôi mà xây dựng một ao sen. Hắn nói, chúng ta là bên cạnh hồ sen gặp nhau. Hắn nói, chờ cho chính sự trên triều ổn định, ta liền mang nàng ẩn cư núi rừng. Chúng ta đi thành ngoại Cô Tô*, ở trong rừng hoa đào xây một tòa nhà gỗ. Xem lá rụng trên đình, xem dòng suối nhỏ chảy.

* Cô Tô được nói là tên gọi cũ của thành phố Tô Châu ngày nay.

Hắn nói được những câu êm tai. Tôi biết rõ hắn sẽ làm như vậy.

Tôi không quan tâm. Tôi quan tâm, là gì? Chiến sự. Hoặc giả nói, tôi chỉ quan tâm an nguy của Hoàng Thái Cực. Mặc kệ chàng thương tôi như vậy, mặc kệ chàng đem tôi đẩy tới bên cạnh Ngô Tam Quế, tôi vẫn yêu chàng như trước.

Ngày đó, tôi cuối cùng cũng nhìn thấy Giáng Tuyết khi hạ sa mông trên mặt. Nàng đứng bên cạnh hồ sen, lệ rơi đầy mặt. Về mặt chặt vật, như vậy, về mặt đột ngột.

Là, tôi trước giờ chưa từng gặp qua gương mặt như thế. Tôi hoàn toàn bị dọa. Trên gương mặt đó, không có lỗ mũi, mặt bên trái, vết lớn tổn thương, đập vào mắt là những vết sẹo dữ tợn, duy chỉ có mắt, chứa lệ.

Nhìn thấy tôi, nàng cuồng quít bịt kín sa mông.

Tôi nói, tới cùng là tai nạn như thế nào, mới đến nông nỗi này? Vì cái gì trước giờ nàng chưa từng nói cho tôi?

Giáng Tuyết cúi đầu, cũng không nói gì cả. Nàng từ bên cạnh tôi hờ hững rời đi.

Không bao lâu, Ngô Tam Quế liền bị triều đình phái ra biên cương trấn thủ Tam Hải quan. Nghe nói Hoàng Thái Cực dẫn dắt Mãn Thanh, thế lực càng lúc càng lớn, Sùng Trinh hoàng đế lo lắng chàng sẽ hủy diệt giang sơn.

* Minh Tư Tông hay Sùng Trinh đế(6/2/1611-25/4/1644) có tên là Chu Do Kiếm được xem là vị vua thứ 17 và cuối cùng của triều đại nhà Minh và ông cũng là vị hoàng đế người Hán cuối cùng cai trị Trung Quốc trước khi triều đình rơi vào tay nhà Thanh của người Mãn Châu. Các sử gia Trung Hoa còn dùng miếu hiệu Minh Nghị Tông để gọi ông. Ông còn được nhà Nam Minh truy thụy khác là Thiệu thiên Dịch đạo Cương minh Khác kiệm Quý văn Phần võ Đôn nhân Mậu hiếu Liệt hoàng đế. Nhà Thanh tiến vào trung nguyên truy đặt miếu hiệu và thụy hiệu cho ông là Hoài Tông Trang Liệt hoàng đế.

Lúc hắn xuất binh, tôi đuổi theo, khẩn trương hỏi, hai quân đội sẽ giao chiến hay không? Nếu như giao chiến, có thể xảy ra việc gì hay không? Nhất định không được để xảy ra việc.

Hắn không đoán được tôi lại quan tâm như thế, kích động nhảy xuống ngựa, hắn nói, Viên Viên, ta hứa với nàng, ta sẽ không có việc gì xảy ra.

Tôi mỉm cười yếu ớt, không nói gì nữa. Hắn không biết rõ, từ đầu tới cuối, người mà tôi không hy vọng xảy ra chuyện, chỉ là Hoàng Thái Cực.

Tại thư phòng tôi lật đến một bức họa. Họa một người thiếu nữ, mày lá liễu, gương mặt phù dung, tóc mai cài một cây tram xanh biếc, váy múa màu đỏ tía múa, váy kéo dài trên đất. Nhưng không phải tôi.

Nàng là Bạch Tiểu Nguyên.

Tôi nói, Giáng Tuyết, người nói cho ta một chút về Tiểu Nguyên đi. Nàng ấy là ai? Nàng ấy chết như thế nào? Các người vì sao lại biết nhau?

Giáng Tuyết nhìn bức họa thiếu nữ, đột nhiên cười.

Rất lâu trước bên cạnh ao kia hoa sen, mây trắng và tuyết hòa vào nhau khiến màu trời trắng trong tinh khiết. Thiếu niên ngửa đầu hỏi nữ hài, có khi nào đến một ngày, nàng sẽ quên ta hay không?

Sẽ không, nếu chàng quên thiếp, thiếp sẽ múa đến khi chàng tìm đến thiếp.

Đó là Tiểu Nguyên mười lăm tuổi.

Bọn họ ly biệt. Nàng ấy tặng cho hắn một bức họa. Họa một nữ tử, mày lá liễu, gương mặt phù dung, mang váy múa màu đỏ tía.

Thiếu niên đi rồi, nhà trọ nơi nàng sống phát sinh một trận hỏa hoạn lớn. Bốn phía là cửa sổ đóng chặt. Nàng biết rõ ai là người gây ra hỏa hoạn. Chỉ vì bọn họ nói, nàng là hồng nhan họa thủy. Chỉ vì nàng khiến Ngô Tam Quế thần hồn điên đảo.

Nàng không cam tâm. Mặc kệ lửa toàn thân lượn lờ, nàng nhanh chóng chạy ra. Nàng chỉ là muốn, cùng Ngô Tam Quế gặp nhau.

Nhưng mà, ngọn lửa đỏ rực, như muốn thổi quét tất cả bầu trời. Nàng phảng phất nghe thấy Ngô Tam Quế nói, nàng phải chờ ta.

Khi tỉnh lại lần nữa, nàng đã ở bên một con suối. Ở trong suối nước suối nàng nhìn thấy bóng dáng khuôn mặt bị hủy của mình. Nàng được một người chăn ngựa tộc Ô Lạp nhận nuôi.

Rất lâu sau, nàng nhìn thấy trong đám người một đứa bé khóc lóc, giống hệt bộ dạng của nàng.

Nàng nói, ta muốn mang người đi Kim Lăng. Người chính là ta.

Đó là Tiểu Nguyên mười bảy tuổi.

Giáng Tuyết nói, ta chính là Tiểu Nguyên, Bạch Tiểu Nguyên.

Nàng nói, ta làm như vậy chẳng qua là hi vọng Tiểu Nguyên trong tim Ngô Tam Quế, vĩnh viễn xinh đẹp như vậy. Chỉ cần người thay ta bảo vệ bí mật này. Dù cho đời này kiếp này, chỉ có thể đứng ở trong góc nhỏ nhìn xa, ta cũng cam tâm tình nguyện.

Giáng Tuyết khóc đến bi thương. Nàng yêu Ngô Tam Quế, yêu nhiều như vậy. Yêu đến hèn mọn, yêu đến ảm đạm, yêu đến đau lòng.

Tôi nghe được chuyện xưa từ Giáng Tuyết, mới bắt đầu thay đổi đối đãi với Ngô Tam Quế. Trước kia tôi vẫn cảm thấy thế gian này chỉ có mỗi mình Hoàng Thái Cực, mà thật ra thì không phải, không biết từ lúc nào, Ngô Tam Quế đã chậm rãi xuất hiện trong đầu tôi. Hoặc giả tôi chỉ là cảm động tâm si tình hẩn đối với Tiểu Nguyên.

Có lẽ là trước giờ chưa gặp một người nam nhân giống thế, khiến tôi có thể cảm nhận được tình yêu oanh liệt vô cùng.

Hoàng Thái Cực không có. Thế giới của chàng rất lớn rất lớn, trong lòng chàng tràn đầy thiên hạ.

Thế giới của chàng không có tôi.

12. Q.1 - Chương 12

Ngô Tam Quế mỗi ngày gửi một phong thư báo bình an.

Chỉ là, kinh thành đã không thể thái bình được nữa. Đại quân Lý Tự Thành cũng đã nguy cấp. Từ Cẩm thành chưa đánh đã tan. Vương triều Chu gia đã lở loét trước mắt, cuối cùng bị hủy trên tay đế vương Chu Do Kiểm để vương đời thứ mười sáu.

* Lý Tự Thành (1606-1645) nguyên danh là Hồng Cơ, là nhân vật trong lịch sử Trung Quốc sống vào cuối đời Minh, đã lãnh đạo cuộc khởi nghĩa nông dân lật đổ nhà Minh vào năm 1644, tự xưng là Đại Thuận hoàng đế lập ra nhà Đại Thuận lên ngôi hoàng đế chiếm được kinh thành nhà Minh nhưng sau đó, quân Mãn Châu tràn vào Trung Quốc lập nên nhà Thanh năm 1644 đã lật đổ Lý Tự Thành và tiêu diệt toàn bộ lực lượng của ông. Miếu hiệu sau khi mất của ông là Cao Tổ.

Nhưng mà, Lý Tự Thành chung quy cũng không phải bậc tài vương.

Hắn không thống nhất được thiên hạ.

Rất nhiều người nói, hẩn sai ở chỗ quá mê muội nữ tử gọi là Trần Viên Viên kia. Kỳ thật cũng không phải như thế. Hẩn sai ở chỗ mất hết lòng dân, ở chỗ hẩn có được thiên hạ, nhanh chóng hiển hiện tham lam và tàn bạo, còn khinh thường không coi ai ra gì.

Hẩn bắt lấy tôi và Giáng Tuyết. Lấy nhược điểm buộc Ngô Tam Quế dẫn binh đầu hàng.

Tôi không đoán được Ngô Tam Quế sẽ đến. Tôi cũng không đoán được mục đích Lý Tự Thành bắt tôi, chẳng qua tôi nghĩ là hẩn mượn cơ hội giết chết trung thần của vương triều nhà Minh. Lý Tự Thành ở một bên càn rỡ cười.

Hắn nói, Ngô Tam Quế, hôm nay chính là ngày chết của ngươi. Hắn lại nói, ta đã giết ba mươi tám nhân khẩu Ngô gia. Ta cũng không để tâm nếu giết thêm ngươi nữa.

Tôi ngẩng đầu nhìn thấy Ngô Tam Quế dưới áo giáp, mặt hắn vẫn tuấn lãng như vậy, hắn bi thương nhìn tôi, hắn nói, Tiểu Nguyên, cho đến khi ta chết, ta cũng muốn bảo vệ nàng chu đáo.

Giáng Tuyết lại bắt đầu bật khóc.

Nơi xa tiếng vó ngựa rầm rĩ vang lên. Ngô Tam Quế thì thầm bên tai tôi, chờ một lát, ta sẽ đưa nàng đi, nàng và Giáng Tuyết hãy lên xe ngựa, đừng quay đầu. Trên xe ngựa là hạ nhân trung thành của ta.

Nhưng mà, lúc hắn đến, khi tôi và Giáng Tuyết chuẩn bị lên xe ngựa, không biết từ góc nào bay ra một mũi tên, nhắm thẳng Ngô Tam Quế bay tới.

Trong giây phút này tất cả đều im lặng.

Giáng Tuyết mang áo tím, đẩy Ngô Tam Quế ra, dùng thân thể ngăn cản mũi tên. Rất nhanh, nàng tựa như bướm bướm gãy cánh bay xuống.

Vậy mà chúng tôi cũng thoát được, lúc ngồi ở trên xe ngựa, Giáng Tuyết không thể nói được gì. Máu đỏ sẫm, ở trên xe ngựa chảy từng giọt từng giọt. Nàng yên lặng nhìn Ngô Tam Quế, thật lâu sau, mới đưa tay đưa đến trên đầu hắn, suy yếu nói, tướng quân, ngài có thể nhìn tôi cười một cái không?

Lúc hắn cười, tôi lại khóc.

Mùa thu năm 1644. Trên tường thành quan ải Sơn Hải*. Tôi lần nữa nhìn thấy Hoàng Thái Cực. Tôi nhìn người nam nhân này, bàn tay chàng nóng cháy, nụ cười chàng ôn hòa, đôi mắt chàng lạnh lùng, giọng nói chàng trầm ấm, từng chữ từng chữ như vậy khắc sâu trong linh hồn tôi.

*Sơn Hải quan (cũng gọi là Du quan), cùng với Gia Dục quan và Cư Dung quan, là một trong các cửa ải chính của Vạn lý trường thành. Di tích này nay thuộc quận Sơn Hải Quan, Tần Hoàng Đảo, Hà Bắc. Năm 1961, Sơn Hải quan được Quốc vụ viện phê chuẩn là một đơn vị bảo hộ văn vật trọng điểm toàn quốc hạng nhất.

Đây là một địa điểm du lịch nổi tiếng, là cực đông của tuyến Trường thành chính vào thời nhà Minh, cũng được gọi là “thiên hạ đệ nhất quan”-tương ứng với tên gọi “Thiên hạ đệ nhất hùng quan” của Vạn lý trường thành. Nơi mà bức tường thành chạm giáp với Bột Hải có biệt danh là “Lão Long Đầu.”

Cửa ải nằm cách 300 kilômét về phía đông của Bắc Kinh và có thể tiếp cận bằng đường cao tốc Kinh Thẩm chạy từ thủ đô về phía đông bắc, tới Thẩm Dương.

Tôi cho rằng chàng chịu đến gặp tôi, đó là chịu mang tôi đi.

Nhưng mà tôi đã sai.

Người mà chàng đến gặp, chỉ là Ngô Tam Quế. Chàng hy vọng Ngô Tam Quế quy thuận Đại Thanh. Dẫn binh lính tràn vào.

Bị Ngô Tam Quế giam giữ. Lúc gần đi, chàng nói, tướng quân, ngài có nhớ tại cung Bách Hoa kia, ngài thiếu ta một nhân tình?

Nói xong, chàng và tôi âm thầm liếc nhau, sau đó nhanh chóng rời đi. Trong mắt chàng chỉ có giang sơn. Không có tôi.

Lúc đó, Ngô Tam Quế trầm tư thật lâu, rốt cục hỏi tôi có biết Hoàng Thái Cực hay không.

Tôi nói, phải.

Tiểu Nguyên, nàng nói cho ta, nếu như chúng ta thật giao chiến, nàng càng hi vọng ai bình an vô sự?

Nhìn tôi nửa ngày cũng không thốt lên tiếng, hắn tựa như đã biết rõ đáp án.

Hắn nói, Tiểu Nguyên, ta không biết rõ vì sao nàng biết hắn, cũng không biết rõ hai người có khúc mắc gì sâu xa, ta chỉ là nghĩ rồi nàng biết rõ, ta sẽ vì nàng làm mọi chuyện. Nàng hãy tin tưởng ta.

Ngày hôm sau, Sơn Hải quan cửa thành mở rộng . Quân Thanh tiến vào. Đại Thuận quốc rất nhanh đã diệt vong.

Hoàng Thái Cực cuối cùng thành vua thiên hạ. Mà tôi vì hấn nhảy múa lần cuối, dưới ánh mắt chăm chú của vạn dân trên tường thành. Một triều đại bị diệt vong, một triều đại lại bắt đầu, dân chúng là người chứng kiến tỉnh táo nhất. Chỉ là, bọn họ coi tôi là họa quốc yêu nữ, kéo tôi đến chân Tử Cấm thành. Đem tôi lại, đồng loạt thượng tấu Hoàng Thái Cực, muốn muôn dân an lòng trước, tất trước phải giết Trần Viên Viên.

Hoàng Thái Cực hoàn toàn có thể bảo toàn tôi, chỉ là, khi nhìn nhiều đôi mắt chăm chú như vậy, vì an ủi lòng dân, vì ổn định giang sơn, chàng thà rằng hy sinh tôi. Chàng tự mình hạ chỉ: bắn tên.

Hai hàng giáp sĩ, đã che kín mũi tên, một loạt một loạt, lít nhít lú nhú. Tôi tự biết khó thoát khỏi cái chết. Tôi cuối cùng cũng hiểu rõ, trong mắt Hoàng Thái Cực, không có cái gì có thể sánh với quyền lợi.

Chàng yêu tôi, lại càng yêu giang sơn của chàng.

Bây giờ, chàng còn muốn tự tay giết tôi.

Chàng và Ngô Tam Quế khác biệt nhau như thế.

Ngô Tam Quế lúc này, như chim sợ cành cong, người luôn luôn kiêu ngạo như hấn, vì tôi, quỳ xuống, nói khắp nơi, xin tha cho Viên Viên, thần nhất định sẽ chết vì Đại Thanh công hiến.

Hoàng Thái Cực có khoảnh khắc do dự, sau đó chàng liếc nhìn dân chúng xúc động. Rốt cục, chàng chỉ vào tôi nói, nàng không thể không chết.

Tôi nhướn miệng cười, có thể cho tôi nhảy một điệu không? Chàng đã từng nói qua, tôi chính là đệ nhất vũ công, tôi muốn chàng vĩnh viễn nhớ được nữ tử nhảy múa gọi là Trần Viên Viên.

Ngày đó tôi mặc bộ váy màu đỏ tía, đứng trên tường Tử Cấm thành tường đỏ ngói xanh, hoàn thành điệu múa kết thúc.

Bọn họ cho rằng tôi nhảy múa điệu này cho Hoàng Thái Cực, mà kỳ thật không phải.

Chàng vĩnh viễn sẽ không biết rõ, tôi mang điệu múa này dâng tặng cho hấn, Ngô Tam Quế.

Tôi là Bạch Tiểu Nguyên, chưa từng như lúc này, tôi khao khát mong muốn mình thật sự là Bạch Tiểu Nguyên, là nữ hài đỉnh ước cùng Ngô Tam Quế bên cạnh hồ sen. Mũi tên cuối cùng từ bốn phương tám hướng bay tới. Trên thân thể của tôi cắm đầy mũi tên, đen đặc phủ kín, xuyên thấu trái tim, xuyên thấu váy múa, cũng xuyên thấu máu.

Trong nháy mắt, tôi nhìn thấy trên bậc thang Huyền Vũ bằng đá, Hoàng Thái Cực rơi xuống nước mất. Tôi nhìn thấy Ngô Tam Quế như kẻ điên xông đến.

Cuối cùng tất cả chìm vào yên lặng. Tôi rơi trong không trung. Ngô Tam Quế gắt gao đem tôi ôm vào vòng tay hấn. Vị này kiêu hùng không ai bì nổi trong mắt mọi người, bây giờ lại như một thiếu niên bình thường khóc lóc.

Hấn nói, Tiểu Nguyên, đừng rời khỏi ta.

Tôi yếu ớt nhìn hấn cười, Ngô Tam Quế, có thể không thể sau khi thiếp chết, đem thiếp mai táng bên cạnh hồ sen? Nếu có kiếp sau, thiếp nhất định ở chỗ ấy chờ ngài. Thiếp nguyện ý làm người mà chàng khắc sâu trong tâm khảm, Bạch Tiểu Nguyên.

Sau đó, tôi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Rất lâu trước bên cạnh ao kia hoa sen, mây trắng và tuyết hòa vào nhau khiến màu trời trắng trong tinh khiết. Thiếu niên giữa đầu hồi nữ hài, có khi nào đến một ngày , nàng sẽ quên ta hay không?

Tôi sẽ đứng bên cạnh hồ sen chờ ngài.

Nhưng mà, Ngô Tam Quế, thiếp làm sao có thể cho chàng biết rõ, tiểu nữ hài ngày đó không phải thiếp. Nàng là Giáng Tuyết hũy dung. Nàng là người không màng tánh mạng, chỉ vì bảo vệ chàng chu đáo, là Giáng Tuyết.

Mà này đó, tôi đem theo mọi bí mật chôn giấu dưới nền tuyết phương Bắc. Vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ không ai biết rõ.

Tôi phảng phất lại nhìn thấy mình đứng ở trên tường thành, vẫn nhảy, vẫn nhảy. Kim Lăng xa xôi, sẽ thành một đồng hoang tàn.

Tôi cuối cùng cũng yên nghỉ trong vòng tay của Ngô Tam Quế.

*Trần Viên Viên: Trần Viên Viên (gọi tắt là Viên Viên), nguyên họ tên là Hình Nguyên, xuất thân từ một gia đình lao động nghèo ở thôn Thái Nguyên, Vũ Tiến, Hình Châu (nay thuộc tỉnh Giang Tô, Trung Quốc).

Cha vốn là một người buôn bán nhỏ nhưng do hoàn cảnh bần hàn nên đã bỏ đi xa, để lại cô con gái duy nhất cho người em vợ nuôi. Khi trưởng thành, Viên Viên đã lọt vào “mắt xanh” của một kỹ viện nổi tiếng nhất Giang Tô. Do hoàn cảnh mồ côi sớm, nên lớn lên Viên Viên mang theo họ Trần của chồng người dì ruột nuôi dưỡng.

Ngoài nhan sắc, Viên Viên còn có kỳ tài về cầm, kỳ, thi, họa nổi bật so với những kỹ nữ cùng thời. Khi ấy, vua Minh là Sùng Trinh đang sủng ái Diên Quý phi, làm cho Chu hoàng hậu rất ghen tức. Biết chuyện, cha của Chu hoàng hậu đến kỹ viện bỏ tiền ra mua Viên Viên, để đưa vào cung phục vụ nhà vua. Kể cận được Viên Viên, vua Sùng Trinh cứ ở mãi trong cung không muốn ra thiết triều.

Khoảng thời gian này, các nhóm khởi nghĩa chống lại nhà Minh đã dần lớn mạnh, trong số ấy có lực lượng của Lý Tự Thành. Sau khi hay tin quân nổi dậy đánh lấy ba thành trì lớn, cộng thêm lời can gián của các quan, vua Sùng Trinh mới cho nàng ra ở trong phủ Chu quốc trưởng.

Trong một bữa tiệc tại phủ, quốc trưởng Chu Khuê cho Viên Viên ra múa hát, và nhan sắc cùng tài năng của nàng đã lọt vào mắt xanh của Ngô Tam Quế. Và khi viên võ quan này được cử ra trấn thủ Sơn Hải Quan (nay thuộc tỉnh Hà Bắc), để ngăn chặn quân Mãn Châu, thì vua Sùng Trinh đã ban Viên Viên cho ông. Sau đó, Viên Viên cũng được họ Ngô sủng ái, tuy nhiên, nàng không theo ra trận, mà vẫn ở lại Bắc Kinh.

Ngày 26 tháng 5 năm 1644, lực lượng của Lý Tự Thành (tự xưng là Sấm vương) vào chiếm lấy Bắc Kinh, lên ngôi Hoàng đế, hiệu là Đại Thuận. Vua Sùng Trinh bỏ chạy rồi tự vẫn ở Mối Sơn. Quân nổi dậy bắt được Viên Viên, đem nạp cho Lý Tự Thành.

Khi nghe tin quân nổi dậy uy hiếp kinh đô, Ngô Tam Quế liền dẫn binh về cứu. Dọc đường, biết Bắc Kinh đã thất thủ, vua Minh đã chết, lại nghe Lý Tự Thành dụ dỗ nên họ Ngô đã định hàng. Nhưng khi hay ái thiếp của mình là Trần Viên Viên bị Tự Thành chiếm đoạt, Ngô Tam Quế nổi giận, đến xin hợp với quân Đa Nhĩ Cổn.

Lực lượng Lý Tự Thành, sau đó bị liên quân Ngô Tam Quế và Mãn Thanh đánh bại, phải bỏ chạy khỏi kinh đô, rồi Lý Tự Thành bị dân làng giết chết. Tiếp theo, Ngô Tam Quế diệt luôn được nhà Nam Minh ở Nam Kinh, nên được nhà Thanh phong là Tây Bình vương, cho trấn thủ ở Vân Nam.

13. Q.2 - Chương 1

Gió ấm, mặt trời lên cao. Tiếng chim hót vụn vỡ, bóng hoa trập trùng.

Bên trong bức tường Hán cung hoa lệ to lớn, có nơi thê lương, lại mấy chỗ phồn hoa. Có lẽ, nàng vĩnh viễn sẽ không cảm thấy lạnh lẽo và cô độc. Bởi vì, nàng là người mà cả thế gian ngưỡng mộ. Được tất cả các cung nữ nơi đây, hạ mình quỳ xuống, thỏa mãn với sự ân sủng được đế vương ban cho.

Trong buổi tuyên thệ hôm đó ta đứng trên cung Trường Môn, nhìn người nơi xa xa. Lúc đó, người tình thâm ý trọng như vậy, nhìn Vệ Tử Phu. Ta không bi, không giận giữ, không đố kỵ, chỉ cảm thấy lạnh lẽo đến run người, và cả tuyệt vọng. Ta dần dần tin vào lời nói mẫu thân, càng yêu, càng phải mất đi.

Ta mất đi người rồi.

Trường Môn cung, là Kim ốc người xây vì ta. Ta vẫn cho là, tòa thành này sẽ tồn tại vĩnh viễn như một đồng thoại mà không bao giờ bị mất đi.

Năm đó, người còn trẻ tuổi. Trẻ tuổi như vậy. Tại bữa tiệc yến thọ của phụ thân ta. Trong cung Quán Đào. Người bị mẫu thân dắt trên tay. Hai mắt nhìn lăm lét khắp nơi. Người giương đôi mắt tò mò mà thông minh.

Tầm mắt người, lúc đó dừng tại hình ảnh trên mặt ta. Đôi mắt trong suốt sáng ngời. Tựa như trong hậu hoa viên, nước chảy bên hồ róc rách. Trường công chúa, cũng là mẫu thân ta, bà là người mang dự vọng và tâm cơ. Bà cố gắng duy trì hoàng cung. Bà coi ta như hàng hóa, đổi lấy quyền lực cho bà. Bà nói, về đẹp của ta, đủ để chinh phục bất kỳ nam nhân nào.

Chẳng qua, tại sáng sớm ngày đó, bà vẫn không thắng được nữ nhân gọi là Lật Cơ* kia. Mẫu thân thái tử đương triều Lưu Vinh. Lý do cự tuyệt, vẹn vẹn bởi vì, giữa các nàng ngày dần tháng chứa đối địch.

*Mình tìm thông tin về bà này mà khó quá, mình chỉ biết bà ta là mẹ của Lưu Vinh, là con trai trưởng của Hán Cảnh Đế, vua thứ 6 của nhà Hán. Do là con trưởng cộng thêm việc mẹ được sủng ái, Lưu Vinh được Hán Cảnh đế lập làm thái tử vào năm 153 TCN.

Bác gái của Lưu Vinh (chị Cảnh đế) là Quán Đào công chúa Lưu Phiêu muốn đem con gái mình là Trần Kiều gả cho Lưu Vinh, nhưng mẹ ông là Lật Cơ không ưa Quán Đào công chúa nên không đồng ý. Việc này làm cho Quán Đào công chúa vô cùng tức giận.

Nếu không bị cự tuyệt, mẫu thân cũng không thẹn quá hoá giận, càng sẽ không cùng Vương mỹ nhân, mẫu thân người liên thủ. Như vậy, cũng sẽ không có ngày ta và người gặp nhau.

Rất lâu về sau, khi ta đang ở Trường Môn cung lạnh lẽo nhìn Trường Nhạc phía xa xa, xe ngựa người đang chạy, vang lên từng tiếng hí dài, người còn có thể nghĩ đến hay không, năm đó, người nói với ta, có được A Kiều, nguyện xây kim ốc, một đời một kiếp, không xa không rời.

Người nhất định quên mất. Lúc người nói với ta, lúc người muốn nạp Vệ Tử Phu, người cũng đã từ từ quên mất ta rồi.

Rất nhiều người đã nói, giữa chúng ta, chẳng qua chỉ là giao dịch chính trị. Mẫu thân người muốn trở thành hoàng hậu, mà mẫu thân ta, cũng muốn ta trở thành hoàng hậu trong tương lai, các nàng trăm phương ngàn kế, đẩy thái tử lúc ấy là Lưu Vinh xuống dưới.

Lưu Vinh chết thật sự thảm. Nhận hết nhục nhã, ngâm oan mà chết. Hắn chỉ muốn uống nước. Mà cả cung không một ai dám lấy nước cho hắn. Quá khứ của ta ngày đó, đôi mắt hắn rực rỡ lóe sáng, hắn nhỏ giọng e lệ mà rụt rè nói với ta một câu.

Không có người nào biết rõ, Lưu Vinh đã nói với ta, hắn yêu ta. Yêu mà không thể. Lý do mẫu thân hắn cự tuyệt lúc trước, vẹn vẹn chỉ vì, bà không cho phép nhi tử của mình, có được tình yêu.

Khi hắn nói xong câu đó, gương mặt trở nên tĩnh lặng hơn bao giờ hết, chấp nhận cái chết.

Ta bật khóc thành tiếng. Mà gian phòng này, cũng chứa đựng bi thương.

Lần đầu tiên đó, ta đã thực sự hiểu rõ, phải chấp nhận cái chết. Ta nhìn thấy thân thể thái tử Lưu Vinh, chậm rãi, từ từ, yên lặng.

Cho đến khi không còn tiếng động.

Mà ngày đó, người ôm ta. Chúng ta cứ như thế im lặng. Có lẽ người rất bi thương. Người mất đi một vị huynh trưởng. Dù cho các người chẳng hề thân thiết. Người nói, thái tử cũng không làm sai. Hắn tâm địa lương thiện, bị người khác lợi dụng.

Ngày đó, chúng ta trốn dưới một cây hòe già, yên lặng ngắm ánh trăng. Không muốn hỏi cung. Người nói, nếu không phải được sinh ra trong nhà đế vương, thì thật là tốt, trời sáng thì đi cày, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, không có tranh đấu, không có cái chết, bình bình đạm đạm.

Chúng ta đứng ở đó từ trời tối đến bình minh. Cho đến khi bị nhóm cung nữ phát hiện.

Không lâu sau, ta gả cho người. Thành thái tử phi. Ta nhớ được, ngày đó thành Trường An, mấy vạn dân chúng trong thành, đứng ở bên đường chúc phúc. Ta ngồi trên xe, mơ về một giấc mơ đẹp.

Ta mơ thấy mình lúc tóc đã bạc trắng, nam tử dắt tay ta, vẫn là người như trước. Mà, bộ dạng người cũng đã già, mặt đầy nếp nhăn. Người cười khanh khách nhìn ta. Người gọi ta, A Kiều, A Kiều.

Tỉnh lại, người đứng bên cạnh xe ta. Gương mặt dịu dàng người âu yếm nói với ta, A Kiều, từ nay, nàng chính là phi tử của ta.

Người mang ta đến Trường Môn cung.

Trước mắt rực rỡ màu vàng. Người nói, ta cuối cùng cũng thực hiện lời hứa với nàng, có được A Kiều, nguyện xây kim ốc. Nàng xem, đây có phải là kim ốc hay không?

Ta không ngừng rơi lệ. Câu nói non nớt mà người vô tâm nói ra, là thật. Ta hỏi, vì sao người còn nhớ được?

Người nói mỗi việc người hứa với ta, đều nhớ ở trong lòng. Chưa bao giờ từng quên. Người nói, nàng là của Lưu Triệt ta, là nữ tử duy nhất mà ta yêu. Cũng là phi tử duy nhất, về sau, cũng sẽ là hoàng hậu Đại Hán duy nhất. Ta chỉ biết mỗi mình nàng mà thôi.

Lời hứa lúc ấy, là thật lòng.

Thật lòng, tức phụ lòng. Sẽ chẳng bao giờ thực hiện được. Chỉ là, nữ nhân đều cho rằng cho dù có bất kỳ việc gì, thì lời hứa đó cũng sẽ mãi không biến chất. Thế là, dễ dàng tin vào hứa hẹn, dễ dàng tin vào lời nói dối, sau đó, mang cả tình yêu để đánh cược.

Từ nay, điển cố kim ốc tàng kiều, lưu truyền tới ngày sau. Ai ai cũng hâm mộ nữ tử được sống tại tòa kim ốc kia.

Đúng vậy, y hệt như lời người nói, người độc sủng ta. Tại thời điểm người đăng cơ làm hoàng đế, phong ta làm hoàng hậu. Hết thấy đều tốt.

Chỉ là mẫu thân ta, luôn tự cao đắc ý vì đã đưa người lên ngôi vị hoàng đế, mà tranh công ân.

Bà kiều ngạo đã lâu. Bà cho rằng tất cả mọi người, đều giống như phụ thân bao dung mọi tính khí ngạo nghễ thất thường của bà. Trong những bữa yến tiệc, bà luôn nói về công lao mình, bà nói, người đối đãi thật tốt với nữ nhi ta, nếu không ta có thể nâng người lên, cũng có thể đem người kéo xuống.

Bà luôn nói những lời đe dọa này. Bà không biết rõ, điều khiến người thật chán ghét, chính là uy hiếp.

Có lẽ, chính những lời này mà người bắt đầu xa lánh ta.

Trường Nhạc cung. Là nơi mà hoàng hậu trú ngụ. Chỉ là, so sánh với kim ốc người xây vì ta, ta càng nguyện ý ở lại Trường Môn cung. Cho nên, ta làm hoàng hậu được vài năm, Trường Nhạc cung trở nên vắng lặng.

Ta không biết rõ Trường Nhạc cung, có bao nhiêu to lớn, bao nhiêu hoa lệ. Ta không quan tâm. Giống như ta không quan tâm đến ngôi vị hoàng hậu, chỉ quan tâm đến người.

Ta ở lại Trường Môn cung, chỉ vì, nó là đồng thoại người dựng lên vì ta. Ta cho rằng, ở trong tòa thành này, đồng thoại, sẽ kéo dài một đời một kiếp.

Cho đến khi, đồng thoại kia biến mất, Trường Nhạc cung, có nữ tử khác tiến vào, ta mới tin rằng, tình yêu, có bao nhiêu mong manh, chỉ chậm một giây là có thể tan biến.

14. Q.2 - Chương 2

Tại phủ công chúa Bình Dương. Người lần đầu tiên nhìn thấy Vệ Tử Phu. Ta lúc đó ngồi ở bên cạnh người. Ca kỹ khua lên dải lụa, uyển chuyển duyên dáng lắc người, linh hồn người, đã lang thang nơi đâu.

Ta nhìn thấy tay người, không tự kiềm chế vươn ra.

Ta bỗng giật mình, hỏi, không sao chứ.

Người thu hồi tay, nói không sao. Người không biết rõ, đôi mắt người, đã bán đứng người.

Khi Ca múa xong, người khấn cấp vội vã hỏi Bình Dương công chúa, tên ca kỹ ban này.

Thời khắc đó, ta bắt đầu hiểu rõ, trong tình yêu, còn có một từ gọi là ghen tị.

Ta ghen tị ca kỹ kia, nàng có khả năng mê hoặc người. Ta ghen tị tuổi trẻ nàng. Ghen tị xuất thân hèn mọn của nàng, có thể khiến nàng không còn chỗ nào đổ lỗi, có thể khiến nàng dục dõ tất cả.

Người trước giờ không biết rõ, ta múa, cũng rất đẹp. Thậm chí so với đám ca kỹ càng đẹp hơn. Chẳng qua, nàng khiêu vũ, là vì lấy lòng người, mà ta, lại chỉ có thể vui mừng cho chính mình.

Mẫu thân trước giờ không cho ta khiêu vũ. Bà nói nữ tử khiêu vũ, đều là người tam đẳng(hay là người xuất thân kém). Mà chúng ta người thượng đẳng, trời sinh là tôn quý, làm thế nào có thể khiêu vũ hạ lưu như thế.

Như thế, ta vẫn chưa từng nhảy múa trước mặt người.

Nếu như ta biết rõ người bị mê hoặc bởi nữ tử khiêu vũ, như vậy, ta sẽ liệu lĩnh bỏ qua cấp bậc lễ nghĩa, nhảy cho người xem.

Ngày đó, ta trút mọi hờn ghen lên người. Dùng hết lời nói sắc xảo cay nghiệt, nói gần hết, ta bật khóc. Nếu như lúc ấy, người vỗ vỗ ta vai, hoặc giả người cũng không cần làm gì, cũng đừng nói gì, chỉ là ngồi bên cạnh ta, có lẽ, ta còn tin, người còn yêu ta.

Người quay lưng bỏ đi mà không nhìn lại. Người nói, nàng càng lúc càng cố tình gây sự. Đừng quên ta là hoàng thượng.

Nghe nói, đêm đó, người đến phủ công chúa Bình Dương. Người sung hạnh người ca kỹ gọi Vệ Tử Phu kia. Người dễ dàng như vậy, đã phản bội lời thề về tình yêu duy nhất.

Không lâu, người ban bố một đạo thánh chỉ, cáo tố ta muốn nạp Vệ Tử Phu làm phi. Ý kiến kiên quyết. Không cho ta phủ định. Ta tích trữ oán hận, trút hết ra. Ta nhìn người rống to, ta nói, nàng có cái gì tốt, nàng chẳng qua dùng vài điệu nhảy hạ lưu, liền khiến người thần hồn điên đảo. Nàng không phải là chỉ biết khiêu vũ sao? Ta cũng biết nhảy. Muốn xem hay không?

Trước giờ ta chưa từng thấy sắc mặt người khó xem như vậy. Người nói, trăm quá thất vọng đối với nàng. Bụng dạ hẹp hòi như thế, làm sao là mẫu nghi thiên hạ, bất kể nàng có đồng ý hay không, chủ ý trăm đã định.

Lúc người đi, hàm chứa phẫn nộ. Ta ở phía sau hỏi, muốn xem ta khiêu vũ hay không. Muốn hay không?

Người thậm chí cũng không thèm trả lời ta. Người không có chú ý đến, ta là lần đầu tiên, ăn nói khép nép.

Ta nhốt người ở trong phòng, nhảy và nhảy. Váy áo màu trắng, như đường cong tích mịch. Ta rút cuộc cũng biết, vì sao ta nhảy múa, ta muốn nhảy cho người xem.

Không ai thưởng thức, múa có yêu mị, cũng trở nên lạnh lẽo.

Rất nhanh, Vệ Tử Phu thành tân sủng của người. Trường Môn cung, chẳng còn bóng dáng người nữa. Thị nữ trong cung, tùm tùm thành ba bốn người ở từng góc, bàn tán, nhạo báng, về kết cục của kim ốc tàng kiều.

Bọn họ thâm nghĩ, nữ nhân gọi là Vệ Tử Phu, ngay thời điểm đó đã cướp mất ngôi vị hoàng hậu rồi.

Năm Nguyên Quang thứ tư. Tuyết lớn.

Ta đứng trên lan can cung Trường Môn, nhìn thấy tuyết đọng, càng rơi càng sâu. Xa xa có người ôm đàn ngọc, không hiểu sao lại đàn ra bài hát thê lương. Lúc đó, ta nhìn thấy Trác Văn Quân. Nữ nhi Trác Vương Tôn.

Nữ tử thanh tú xinh đẹp. Giữa lông mày vui cười, che dấu ưu thương.

Nàng đàn một bài phượng cầu hoàng. Ta trước giờ chưa từng nghe qua, khúc ca dễ nghe như vậy. Rung động cả trời mây.

Nàng cùng ta nói về Tư Mã Tương Như.

Nàng nói, rồi cuộc không có người nào, khiến nàng có thể động tâm như vậy. Lúc nàng nói, hoàn toàn không có ngưng ngừng. Là một nữ tử dũng cảm.

Nàng nói, hoàng hậu, ta kỳ thật rất hâm mộ ngài, có thể được hoàng đế, yêu sâu sắc như vậy, thậm chí vì ngài tạo ra kim điện.

Ta nói với nàng, tình yêu chẳng qua chỉ là xiêm y hoa mỹ, chờ đến khi người muốn giữ gìn, đã trăm lỗ ngàn loét. Người càng muốn nỗ lực cứu vãn, sẽ càng nhanh mất đi.

Lưu Triệt, triết lý về tình yêu này, là ta học được từ người.

*Chuyện Trác Văn Quân và Tư Mã Tương Như:

Trác Văn Quân là tài nữ người Lâm Cùng đời Tây Hán (nay thuộc Cùng Lai, Tứ Xuyên), giỏi đàn, thiện âm luật. Nàng xuất thân phú quý, là con của đại phú thương thời đó là Trác Vương Tôn, lấy chồng nhưng sớm thành quả phụ.

Tư Mã Tương Như đến uống rượu nhà họ Trác, biết trong nhà có quả phụ trẻ, gảy khúc “Phượng cầu hoàng” do chàng sáng tác. Văn Quân nửa đêm bỏ nhà theo Tương Như, hai người tới Thành Đô sống một thời gian nhưng nhà nghèo nên lại trở về Lâm Cùng, mở quán bán rượu.

Tương truyền Tư Mã Tương Như sau khi làm bài “Trường Môn phú” nói lên nỗi lòng A Kiều, giúp nàng lấy lại được sủng ái của quân vương thì chàng cũng trở thành người trong mộng của bao nhiêu tiểu thư mệnh phụ chốn kinh thành, chàng quên mất Trác Văn Quân tài hoa đa tình đang mỗi mất chờ chàng ở chốn Thành Đô. Rồi một hôm nàng đang ngồi tựa cửa, chợt có người dâng đến một phong thư của chàng, mở bức lụa trắng tinh mà lòng những xốn xang. Nào ngờ trên mảnh lụa chỉ vốn vẹn vài chữ “Một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín mười trăm ngàn vạn”. Thưa thốt như bước chân người trở về, lạt lẽo như lòng kẻ phụ phàng. Người đưa thư còn bảo chàng dặn lấy hồi âm ngay. Tâm cuồng ý loạn, vừa hận vừa đau nàng cầm bút đề luôn một mạch:

“Sau khi một biệt, lòng gởi hai nơi,
chỉ hẹn rằng ba bốn tháng,
nào ngờ lại năm sáu năm,
bảy dây trống trải đàn cầm,
tám hàng thư không thể gởi,
chín mối bội hoàn dang dở,
mười dặm trường đình mỗi mắt ngóng trông,
trăm tương tư, ngàn dấn vặt, muôn chung nào nỡ oán chàng.
Vạn lời ngàn tiếng nói sao đang,
trăm cô liêu tựa mười hiên vắng,
mùng chín tháng chín lên cao trông lễ nhận,
tháng tám trung thu tròn trăng chẳng thấy người,
tháng bảy nửa vầng hương cầm đuốc hỏi ông trời,
tháng sáu phục hiên ai ai lay quạt lạnh lòng ai,
tháng năm lửa lựu lập lòe sầm sập mưa dầm hoa tả tơi,
tháng tư tỳ bà lạnh vắng người toan soi gương tâm ý loạn,
chợt hối hả tháng ba hoa đào theo nước trôi,
tháng hai gió gầy tiếng rã rời.

Ôi! chàng, chàng ơi,
nguyện cho được sau một kiếp,
chàng hoá gái để em làm trai.”

Tư Mã Tương Như nhận thư giật mình, chiều hôm ấy xe ngựa cao quý nhằm hướng Thành Đô mà trở về.

15. Q.2 - Chương 3

Đều nói Vệ Tử Phu, là biết vâng lời, tâm hoài từ bi, là nữ tử khoan dung đại độ. Người cũng từng nói với ta như vậy.

Cho nên, ta không nói cho người biết, tai ương vu cổ mà ta gánh lấy, là nàng giá họa cho ta.

Ta hết đường chối cãi, người đã nhận định, là ta gây nên.

Lòng bắt, mặt người, tựa như một tảng băng. Vệ Tử Phu nhu nhược khóc thương. Nàng đứng ở bên cạnh người.

Năm Nguyên Quang thứ năm, mùa xuân lạnh ghê người.

Trường Môn cung, bị bỏ hoang. Mà trong hơn hai mươi sáu năm của ta, đây là ngày lạnh nhất.

Người đi tới Trường Môn cung. Mang tới tất cả gió lạnh thành Trường An, bỏ lại cho ta. Người nói, tâm nàng như rấn rết, lòng dạ hẹp hòi. Không thể là mẫu nghi thiên hạ. Đặc biệt ban chỉ phế hậu.

Ta từ trong tay thái giám, tiếp nhận thánh chỉ. Nói từng chữ từng chữ với người, nếu người đọc, ta liền chấp hành.

Nếu, người, đọc.

Ta cho rằng, người sẽ nảy sinh chút lòng trắc ẩn. Dù cho ta thành phế hậu, cũng như trước, có thể ở lại trong lòng người. Bất kỳ người nào cũng không thể lay chuyển.

Kỳ thật, thứ mà ta quan tâm, cũng không phải vương vị hoàng hậu. Ta chỉ là sợ, từ nay về sau, ta sẽ mất đi người.

Ta vẫn là mất đi.

Người có khoảnh khắc do dự. Ta thấy lệ trên khóe mắt người. Người quay đầu đi. Đưa lưng về phía ta, đem đạo thánh chỉ, chăm chú đọc một lần. Ta hỏi, người còn có thể tới Trường Môn cung hay không? Có thể hay không?

Ngày đó, ta rốt cục, nhảy múa trước vận mệnh, chỉ có một người thưởng thức.

Cũng tại thời khắc đó ta bị vứt bỏ.

Ngày đó, người dân toàn thành Trường An, ai oán khóc lóc. Sự kiện vu cổ liên lụy mấy trăm người, đều bị chém đầu trước công chúng. Nghe nói, trên pháp trường, máu chảy thành sông.

Ngày đó, Vệ Tử Phu được sắc phong làm hậu.

*Sự kiện vu cổ của A Kiều: Năm 130 TCN, vì sự có mặt của Vệ Tử Phu và áp lực có con nối dõi, Trần Hoàng hậu nhờ bà đồng Sở Phục làm phép vu cổ để có con. Về sau việc này bị phát giác, Trần Hoàng hậu bị phế truất về Trường Môn cung.

Rất lâu, rất lâu người không đến Trường Môn cung. Ta không nên ôm mong đợi. Mỗi ngày ôm đàn ngọc, chuẩn bị chờ người. Ta mỗi một ngày gầy yếu, ngự y nói, bệnh này ở tâm, không phải ở thân. Cứ thế mãi, chỉ sợ rằng

Ta đã mong muốn biết bao nhiêu, được gặp người một lần. Chỉ là, mỗi mắt chờ mong, chỉ có thể đứng trên hành lang, nhìn thấy người tại Trường Nhạc cung chăm chú nhìn Vệ Tử Phu. Ngẫu nhiên người cũng sẽ hướng mắt về Trường Môn cung, nhưng chưa từng bao giờ, nghe tiếng xe ngựa người, giá lâm nơi này.

Cuối cùng, ta mang tất cả tự tôn, xin Tư Mã Tương Như làm một bài phú. Ngôn từ hết sức hoa lệ, nói tận tương tư ta, cùng nỗi cô độc. Ta chỉ muốn trước khi nhan sắc tàn phai, được nhìn người lần nữa.

Nhờ Trường Môn Phú mang tới con đường làm quan cho Tư Mã Tương Như. Nhưng đến cùng, chẳng mang người lại cho ta.

Tư Mã Tương Như nói với ta, hoàng thượng gửi thư cho ngài, buổi trưa gặp bên trong cung Trường Môn.

Ta lục tung son phấn đã lâu không dùng, trang sức mỹ lệ trên tóc. Hoa ngoài cung, nở đến mê hoặc. Một đoá đỏ tươi như máu. Ta đợi mười canh giờ. Người cũng không đến.

Ta đợi đúng ba ngày. Không ăn không ngủ.

Người, vẫn không đến.

Nghe nói, Vệ Tử Phu biết được tin tức người muốn gặp ta, dùng hài tử tới buộc người. Nàng là người có tâm cơ. Nàng không có lúc nào là, không đề phòng, hạnh phúc của nàng không ai được đụng đến. Sợ lại bị đánh hồi nguyên hình.

Nghe nói, người ngây ngốc ở tại Trường Nhạc cung, bảo hộ sinh bệnh hoàng tử. Ba ngày ba đêm.

Nghe nói, Vệ Tử Phu đem hài tử ngâm trong nước lạnh một canh giờ, khiến cho hẩn nhiễm phong hàn.

Rất lâu sau, ta bắt đầu biết rõ, kim ốc tàng kiều, chẳng qua là mỗi người nữ tử, mộng tưởng đối với tình yêu. Cho rằng cảm ỷ, cho rằng ngọc thực, chẳng qua là chỉ là sự thịnh vượng giả tạo, lấy danh nghĩa yêu bất diện, trải một cái vỏ trống rỗng. Cởi chiếc áo hoa lệ đó xuống, chỉ còn trên đất một đồng hoang tàn.

*Cảm ỷ, ngọc thực: Ăn ngon mặc giàu – giàu sang sung sướng

Nếu như Vệ Tử Phu yêu người, như vậy, kết cục của nàng, sẽ là người thứ hai như ta. Rất nhiều người nói, cảnh giới tình yêu, là khoan dung, khoan dung mình yêu người đó, dù có tam thê tứ thiếp. Vệ Tử Phu quả thật là làm như vậy. Cho nên, nàng ở bên cạnh người, ba mươi tám năm.

Mục đích nàng làm như vậy, chẳng hề vì yêu người. Thứ nàng muốn, trước giờ không phải tình yêu.

Nếu như lúc trước, thứ ta muốn, chỉ là vương vị hoàng hậu, chỉ là vị trí mẫu nghi thiên hạ trên vạn muôn dân, có lẽ không nhanh như thế, mất đi người.

Ta chỉ muốn ta là duy nhất của người. Giống như Trác Văn Quân là duy nhất của Tư Mã Tương Như. Tựa như tình yêu của bọn họ. Ta mong không được, cầu chẳng xong. Ta quên mất người nam nhân từng nói yêu ta suốt kiếp, chẳng còn nữa.

Sau đó, Trường Môn cung, phát sinh một trận lửa lớn. Thiêu cháy suốt cả một ngày. Đã từng, cây cột xanh vàng rực rỡ, đại điện, rèm châu, chỉ một đêm, hóa thành đồng hoang tàn.

Ta đứng ở chỗ ấy cười lớn. Cười ra nước mắt run rẩy. Nó thiêu hủy, là tất cả một người, mộng tưởng về tình yêu. Hư vô.

Rất nhiều người đứng xung quanh đồng hoang tàn vây xem. Khóc lóc. Ta nhìn thấy mẫu thân, mắt bị thương. Ngày xưa kiều ngạo và ngang ngược, đã theo dòng nước mắt, mềm mại yếu ớt trôi đi.

Nàng lôi kéo vạt áo người, giống như một mẫu thân bình thường đều như thế, huyền tưởng có thể đòi lại nữ nhi của mình.

Bà nói, đem nữ nhi trả cho ta. Nữ nhi thông minh xinh đẹp biết điều của ta.

Người ngày đó, không có tức giận. Không vì nguyên nhân mẫu thân quên mất thân phận xé rách ỷ phục người mà tức giận. Người giống bà bị thương như thế. Đau đớn ngã quỵ.

Vệ Tử Phu nói, hoàng thượng, người đừng quá đau thương. Đừng khóc. Nàng vĩnh viễn sẽ hiểu lòng người, sẽ hiểu được thôi. Nàng không muốn người quá đau thương.

Người đẩy nàng ra. Một mình bị thương. Người lầm bầm lầu bầu.

Người nói, là người phụ A Kiều. Người nói, trong thâm cung này, người người biết, chỉ có A Kiều, nữ tử khác, chỉ là sự sủng ái bình thường của hoàng đế, chỉ có ta, mới khiến người cảm thấy mình là phu quân. Trẫm thế nào không biết rõ? Nhưng trẫm là hoàng thượng, hoàng thượng không thể có tình yêu.

Người nói, nguyện kiếp sau, chúng ta sinh tại một gia đình bình thường, từ nay tương thân tương ái.

Người thủy chung không chịu khép lại quan tài. Người lấy lễ an táng dành riêng cho hoàng hậu trọng thể ta. Người sa sút một đoạn thời gian rất dài. Người đứng ở cạnh đồng hoang tàn, như một đứa nhỏ ngẩn ngơ, người xin Tư Mã Tương Như, một lần một lần đọc Trường Môn Phú .

Người nói, trẫm lúc trước bỏ mặc nàng, chẳng qua là muốn nàng kiểm chế tính khí. Nàng quá cao ngạo. Thủy chung không chịu hướng trẫm cúi đầu. Ta bắt quá muốn thay đổi nàng. Trẫm muốn biến nàng một nữ tử biết vâng lời, là nữ tử đối với trẫm ngàn quy trăm thuận. Vệ Tử Phu xuất hiện, bắt quá là trẫm, muốn thay đổi tính tình nàng. Nếu như nàng hơi chút thuận theo ta dù chỉ một chút, trẫm liền sẽ không từ Bình Dương phủ tiếp Vệ Tử Phu vào cung.

Người nói, trẫm đem Vệ Tử Phu, nhưng chỉ muốn nàng.

Người khom người, đem mặt chôn tại giữa hai tay. Người nói, kiếp sau, muốn chúng ta bắt đầu lại lần nữa.

Ta tình nguyện tin tưởng, người thật sự đã yêu ta.

Người nghe đến giọng nói Trần A Kiều, u oán bay tới. Quay đầu đi, không có bất kỳ người nào. Hương hoa vẫn tỏa, bướm bướm vẫn bay.

Người không biết rõ, ta từng bay qua bên cạnh người. Ta ngừng trên vai của người. Thổi khô lệ người. Gió nhẹ mềm mại. Khi đó, ta hết như con thiêu thân lao vào lửa. Dùng sinh mệnh, xin hồi ức của người, vĩnh viễn nhớ được nữ tử gọi là Trần A Kiều.

Phật nói, bướm bướm không có linh hồn.

Ta hóa thành bướm bướm. Cánh màu đen, có đôi mắt như hồ nước. Cho rằng sẽ không có tình yêu, cũng sẽ không có thương hại.

Rất lâu về sau, ta từ trên vai của người già nua chết đi. Ta bay qua núi cao, bay qua non sông núi đồng, chỉ vì, gặp người, đổi mặt một lần.

Phật không nói với ta, bướm bướm không nên lưu luyến kiếp trước . Nếu không, chết cũng không thể siêu thoát.

Trong nháy mắt đó, ta nghe thấy người nói, kiếp sau, chúng ta hãy, bắt đầu lại lần nữa.

16. Q.2 - Chương 4

Mẫu thân nói, hai mươi năm trước, cai trị thiên hạ vẫn là Đường Huyền Tông*. Phụ thân con, là tôn thất Hoắc vương gia. Mà ta là nữ tử khiêu vũ . Gia tộc chúng ta, tựa như giấy màu tươi đẹp, tồn tại rực rỡ.

Sau này.

Sau, giống như trên sách sử ghi lại như thế, có Loạn An Sử*, có người cai trị chạy trốn chết. Có Hoắc gia suy bại.

Có con.

Đường Đại Tông năm thứ tư dương lịch.

Mẫu thân đã già. Thiếu nữ lại trẻ tuổi phong hoa. Bà cúi nhìn từ trên tường thành Trường An, nhìn xa xăm. Tựa như cánh chim lạc đường, tìm kiếm đường về.

Mẫu thân nói, con là độc được ta dưỡng thành. Con cũng giống như ta thôi, muốn tìm kiếm ngọn gió.

Không phải.

Phải.

Không phải.

Các nàng không ngừng bắt đồng ý kiến mà tranh cãi.

Lúc đó, giáo phường Trường An rất nhiều. Người ta có thể tưởng tượng rằng, nhân gian chính đạo là tang thương. Nàng nói, chỉ có duy nhất một người, chờ đợi mang nàng đi. Chúng ta rồi sẽ thiên trường địa cửu, một đời một kiếp.

Mẫu thân cười lạnh, một ngày nào đó, con sẽ tin vào lời ta nói. Thế gian này, tình lạnh bạc như giấy.

Mẫu thân, bà già đi.

Mẫu thân cũng từng trải qua một thời tuổi trẻ. Vẻ đẹp của bà, yêu kiều mà quyến rũ. Mà bà nhất định phải vì chuyện này mà mất đi tình yêu. Bà thành người thiếp thứ mười ba của Hoắc vương. Xuất thân đê tiện, bị người ta khinh thường gạt bỏ.

Tình yêu là chất độc xuyên thấu cả tâm can. Một khi nếm phải, vô phương cứu chữa.

*Đường Huyền Tông (8 tháng 9 năm 685 – 3 tháng 5 năm 762), thụy hiệu Đường Minh Hoàng, tên húy là Lý Long Cơ, là vị hoàng đế thứ 6 của nhà Đường ở Trung Quốc, trị vì Trung Quốc từ năm 712 đến 756. Thời gian trị vì của ông dài nhất trong các vị hoàng đế nhà Đường, và ông được xem là mang đến cho nhà Đường đỉnh điểm về văn hóa và quyền lực. Thời kỳ trị vì cuối của ông đã bị ảnh hưởng của Dương Quý Phi, một trong những người thiếp của ông, và cuối cùng đã bị chấm dứt bằng một binh biến lớn và khốc liệt.

* Loạn An Sử là cuộc biến loạn xảy ra giữa thời nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc, kéo dài từ năm 755 đến năm 763, do họ An và họ Sử cầm đầu. Cả họ An và họ Sử đều xưng là Yên Đế trong thời gian nổi dậy.

Vào buổi chiều lang quân Lý Ích xuất hiện, ngoài cửa thành treo ột thi thể lạnh buốt. Theo lời đồn đãi của những người vây xem, đó là thích khách. Vào cung ám sát Đại Đường hoàng đế người Đột Quyết. Râu ria đầy mặt, thân thể hàng chục vết thương do đao kiếm. Máu đã khô. Người dân trong thành không ngừng nhăm thi thể ném trứng gà, lạn rau quả, tảng đá. Tổ rõ tấm lòng kiên trinh son sắt với đại Đường quốc.

Nàng ngẩng đầu, thấy bầu trời khác lạ. Trên đỉnh đầu, hoàng hôn buông xuống, hồng như màu máu. Thương khách xa quê, vội vàng trên đất khách. Cô nương nhà ai trang điểm xinh đẹp, liếc mắt đón đưa. Sau đó, nàng quay đầu, nhìn thấy mặt nam tử.

Công tử, tôi là Hoắc Tiểu Ngọc.

Tiểu thư hữu lễ.

Giai thoại tình yêu tài tử giai nhân, liền bắt đầu từ nơi này. Tại khung cảnh thê lương nơi thi thể tên thích khách được treo lên. Tại cửa trước thành. Chúng ta có thể tưởng tượng, kết cục câu chuyện cũ này.

Khi đó là mùa đông. Từng nhóm thi nhân dùng hết giấy mực, miêu tả cảnh tượng lạ lùng rợn rở này, miêu tả thành Trường An thành không chỗ nào không có phong hoa tuyết nguyệt. Hắn ở trong phòng nàng làm thơ ngắm hoa. Ngôi nhà hạnh phúc đó là tất cả thế giới của nàng. Nói sao cho hết những ân ái triền miên, kéo dài đến bất tận.

Nàng vì hắn vá áo, mài mực, nấu cơm. Vì hắn đánh đàn, ngâm ca, khiêu vũ.

Hắn bị mắc kẹt trong sự dịu dàng không đáy của nàng. Lời thề ước ngọt ngào như mật. Hắn nói, trời đất chứng giám, ta phụ giai nhân, ắt gặp trời phạt.

Hoắc Tiểu Ngọc chỉ cười, chẳng hề ngăn cản lời thề độc của hắn. Đối với nàng, tình yêu tốt đẹp nhất, chẳng thể nào dựa vào đôi ba lời thề hoa mỹ để chứng minh.

Lúc đó, Lý Ích chính trực thi đậu trạng nguyên. Cả nước trầm lời đồn xa về tài tử này, từ đó hắn trở thành mộng ước bạch mã hoàng tử trong lòng thiếu nữ ở thành. Một khi nàng thấy được điều đó, bản thân làm sao có thể được dễ dàng, phải thận trọng hơn rất nhiều.

Nữ nhân luôn tình nguyện tin vào những lời nói dối, cũng không chịu chấp nhận sự thật.

Tết hoa đăng rằm tháng giêng. Lơ lửng trên không thành Trường An, pháo hoa đầy trời. Các thiên kim công tử môn đăng hộ đối, chong đèn gặp gỡ. Tình chàng, ý thiếp. Lý Ích mua đôi mặt nạ chiến binh Côn Lôn trên quầy hàng.

Hắn nói, chiến binh Côn Lôn, đại diện cho dũng sĩ.

Bọn họ mang mỗi người một cái. Hòa lẫn trong đám đông bình thường nhất, cảm nhận được Trường An thật to lớn, thật ấm áp, những hơi thở nồng nhiệt.

Đám đông chen chúc. Bỗng nhiên, tản ra.

Nàng nhìn thấy rất nhiều người mang mặt nạ Côn Lôn, người đến lại đi, đi lại đến. Lại không có một khuôn mặt, của lang quân Lý Ích.

Nàng đứng tại chỗ đó, đợi năm canh giờ.

Nàng cho rằng, hắn sẽ trở về tìm nàng. Không nghĩ đến, người tìm, là mẫu thân.

Nàng nói, nữ nhi, đừng đợi nữ. Lang quân Lý Ích sẽ không đến đâu.

Nàng không biết rằng, Lý Ích lúc này, đang nằm trong vòng tay ngát hương của mỹ nhân.

Mẫu thân nói, ở lâu Bảo Nguyệt thả hoa đăng, ta nhìn thấy Lý Ích. Hắn ôm Lộng Nguyệt, thân mật khăng khít.

Hoắc Tiểu Ngọc nhìn thấy mẫu thân phần nộ, gương mặt lo lắng, nàng bình tĩnh lại. Nàng nói, không thể. Hắn sẽ không làm như vậy. Buổi sáng hôm nay còn ngâm thơ tụng từ với con. Chẳng qua năm canh giờ mới ngắn ngủn trôi qua, chúng con chỉ là tạm thất lạc. Huống chi Lộng Nguyệt, sao có thể so sánh với con?

Mẫu thân không phải không thương tiếc. Bà nói, có lẽ, ngay từ khi bắt đầu, nên ngăn cản con tiếp cận hắn.

Hắn sẽ không mang cho con tình yêu, hãy tin tưởng ta.

17. Q.2 - Chương 5

Hoa Lộng Nguyệt là một nữ tử nổi danh xinh đẹp. Da thịt trắng nõn nà, mặt mày như tơ.

Bảo Nguyệt lâu là nơi bán tiếng cười số một kinh thành. Nàng ta xuất hiện trước mặt Hoắc Tiểu Ngọc ngăn bởi rèm châu ngọc, là một ngày sáng sớm mùa xuân. Chim chóc thay lông. Xuân về hoa nở.

Nàng ta nhất định là một người là dũng cảm. Tình yêu cho nàng ta dũng khí. Chỉ là, nàng ta còn non nớt, học còn chưa xong. Nàng ta chỉ nói thẳng, lang quân Lý Ích hiện ở trong nhà ta. Nữ tử phù hợp với chàng không phải người. Người xem, chàng tặng cho ta cái vòng ngọc nhất vô nhị ở Trường An này.

Hoắc Tiểu Ngọc hắt một chén nước. Nhìn thấy bọt nước từ trên mặt nàng ta, chảy trên mặt rơi xuống đất.

Biết rõ mình không nên tức giận với nàng ta. Lại nén không được, Lý Ích đã phản bội lại mình. Nữ nhân đều cho rằng, thương tổn bản thân mình, là một nữ nhân khác. Nàng nói, người cú cho ta.

Nàng nói, nếu người muốn chứng minh, hắn tới cùng là yêu ai, rất dễ dàng, chúng ta cùng nhau rạch mặt, xem hắn nguyện ý giữ ai bên cạnh liền hiểu rõ.

Nàng cho rằng Lộng Nguyệt rồi sẽ cự tuyệt. Không nghĩ, ý chí nàng ấy kiên quyết, nhặt lên mảnh vỡ chén trên mặt đất, rạch từng đường lên mặt.

Nháy mắt, trên gương mặt kia, máu đỏ sậm chảy ra. Nàng tựa hồ tin chắc, nam nhân đó, yêu chính là mình.

Thế bức đường cùng, Hoắc Tiểu Ngọc không cam lòng thua thiệt.

Hai gương mặt lấm lem đầy máu, không còn xinh đẹp nữa. Lại chàng ngày thê lương.

Hai người chàng nghĩ càng sợ. Trong hai người, tất phải có một người rồi sẽ tuyệt vọng.

Chỉ là, không đoán được, tuyệt vọng, chính là cả hai người.

Lang quân Lý Ích lựa chọn rồi xa. Không chọn một ai. Hắn ta đính ước với một nữ tử môn đăng hộ đối. Hắn nhìn các nàng nói, coi như ta chưa từng qua lại với các nàng, cứ như vậy đi. Không đáng nhắc đến.

Nam nhân quả nhiên tuyệt tình, cho rằng mình không mang đi đám mây, lại không biết vô tình đã lưu lại trên đất đầy bụi bặm. Chờ cho hắn quên đi những người yêu hắn, chỉ còn người hận hắn, nhớ hắn.

Chỉ là, Hoắc Tiểu Ngọc, không muốn nhớ. Nàng lựa chọn hủy diệt. Lúc Lộng Nguyệt đối diện với Lý Ích, nàng hất nước, giọt nước đã tràn ly rồi, khó mà quay đầu. Nàng ta nói, sau khi nàng ta chết, tất sẽ hóa làm lệ quý, ám theo phu thê hắn, cả đời cũng không được yên ổn.

Tình yêu trung trinh cứ như vậy mà đoạn tuyệt, nước mắt cũng không thể giữ nổi bước chân hắn. Hắn vẫn như cũ, tại Trường An thành, lấy Lư thị làm thê. Phụ lòng lại phụ tình.

Một nhà văn có thể sáng tác bài thơ tình ai oán nói lên nỗi lòng si tình ai uẩn triền miên, chẳng hề có thể chứng minh được, hắn ta là người chung tình. Người học văn một khi thay lòng đổi dạ, so tướng quân, con nhà võ càng làm người ta cười chê.

Dương lịch năm thứ tám, Hoắc Tiểu Ngọc chết bệnh.

Tôi đến Trường An, là dương lịch năm thứ mười. Cùng với Hương nương.

Lúc đó, tôi đang ở trong Bảo Nguyệt lâu, là nữ tử bán tiếng cười. Không ai không biết hồng bài* (thẻ đỏ) cô nương, Tần Yên Lương.

Nhìn xem phía dưới kia, những diện mạo phong lưu, hào hoa nhã nhặn. Tôi cười, thế gian này đầy rẫy những kẻ si tình ngốc nghếch. Tình yêu sao, là lừa gạt cả tín ngưỡng, là phản bội cả lòng trung trinh.

Tôi chỉ biết, thân thể một người, sẽ không vĩnh viễn thuộc về ai đó. Hương nương nói, đừng để rơi vào tình yêu với bất kì nam nhân nào. Điều duy nhất người nên làm, chính là khiến cho nam nhân trên thiên hạ này, điên cuồng yêu người, sủng người. Người lại không yêu bọn hắn.

Như thế, Trương Tam, Lý Tứ, Vương Ngũ*, tất cả quỳ dưới váy tôi. Dâng trân ngọc, dâng châu bảo, dâng hoa tươi. Thường thường có những oán phụ, cùng thị nữ mang theo đám côn đồ, diễu võ dương oai mắng tôi là hồ ly tinh, là mê hoặc mọi người, là yêu tinh không biết xấu hổ. Muốn tôi cách xa tướng công các nàng.

* đây là một số tên thông thường ý chỉ rất nhiều nam nhân.

Tôi cảm thấy buồn cười. Nữ nhân khi gặp phải nguy cơ, luôn cho rằng thương tổn mình, lại là một nữ nhân khác. Lại xem nhẹ lời thề trời đất của nam nhân. Tôi không giận dữ cũng chẳng căm ghét.

Lúc lang quân Lý Ích lang quân xuất hiện tại Bảo Nguyệt lâu, tôi đang nằm trong vòng tay của một nam nhân béo. Nghe hắn thao thao bất tuyệt nói về đám nữ nhân không có sắc lại cong ngu xuẩn trong nhà hắn.

Mắt tôi, chiếu thẳng đến trên người Lý Ích. Phảng phất nhìn xuyên như tóe lửa.

Hương nương mang hắn đến trước mặt tôi, nhìn hắn nói, công tử, đây chính là người đứng đầu trong Bảo Nguyệt lâu chúng tôi, Yên Lương. Không biết có hợp ý công tử hay không?

Lý Ích nhìn chằm chằm tôi. Là trần trụi nhìn chòng chọc. Có lẽ, đôi mắt này, đã từng đánh giá qua, vô số nữ nhân. Giống như hắn đã từng đánh giá nữ nhân gọi là Hoắc Tiểu Ngọc như thế.

Hắn nhất định là con người thâm tình, lại tuấn lãng. Hắn nói, trong sinh mệnh, chẳng có cách nào khiến hắn Hoắc Tiểu Ngọc. Hắn nói, dù cho người có dung nhan xinh đẹp như nàng, cũng sẽ không có hào quang của nàng.

Hắn nói đúng.

Tôi chỉ có gương mặt xinh đẹp. Hương nương nói, nam nhân cần nhất nữ nhân, cũng không cần hào quang, chỉ cần gương mặt tuyệt trần là được.

Tôi nói với hương nương, Lý Ích yêu Hoắc Tiểu Ngọc.

Hương nương gỡ xuống mảnh sa trên mặt, lộ ra khuôn mặt chẳng chịt vết sẹo. Nàng không lên tiếng.

Từ nay, Lý Ích ở trong Bảo Nguyệt lâu, lưu luyến quên đường về. Không nghĩ trở về nhà.

Hắn nói, ta thích mùi hương nơi này. Đàn mộc nơi này, mang theo mùi hương cũ quen thuộc. Tựa như son phấn trên người nữ nhân, ngập tràn trong không khí.

Tôi nói, công tử, người yêu tôi sao?

Hắn đem tay tôi, lồng vào bàn tay hắn. Trực tiếp mà khẳng định nói, yêu.

Hắn nói, ta trước giờ chưa từng nói yêu nữ nhân nào. Trước kia không nói, bởi vì ta chưa gặp được người thích hợp. Chỉ là, sau đi ta mất đi triệt để, ta mới biết rõ, người mà ta yêu, chẳng biết lúc nào sẽ xảy ra chuyện. Bây giờ, ta không muốn khiến mình tiếc nuối như khi đó.

Tôi không biết rõ, hắn yêu, là ngẩn ngui hư ảo, hay chân thành cố chấp. Trong hiện thực, tình yêu là sự hòa lẫn của niềm vui và nỗi buồn. Tôi không muốn trở thành người đầu tiên.

Hay nói đúng hơn, người tôi yêu, đã sớm ở đây rồi .

Chính là Lý Ích, tựa hồ như chẳng rời xa. Hắn cả ngày ở bên cạnh tôi. Không cho phép những nam nhân khác, tiếp cận tôi. Có lúc tôi khuyên hắn, nên dành tâm tư mình cho công việc trong triều, nên dành cho thế thiếp ở phủ.

Hắn không chịu. Hắn nói, trừ phi nàng đồng ý cho ta giúp nàng chuộc thân. Nếu như nàng không để ý làm thiếp, ta sẽ nghênh đón nàng về nhà. Chỉ sủng một người duy nhất là nàng.

Bao nhiêu lời nói êm tai.

Có lẽ, tôi nên vui mừng, hắn đem tất cả tình yêu và sự quan tâm mà nữ nhân khác mong mỏi, toàn bộ đều dành cho tôi.

Đêm đó, tôi đứng trên con đường dài, nhìn thấy Lộng Nguyệt gần đất xa trời. Kéo lê thân thể bệnh tật, xiêm y năm màu sấu sắc, chói mắt rực rỡ. Lúc đó, nàng chẳng qua mới hai mươi lăm tuổi.

Mắt nàng, là đau thương mà năm tháng tích lũy. Vết sẹo dài nhỏ, kéo dài đến khóe miệng.

Nàng cho rằng mất đi Hoắc Tiểu Ngọc, liền có thể đến bên cạnh Lý Ích. Cho rằng chứng minh được tình yêu, kết quả là, từ đầu đến cuối đều đau thương.

Bất luận ra sao, vẫn là Hoắc Tiểu Ngọc, cho dù lang quân Lý Ích có phong hoa tuyết nguyệt. Sau cùng cho dù một chút cũng không. Ai cũng có thể bị cô phụ.

Chỉ là, Hoắc Tiểu Ngọc lựa chọn vĩnh viễn không tha thứ, lấy cái chết trả thù. Mà nàng, còn tiếp tục kéo chút hơi tàn đến già. Chỉ là sống. Con bảo tổ năm đó, mọi người trên thế gian này đều đồng tình cho Hoắc Tiểu Ngọc kiên trinh. Xem nàng như một người không biết liêm sỉ, là nữ nhân hèn hạ hư hỏng. Lại không biết, nàng cũng vật lộn sinh trong cuộc tranh đoạt đó. Tình yêu không có, đường sinh cũng không có. Bảo Nguyệt lâu đuổi nàng đi. Thế là, nàng chỉ có thể ngày qua ngày đứng tại đầu đường, là một nữ tử phong trần hạ lưu, sống quãng đời còn lại.

Đứng bên cạnh tôi là lang quân Lý Ích . Hắn đã nhận không ra nàng.

Lộng Nguyệt dọa người, không kiêng dè cho hắn một bạt tai. Nàng nói, tại sao năm đó lại gạt ta? Ta vốn có thể gả được ột người lương thiện, cho dù có hư hỏng đến đâu chẳng nữa, cũng tốt hơn bây giờ rất nhiều. Vì sao khiến ta trở thành người tham dự vào sự bất tín phụ nghĩa của người. Vì sao gạt ta, nói người người yêu chỉ có ta.

Lý Ích trước đó sừng sốt, sau, có lẽ là nhìn thấy vòng ngọc trên cổ tay Lộng Nguyệt. Hắn từng tặng nàng.

Hắn nói, người là Lộng Nguyệt? Hoa Lộng Nguyệt?

Vốn là nữ tử đang căm giận nghe đến tên mình được Lý Ích gọi, đột nhiên bắt tay rứt về chôn tại mặt trong đó, bật khóc .

Nhiều năm oán hận như vậy, nhiều năm không cam. Nàng vẫn yêu hắn như trước. Mặc dù chưa từng được hắn yêu.

Nàng vẫn yêu hắn. Yêu thành đau, yêu thành oán. Yêu thành si.

18. Q.2 - Chương 6

Không lâu, Hoa Lộng Nguyệt chết. Ăn kịch độc tự sát. Nàng kéo dài sự sống, chỉ là vì muốn chứng minh, lang quân Lý Ích, có nhớ được tên gọi của nàng không mà thôi. Chỉ là như vậy mà thôi.

Lý Ích không một chút bi thương. Hắn sẽ không vì chuyện phong lưu năm xưa mà khổ sở. Tối đa, trong câu thơ của hắn, sẽ xuất hiện đôi ba câu về tình yêu thê lương .

Tôi nói về việc Hoa Lộng Nguyệt sự, cho Hương nương nghe. Tôi nói, chỉ có người nữ tử như thế, vì Lý Ích mà sống.

Ngày đó, Hương nương không còn trầm tĩnh nữa.

Nàng nói, nàng là một cô nương tốt. Nếu như không gặp được Lý Ích. Nàng chắc chắn sẽ tìm được người lương thiện. Sống an ổn suốt đời. Những năm tháng tươi đẹp nhất của nàng, tất cả đều tưởng niệm và oán hận một nam nhân.

Nếu như chúng ta không phải đối địch, không phải yêu cùng một người, có lẽ, sẽ trở thành tỷ muội.

Lý Ích nói, Yên Lương, ta không thể không có nàng.

Hắn nói thật sự . Có lẽ, hắn đối mỗi người nữ tử lời ngon tiếng ngọt, đều là thật. Chỉ là không có cách nào kéo dài vĩnh hằng.

Không bao lâu, Lý Ích hưu*(bỏ) vợ cả Lư thị. Hắn cười lan cả mi mắt nhìn tôi nói. Hắn nói, Yên Lương, chúng ta chọn ngày thành thân đi.

Đột nhiên, tôi lạnh lùng với hắn.

Tôi nói, bây giờ tôi đã có ý với nam nhân khác. Người xem, người dưới lầu kia, bạch y nam tử. Bộ dạng hắn rất trẻ tuổi, rất soái, phải hay không?

Lý Ích thuận theo phương hướng ngón tay tôi mà nhìn lại, đôi mắt chứa đựng sát khí bùng bùng.

Hắn cay đắng nói, người nói ta không trẻ tuổi? Ngón tay hắn nắm chặt cổ áo của tôi, hận không moi trái tim của tôi ra được.

Tôi nói, phải. Sau đó, trước ánh nhìn chăm chú của hắn , đi về hướng bạch y nam tử. Thì thầm . Tiếng cười phóng đảng.

Lúc Hương nương đi đến bên cạnh lang quân Lý Ích, hắn không phát hiện chút nào. Hắn hoàn toàn bị ghen tuông làm cho đầu óc choáng váng. Hương nương nói, công tử, người không vui vẻ, phải hay không? Người rốt cục cũng ném được, mùi vị phản bội . Rất đau khổ phải không.

Nàng mỉm cười quỷ dị. Sau đó lại hòa mình vào dòng người đông đúc trong đại điện. Mi nàng rất thanh tú, mặt rất nhỏ. Luôn dùng sa tím che mặt, tôi luôn biết rõ, nàng vui vẻ.

Chỉ cần nàng vui vẻ, tôi sẽ làm tất cả, đều đáng giá.

Chỉ, muốn, nàng, mở cửa, trái, tim.

Lý Ích không tìm đến Bảo Nguyệt lâu nữa. Chỉ là từ miệng những người khách qua đường, hắn cưới vợ hưu thê lần nữa, cưới thiếp giết thiếp. Nữ tử cưới trở về , phần lớn không được chết già.

Hắn ghen tuông thành tịch mịch. Không tin nhiệm bất cứ ai. Luôn nghi ngờ thê tử bất trung đối với hắn.

Hương nương nghe từng chút tin đồn trên đường phố, nhất bút nhất bút ghi hết lên giấy.

Tôi muốn đưa nàng rời đi. Trở về cuộc sống ngàn năm trong rừng hoang. Nàng không chịu. Lúc đó, Lý Ích đã chán nản, liêu đảo* (bị cắt chức quan).

Dù cho Lý Ích đã đi vào đường cùng, hươu thê giết thiếp, phần thể oán nhân, dù cho hắt cô phụ nàng cả cuộc đời. Nhưng, nhìn thấy hắt chán nản , bộ dạng liêu đảo, nàng nảy sinh lòng thương cảm như trước.

Cho hắt áo ấm, khâu chân, sắc thuốc.

Nàng nói với hắt, ta là Hoắc Tiểu Ngọc. Cho dù người đã không nhớ được bộ dáng ta. Dù cho ta thành cô hồn dã quỷ, ta vẫn yêu người như trước.

Lý Ích tuổi trung niên, trên mặt không còn thần thái.

Cuộc sống không thành công, khiến hắt hao mòn chẳng khác gì những tên ăn mày trên phố, không hề khác biệt.

Tôi nói, Tiểu Ngọc, người muốn báo thù, hắt đã được trừng phạt. Hiện tại, người nên rời khỏi hắt, rời khỏi Trường An. Chúng ta đi nơi nào cũng được. Ta sẽ mang theo người trên người, dù cho không thành được tiên, ta cũng muốn cùng người ở một chỗ, ta sẽ không để người hồn phi phách tán.

Nàng không nguyện ý.

Nàng thà rằng đem thời gian ít ỏi còn lại, dành chọn nam nhân gọi là Lý Ích đó.

Thậm chí, nàng quyết định gả cho hắt.

Hoắc Tiểu Ngọc dặt tay Lý Ích , lúc nàng lạnh lùng rời bỏ Bảo Nguyệt lâu, lần đầu tiên tôi rơi lệ. Bà ngoại từng nói, nước mắt chúng tôi, là vật quý báu hiếm có. Không thể rơi.

Tôi yêu Hoắc Tiểu Ngọc như vậy. Không màng tất cả, giúp nàng báo thù. Kết quả, tình này buông xuôi.

Nàng nói, đến đây, người kính Lý lang một chén. Ta rất vừa lòng.

Tốt. Tôi tiếp nhận cái chén. Uống một hơi cạn sạch. Lý Ích chỉ nhìn thấy tôi. Tôi cười một tiếng, vì sao không uống? Sợ có độc hay sao?

Tôi biết rõ hắt ngây người không phải vì sợ rượu độc, mà là tôi xuất hiện ngay giờ phút này.

Tôi nghĩ, chỉ cần hắt uống một chén, Hoắc Tiểu Ngọc, và hắt, âm dương cách biệt.

Tôi không nghĩ đến, Hoắc Tiểu Ngọc cầm lấy ly rượu đó. Nàng nói, ta uống.

Nàng nói, Yên Lương, sau một chén này , chúng ta không ai nợ ai.

Tôi cầm lấy chén rượu. Tôi nói, người hoài nghi ta ở trong rượu hạ độc? Chẳng lẽ chúng ta cùng một chỗ lâu như vậy, suy nghĩ của người về ta là như vậy sao, chính là như thế? Phải hay không?

Rượu, là độc được xuyên ruột . Giống như tình yêu.

Tôi uống, là kịch độc tự tay mình làm ra. Tôi muốn dùng độc đó giết Lý Ích, không liệu được, giết, là chính mình.

Giống như tôi sẽ không đoán được, Hoắc Tiểu Ngọc lại lần nữa vì Lý Ích như con thiêu thân lao đầu vào lửa. Không màng lấy thân thử độc. Nàng chỉ biết, nàng sẽ vì Lý Ích đánh cuộc với sinh mệnh.

Nàng không biết, tôi cũng vậy. Mặc dù chẳng có ai đoạn tuyệt, lại yêu quần quýt si mê.

Tôi vốn là hồ ly ngàn năm tu hành nơi thâm sơn(núi sâu). Nếu như không có đêm đó, nếu như không gặp Hoắc Tiểu Ngọc, có lẽ, tôi đã đắc đạo thành tiên. Trú tại thiên cung. Không bi không ưu.

Ngày đó, là ngày đại hỉ của yêu giới. Thụ yêu*(yêu quái cây) đón dâu. Tất cả yêu tinh, đều đi chúc mừng. Chỉ riêng tôi ở lại trực. Khi đó mơ hồ, nghe được tiếng khóc của nữ tử

Bi thương ai oán triền miên.

Tôi biết rõ, lại là một cô hồn dã quỷ không cam chịu xuống Địa ngục. Tại trong khu rừng già này, thường thường sẽ gặp phải quỷ hồn như vậy. Bà ngoại thường nói, yêu là yêu, quỷ là quỷ. Không liên quan đến nhau. Bà không chịu kể cho tôi những việc liên quan quỷ giới.

Tôi vốn đã muốn bỏ đi. Nhưng mà, nữ nhân đó nói chuyện. Nàng hỏi, người có thể giúp ta sao? Có thể giúp ta hay không?

Giọng nói hết sức nhỏ. Tại trong yêu giới này, trước giờ tôi chưa từng nghe qua giọng nói dễ nghe như vậy. Bước chân tôi đột nhiên mềm nhũn.

Như thế, tôi thấy một gương mặt nữ tử trắng bệch. Nàng nói, nàng có bao nhiêu chuyện không cam lòng. Ta trước khi chết phát ra lời thề độc, muốn thề thiếp của hắc, đời đời kiếp kiếp, không được bình yên. Yêu, có tha thứ và vĩnh viễn không tha thứ. Chính là ta tình nguyện lựa chọn cái sau. Hắc không nên phụ ta.

Nàng mỗi đêm mỗi ngày đều nói chuyện về nam nhân Lý Ích với tôi. Không ngại phiền toái. Dù cho nàng luôn miệng nói oán hận, nàng vẫn yêu hắc như trước. Tôi biết rõ. Yêu sâu đậm, hận cũng đậm sâu.

Chỉ là, nàng không biết rõ, bất tri bất giác ở nơi này, tôi yêu nàng. Tôi cam nguyện vì nàng làm bất cứ chuyện gì. Tôi đem nàng hồn phách giấu ở trong hốc cây, trong viên đá, giấu ở dòng suối nhỏ. Giấu ở trong da lông của tôi.

Tôi chỉ là, không muốn nàng rời xa.

Bà ngoại nói, chúng tôi nếu đi sai một bước, sẽ vạn kiếp bất phục. Tôi nghe nhưng mặc kệ.

Chỉ cần Hoắc Tiểu Ngọc nói với tôi, giúp đỡ ta. Cầu người.

Tôi sẽ mềm lòng vì giọng nói yếu ớt của nàng.

Tôi mang nàng đến Trường An. Tôi nói, người yên tâm. Ta sẽ giúp người. Chúng ta rồi sẽ nhìn thấy, Lý Ích sẽ biến thành nam nhân đáng chê cười ra sao.

19. Q.2 - Chương 7

Hoắc Tiểu Ngọc nói với tôi, người có thể không uống. Người thậm chí có thể đem ly rượu đánh đổ. Vì sao người không làm như vậy.

Sau đó thì sao? Sau đó, người vẫn cùng Lý Ích như hình với bóng. Đánh cược nguy hiểm hồn phi phách tán. Phải hay không?

Tôi không kịp nói cho nàng, Lý Ích đối với Hoắc Tiểu Ngọc nhớ mãi không quên, đều là vì hắc oán nàng. Hắc oán nàng, không nên dùng cách đó chấm dứt, khiến hắc mang trên lưng tội danh phụ nghĩa. Hắc oán nàng, thân là thanh lâu nữ tử, lại vọng tưởng bay lên ngọn cây.

Hắc chẳng hề yêu Hoắc Tiểu Ngọc. Hắc chính miệng nói với ta, nữ nhân như thế, tựa như một câu chuyện chốn trà lâu.

Tôi không nói cho Hoắc Tiểu Ngọc. Là sợ nàng tuyệt vọng. Cũng biết rõ, nàng sẽ không tin lời tôi nói.

Tôi chỉ là, dùng hết khí lực cuối cùng, khi còn chưa biến thành hồ ly, hôn môi nàng. Lúc đó, khóe mắt tôi, vẫn rơi lệ, vẫn rơi.

Hoắc Tiểu Ngọc chết vào ngày mưa gió dập dềnh ở Trường An. Ngày đó, có mùi rượu nồng nàn, hây hây trên không thành Trường An. Hồn phách nàng, thất khiếu* (bảy lỗ) chảy máu. Một lão đạo sĩ, tay cầm râu dài. Hắc nói, oan hồn lấy mạng, cát bụi về cát bụi, đất về đất.

Hắc ta là sư mà Lý Ích mời đến để chém quỷ trừ yêu.

Hắc nói, nàng là một con quỷ oán. Nàng trả thù hắc.

Hắc nói, đại sư, xin người hãy giết nàng ta. Khiến cho nàng ta hồn phi phách tán, như vậy, mới sẽ không có cơ hội lại hại người.

Ở trong nháy mắt đó Hoắc Tiểu Ngọc, nhìn thấy khuôn mặt mẫu thân. Nàng nói, hài tử, ta là tới mang con đi. Bây giờ con nên tin tưởng lời ta nói.

Sáng sớm ngày xuân, dưới ánh mặt trời sáng sáng tối tối, chiếu trên mặt Lý Ích. Nàng xoay mình chóng mặt, buồn nôn.

Đạo sĩ nói, nàng ta tựa hồ có con. Muốn tiếp tục dùng kính chiếu yêu hay không?

Lý Ích cũng không ngẩng đầu lên, nói, đương nhiên. Hẳn nhất gan sợ hãi được giống như cây khô nghiêng ngả mùa thu.

Hoắc Tiểu Ngọc nhìn khuôn mặt này, cuối cùng trái tim cũng lụi tàn. Nàng nói, không cần phí lực. Hãy để ta

Nàng đem cây trâm có độc, để tới trong chén nước.

Nàng nói, công tử, người nhìn thấy, người nhìn thấy ta là chết như thế nào. Nếu như trước kia ta thề độc khi chết sẽ hóa thành lệ quỷ, khiến người suốt đời không được yên bình. Còn bây giờ, ta chỉ là hi vọng, đời đời kiếp kiếp, không gặp lại người. Ta đột nhiên nhớ Yên Lương biết bao nhiêu.

Người biết hay không, sau khi Yên Lương hôn ta, còn lừa ta nói, người là nam nhân tốt. Nàng thật hi vọng, ta có thể hạnh phúc. Nàng đem nội đan duy nhất của nàng đưa cho ta, cũng dĩ nhiên dự liệu tới, kết cục bây giờ.

Nàng đốt lửa lao vào đó như một con thiêu thân.

Ngày đó, tất cả mọi người ở nơi này, đều khóc. Thành Trường An gió thổi mạnh nhất từ trước đến nay. Mọi người nghe được tiếng khóc hồ ly vọng lại, từ xa đến gần, như gần như xa.

Hôm nay là một ngày tốt lành, thừa tướng, tôi cũng nên lên đường. Con đường này là đường tôi chọn lựa, cũng là con đường duy nhất mà tôi có thể đi. May mà tôi có thể bước đi trong ánh nhìn chăm chú của ngài, tôi chẳng còn gì để tiếc nuối nữa. Tôi ôm đàn tỳ bà, mang một chiếc váy trắng, bước ra cổng thành. Nghĩ về một khuôn mặt, một loại chim, một đóa hoa. Chúng nó cuối cùng cũng bị chìm đắm trong một thảm họa lớn. Mà tất cả, sẽ chỉ là bắt đầu. Ngày đó, thành Trường An nổi lên ngọn gió to nhất từ trước đến nay, bầy chim hợp thành đàn, liú nhít liú nhú sắp hàng ở trên tường thành. Tôi ngẩng đầu lên, tự nhủ bản thân đảo mắt xung quanh. Trên bầu trời mây đen phủ kín, mưa to sắp kéo đến, thấy binh sĩ toàn thành vội vàng đi nang qua tôi. Nhìn thấy bức họa vẽ đế vương cần sói, mất đi mũi nhọn trên gương. Mà tôi biết rõ có một người đang chăm chú nhìn bóng lưng tôi, lâu thật lâu, bị thương triền miên. Tôi vẫn không quay đầu. Tôi không còn cách nào để quay đầu nữa. Nếu như tôi không quay đầu, đại nhân, ngài có vì tôi rơi giọt nước mắt nào không. Tôi không biết rõ đáp án. Cũng không nhìn thấy đáp án. Nhưng mà, trong phút chốc khi tôi nhắm mắt lại, chỉ nghe tiếng mưa rơi xuống lách tách. Nghe đến tên tôi được gọi đến tên tâm liệt phế (đau đến xé lòng), vang vọng ở bốn phía, len lỏi trong mọi góc ngách thành Trường An.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tào Tháo, là sau thảm họa ở thành Lạc Dương. Hắn cao cao tại thượng ngồi thẳng trên lưng ngựa trắng. Giữa ánh mắt chứa đầy thần thái bất phàm, hắn nói, hoa ở thành Lạc Dương này luôn khô héo, ta thật lòng chẳng nhẫn tâm. Giọng nói hắn xuyên qua tạp âm lẫn lộn của binh lính xung quanh mà truyền đến. Tôi ngẩng đầu nhìn thấy quần thần quỳ lạy trên đất. Tôi cũng không ngoại lệ, Viên Thiệu cũng không ngoại lệ, mặt hắn sáng ngời trong ánh nắng mặt trời, chậm rãi kéo màn che trên gương mặt ra. Hắn nhẹ giọng nói, Điều (tên nhân vật), nhớ kỹ, tên người đó, hắn gọi là Tào Tháo.

Lúc đó chiến tranh liên miên quanh năm không ngớt, thế cục rối loạn. Tôi là vũ công bậc nhất ở Đông Hán để đô trong thành Lạc Dương này. Tôi không có tên gọi. Hoặc giả nói tên tôi chẳng dễ nghe chút nào. Có người gọi tôi là Điều, có nhân gọi tôi là điều hầu. Dù sao bất kể là danh từ nào, nó đều chỉ là một danh hiệu. Danh hiệu mà được gọi nhiều, sẽ thành thói quen. Giống như một lời nói dối được lặp đi lặp lại, nó sẽ thành một sự thật. Khi Tào Tháo gọi tên tôi là Điều lần thứ một trăm lẻ một, tôi nhảy một điệu múa để khiến hắn vui vẻ. Đặt ngón chân mảnh mai cố gắng hết sức nhảy trên sàn nhà lạnh buốt. Váy dài bay múa. Những vị khách thỏa mãn ra về. Nhân buổi tiệc rượu, tôi bị thu làm vũ công của phủ, thành một trong vô vàng nữ tử của hắn, thân hình, dáng người hay tài năng đều không có gì đáng kể. Sau đó sắm vai một người khởi xương, theo chủ nhân cao hứng mà cao hứng, ưu thương mà ưu thương. Bất kể con đường phía trước nhấp nhô, ra sao tôi chỉ là con cờ, con cờ của Viên Thiệu, hoặc là con cờ của Tào Tháo.

Nửa năm sau, chúng tôi rời xa Lạc Dương, dời đến thành Trường An. Loạn lạc vẫn xảy ra triền miên, tôi cũng bắt đầu lang thang sinh sống theo Tào Tháo. Từ đông đến tây, lại từ tây đến bắc. Ở trong mắt mọi

người, hẳn là người kiêu hùng không hơn không kém. Thà phụ cả người trong thiên hạ cũng không để cho thiên hạ phụ hẳn. Hẳn đem những người xung quanh bày bố bàn cờ, suốt ngày ở trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu. Hẳn yêu qua vô số nữ tử, nhưng trước giờ không vì người nữ tử nào dùng chân hay rơi một giọt nước mắt. Trong tầm nhìn mười bảy tuổi, tôi tôn thờ hẳn như vị thần, dần dần niềm tin đó lớn lên. Quyết điểm duy nhất của hẳn là quá đa nghi, thành cũng nghi ngờ, thua cũng nghi ngờ.

Trong tranh đấu và sự nghi ngờ vô căn cứ, hẳn biến mình thành một bức tường không thể can nỏi. Nhưng mà, dù cho có mạnh mẽ bao nhiêu, chung quy cũng không địch lại trăm mưu ngàn kế. Vào đúng thời điểm đó, hẳn gặp tôi. Hẳn nói, nhan sắc người khiến ngàn người trong phủ Thừa tướng này xấu hổ vô cùng. Hẳn nói, Điểu, người tựa như một con chim, một đóa hoa. Tôi cười. Hoa cười rung động. Tiếng cười này là Viên Thiệu dạy cho tôi. Hẳn nói nam nhân đều thích những tiếng cười buông thả như vậy, vì bản thân họ không bao giờ có được. Hẳn nói người trời sinh là để mê hoặc nam nhân.

* Tào Tháo (155 – 220); tự là Mạnh Đức , là nhà chính trị, quân sự kiệt xuất cuối thời Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông là người đặt cơ sở cho thế lực quân sự cát cứ ở miền Bắc Trung Quốc, lập nên chính quyền Tào Ngụy thời Tam Quốc. Ông được con trai truy tôn là Thái tổ Vũ Hoàng Đế.

Tào Tháo là người đã có công lớn trong việc dẹp loạn khản vàng và Đổng Trác. Tuy nhiên, hình ảnh về ông không được các nhà nho học ưa thích và thường được mang ra làm biểu tượng cho sự dối trá, vô liêm sỉ.

*Viên Thiệu (chữ Hán: (154-202), là tướng nhà Hán và quân phiệt thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ông là một trong những thế lực quân phiệt hùng mạnh nhất thời Tam Quốc nhưng cuối cùng bị thất bại.

Viên Thiệu tên tự là Bản Sơ , người Nhữ Dương, quận Nhữ Nam.

20. Q.2 - Chương 8

Viên Thiệu có tham vọng rất lớn và bản chất hèn mọn. Trong mỗi giây phút trôi qua hẳn không ngừng tìm kế lập mưu tính toán người khác. Năm tôi bảy tuổi, tôi được hẳn mua về bằng ba lượng bạc ở ngoài chợ. Sau đó hẳn liền mời những thầy sư dạy tôi cầm kỳ thư họa, mua cho tôi những bộ quần áo đầy màu sắc, bức bách tôi luyện tập nhìn thẳng vào đôi mắt của nam nhân. Hẳn nói, người là từ nhà của ta mà nên, sẽ không có lựa chọn nào khác. Ta muốn đem người huấn luyện thành ca múa xuất sắc nhất kinh thành này. Người chỉ cần đi lấy lòng một người. Nhưng người đó không phải ta. Về phần là ai, ta cũng không biết rõ.

Thời gian thấm thoát. Năm tháng tươi đẹp như dòng nước chảy không ngừng. Khi tôi mười sáu tuổi , nơi nơi trên thành Lạc Dương này , mọi người không ai không biết đến danh tôi. Viên Thiệu bố trí một thế cục, thế là Tào Tháo nhìn thấy tôi. Tôi gặp gỡ Tào Tháo. Điều tôi không thể nào dự liệu, ngay từ đầu, tôi chỉ có thể xem hẳn là kẻ địch chứ không phải bạn bè. Tôi chỉ được tiến tới không được lui bước. Chỉ có thể khi tiến từng bước một, khiến mình dần lui vào góc chết, chẳng cách nào thoát ra.

Ngày đó, tôi nhìn thấy làn da trẻ trung tươi mát run rẩy dưới ánh mặt trời. Tôi nghe thấy trái tim mình đau đớn không thôi. Tôi thử đưa ánh mắt từ trên mặt Viên Thiệu nhìn sang Tào Tháo. Sau đó hơi hơi cười. Viên Thiệu cũng hí hóp mắt đánh giá tôi, nhìn Tào Tháo, ý cười hiện lên trên khuôn mặt hẳn. Tựa hồ như từ nụ cười đó hẳn có thể thấy được tương lai tươi sáng trước mắt. Mà, tôi lại nghĩ về hai hung tài có một không hai trước mắt tôi đây đối rượt ngầm ca, rượt sinh mộng ảo. Điều Viên Thiệu và tôi không thể nào nghĩ đến là, khi Tào Tháo nhìn vào mắt tôi, giống như một phụ thân yêu chiều thương tiếc nhìn nữ nhi mình, không có tình yêu. Trước giờ đều không có.

Điểu, cái tên của người khiến ta nghĩ đến một loài chim, nghe nói nó quanh năm sinh trưởng tại phương bắc. Đó là nơi xảy ra chiến tranh triền miên. Ta thật muốn mang tất cả chim chóc nơi đây quy hội về thành Trường An này.

Thừa tướng, tại sao ngài không xem tôi như muôn loài chim ấy, vì ngài tôi có thể biến thành bất kỳ vật gì, tôi đều nguyện ý. Con chim này đã tìm được nơi để cư trú, nó không muốn bay đi. Nó rất hạnh phúc, nó không nở rời xa.

Dưới ánh mặt trời bóng cháy, tôi vẫn không ngẩng đầu nhìn, đôi mắt hẳn. Tôi sợ khi nhìn vào đôi mắt của những nam nhân không mang chút dịu dàng nào, tôi sợ ngay cả khi tôi đang đứng dưới ánh mặt trời chói

chang này, tôi cũng có thể rơi vào trong hầm băng. Thế là, tôi chỉ có thể nhảy múa trước mặt hắn khi có tấm lụa mỏng che ở phía trước, đem một cái âm phù để ở trong miệng, dung nhập vào mũi chân. Trên sàn nhảy tôi tựa như chim bay, mơ hồ như thần, Lăng Ba vi bộ, áo yếm ẩn hiện. Chuyển động như nước chảy, không từ nào có thể tả nổi, khí chất u lan. Thời điểm hắn đến gần tôi, tôi có thể nhìn thấy từng chi tiết hoa văn nhỏ trên cúc áo trường sam của hắn .

*Âm phù: Dấu hiệu ghi âm (dài ngắn, cao thấp) trong âm nhạc hoặc ngôn ngữ học.

Thỉnh thoảng trong những bữa tiệc, đem rượu, hát đối, cảm thán nhân sinh bao nhiêu. Hắn nói, tài hoa của người có thể so sánh với một nam tử, nhưng may mắn đối với ta điều đó chẳng uy hiếp được gì. Trên đời này, nghịch ta thì chết, chỉ có kẻ thuận ta, mới có cơ hội sống.

Hắn nói, người ở lại trong phủ, mọi người sẽ coi người như khách quý, tuy nói người chỉ là một vũ công, phạm là khách của ta, không người nào dám vô lễ khinh thị. Nhưng mà, về sau, nếu ta tống người người rời khỏi đây. Người chỉ là khách qua đường.

Hắn trò chuyện đủ điều cùng tôi. Hắn nói, ta trước kia không phải họ Tào. Cho nên, hắn luôn luôn nỗ lực cố gắng, hắn không ngừng tiến lên, không để cho ai dẫm lên bàn chân hắn. Bên ngoài có rất nhiều người đều khẩn cầu hắn chết sớm, hắn biết biết rõ.

Hắn nói, người vì sao không dám nhìn thẳng vào ta. Ta cũng không phải là người tàn bạo đáng sợ. Ta chỉ là không có bạn bè. Không có người nào chịu lắng nghe lời ta nói. Cho dù là nữ tử.

Tôi cuối cùng, ngẩng đầu lên, nhìn mặt hắn. Gương mặt hơn bốn mươi tuổi, toát ra quá nhiều tang thương, lại thấm đầy trí tuệ. Hắn nói, rượu khiến ta say lòng. Mỗi đêm trước khi khai chiến, ta sẽ ngồi ở đây uống rượu một mình, tưởng tượng tất cả kẻ thù đều bại bởi trong tay ta. Thật là điều kỳ diệu. May mà, bây giờ có người uống rượu cùng ta. Chỉ ít ta không cần phải đối mặt với ly rượu trò chuyện.

Tôi không nhịn được nắm bàn tay trên ly rượu, sau đó bao trùm lấy mu bàn tay hắn. Thừa tướng, tôi nhẹ giọng nói, trên đời này, không có chuyện gì là tuyệt đối vui sướng. Mà tôi, rất nhiều năm trước kia, chẳng còn chuyện gì khiến tôi vui vẻ nữa . Trước giờ chưa từng nghĩ sẽ có ngày được ngồi uống chung một bầu rượu với ngài. Chỉ là, bây giờ với tôi mà nói, chính là một loại vui vẻ.

Tạm dừng rất lâu, hắn nói, bất kể ra sao, người đều phải đứng về phía ta. Chỉ có đứng về bên ta, người mới có khả năng sống sót. Người phải nhớ kỹ.

Tôi mù mờ ngỡ ngàng, gật đầu, lại lắc đầu, sau lại gật đầu. Chỉ có vương quyền, vương quyền từng khắc quyết định sống chết của tôi.

Ngắn ngủi đã ba năm trôi qua. Trong Tào phủ mua thêm càng nhiều kịch ca múa, chúng nó phần lớn là chiến lợi phẩm từ sau chiến tranh hoặc là từ nơi bướm hoa được xem xét tuyển chọn ra những mỹ nữ thượng đẳng. Tào Tháo bận về quốc sự, cơ hội để tôi gặp hắn cũng càng ngày càng ít. Như vậy tôi chậm rãi đi từ mười sáu tuổi đến mười chín tuổi. Những nữ tử ở tuổi này đều đã trưởng thành, phần lớn đã lấy chồng. Tôi còn đợi ở đây.

Nhảy múa mệt mỏi, cờ hạ lâu, giống như một đóa hoa mất đi niềm vui để nở tươi. Huống chi Tào Tháo còn có kế hoạch đại nghiệp lớn cần triển khai, trước giờ không vì chuyện nữ nhi thường tình hay vì một người nữ tử nào mà khiến bản thân thần hồn điên đảo. Hắn trước giờ chưa từng vì tôi thần hồn điên đảo qua. Mà Viên Thiệu lại không chịu buông tha tôi. Lần lượt ám chỉ tôi phải làm thế nào. Hắn luôn ý thức cho rằng nếu Tào Tháo vấp ngã, hắn liền có cơ hội, hắn cho rằng tôi có năng lực đủ để nói gì nam nhân làm theo nấy. Hắn cho rằng tôi còn là đứa trẻ bảy tuổi để hắn bày mưu tính kế. Một nam nhân ấu trĩ nông cạn. Chẳng thể nào đánh lại được dã tâm bùng bùng của Tào Tháo.

Đông Hán Hiến Đế năm thứ bảy, tại trận chiến Quan Độ, Tào Tháo đánh chiếm có được bốn châu là Ký châu, U châu, Tinh châu, Thanh châu, Viên Thiệu thảm bại, cuối cùng bệnh chết. Tào Tháo thừa cơ xuất binh, Viên Hy thân là U châu thứ sử mang tàn binh bại tướng chạy về hướng Liêu Tây, ước chừng không nghĩ mang theo Chân Lạc cùng trốn đi; hoặc giả Chân Lạc tình nguyện ở lại chờ đợi vận mệnh trước mắt, mà không nguyện cùng chồng chạy khỏi thành. Thế là, nâng thành tù binh Tào phủ . Là người có tài mao xuất chúng, đương nhiên được chiêu đãi như thượng khách. Mỗi khi Tào phủ có tiệc tụ tập, tôi trở thành niềm vui trong trò chơi của bọn họ. Vì phận sự mà múa, vì cái ăn mà múa, vì lớn lao mà múa, càng vì

người nữ tử gọi là Chân Lạc này mà múa. Tôi biết Tào Tháo mới gặp nữ tử này, đôi mắt đã khác, có ham muốn, thương tiếc, hay là thưởng thức, ánh mắt tựa như mũi kim, tựa như châm chọc, đâm vào khiến toàn thân tôi đau đớn.

**Trận Quan Độ là trận đánh diễn ra trong lịch sử Trung Quốc vào năm 200 tại Quan Độ thuộc bờ nam Hoàng Hà giữa Tào Tháo và Viên Thiệu là 2 thế lực quân sự mạnh nhất trong thời kì tiền Tam Quốc. Kết quả trận chiến là Tào Tháo đã tiêu diệt gần như hoàn toàn quân số của đối thủ lớn nhất Viên Thiệu, tiến tới đánh bại nốt các thế lực chống đối ở Trung Nguyên, tạo điều kiện xây dựng nên nhà Tào Ngụy đồng thời chấm dứt thời kì Tiền Tam Quốc.

** Chân Lạc (Chữ Hán: ; 183-221), tên khác là Chân Mật ,còn gọi là Chân Phu nhân, Văn Chiêu hoàng hậu, là vợ đầu của Ngụy Văn đế Tào Phi, hoàng đế đầu tiên nhà Tào Ngụy. Bà là mẹ của Ngụy Minh đế Tào Tuấn – vua thứ 2 của triều đại này. Đương thời khi còn sống, bà chưa từng được phong làm hoàng hậu mà chỉ được gọi là Chân phu nhân. Danh hiệu Văn Chiêu hoàng hậu là do Tào Tuấn truy tôn bà khi làm hoàng đế.

** Viên Hy (?-207) tự Hiến Dịch , là quân phiệt thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ông tham gia cuộc chiến quân phiệt với Tào Tháo và cuối cùng thất bại.

Viên Hy là con trai thứ 2 của Viên Thiệu, gia đình ông nhiều đời làm đại thần nhà Hán, có danh vọng rất cao. Khi đó Viên Thiệu đang trấn thủ Ký châu. Năm 199, Viên Thiệu tiêu diệt Công Tôn Toản, mở rộng thế lực ra 4 châu Hà Bắc là Ký, Tinh, U, Thanh. Viên Hy được cha giao trấn thủ U châu, người vợ ông là Chân Lạc ở lại Ký châu.

Thế là, mỗi lần nhảy múa xong, nước mắt tôi rơi càng nhiều. Vương Đồ luôn tìm mọi lúc, hỏi han ân cần. Hắn nói người tuyệt đối không thể nhường cho nữ tử khác chiếm vị trí trung tâm trong mắt thừa tướng. Người phải chủ động phóng ra. Hắn nói, người có hai con đường có thể lựa chọn, hoặc cho thừa tướng biết rõ cảm giác người. Hoặc hãy ở bên ta. Người vẫn biết rõ, ta đối với người không giống những người khác

Tôi nhìn nam tử trước mắt này. Chỉ cần một cái liếc mắt liền biết, chính mình nên ra quyết định gì.

21. Q.2 - Chương 9

Tôi bắt đầu tiếp cận Chân Lạc. Dùng những lời nói êm tai, đề cập Viên Thiệu từng có ân với tôi ra sao. Sau, nàng coi tôi như muối muối. Hai người chúng tôi thường nhốt trong phòng, ngâm thơ soạn ca. Nàng thật là nữ tử xinh đẹp. Cho dù từng gả làm vợ người khác, vẫn có thể khiến người khác say đắm vì dung mạo mình.

Ngày hôm đó gió thổi gào thét. Tôi thử hỏi nàng, về quyết định của tương lai. Nàng cười khiến cây bút trong tay run run, ưu thương ngắc đầu nhìn tôi. Ngàng nói, ta yêu thừa tướng, nhưng, hắn cũng người mà ta hận, khiến ta tan cửa nát nhà. Hắn là anh hùng Đông Hán. Hắn gọi là Tào Tháo.

Tôi lại hỏi: người có từng yêu nhi tử Viên Thiệu hay không, rượng phu người . Nàng không có trả lời câu hỏi đó. Tôi đã biết rõ đáp án.

Có lúc, dù cho người cùng một người sớm chiều chung sống, cũng không có cảm giác gì. Mà có thể có một người, lại có thể làm cho chúng ta, yêu đến không ngừng được. Tôi biết, nàng cũng biết.

Tào Tháo thấy tôi và Chân Lạc hòa hợp, hắn rất cao hứng. Thỉnh thoảng ba người chúng tôi sẽ ngâm thơ đối đáp, tôi luôn luôn thua Chân Lạc. Bị phạt rượu. Trong một năm đó, tôi bị uống thật nhiều rượu. Khi tỉnh lại đầu đau đến khó chịu. Mà một năm đó, tôi bắt đầu biết rõ mình dần dần trưởng thành, cũng dần dần trở nên trầm phương ngàn kể.

Nhưng, trong phủ, người yêu mến Chân Lạc không phải chỉ một người. Tào Thực và cả Tào Phi cũng rất thích đến phòng nàng, tặng này tặng nọ. Tào Phi càng hận không mang được ánh trăng thiên hạ để ỷ nhân vui. Bất lực thôi, trái tim nàng không phải trên người hắn. Hắn cũng không dám trắng trợn tảo bạo bày tỏ cùng nàng. Dù sao, đó là người nữ tử mà phụ thân hắn đánh giá cao.

Lúc đó Tào Tháo say mê trong bá nghiệp của mình, Tào Phi thân là trưởng tử, có chức quan chính, chỉ có Tào Thực có thể bận tới mắt mà vẫn thông dong tiếp thiếu phụ xinh đẹp đa tình này, trôi qua từng ngày gió sớm chiều mưa bên nhau, cùng ngắm trăng nơi hoa cỏ; vành tai và tóc mai chạm vào nhau, một chút cũng không cần đoán, đương lúc phụ thân hấn vì đại nghiệp thiên hạ mà bồn ba ngược xuôi, Tào Thực và Chân Lạc tình ý nồng nàn như mật đường, đã nhanh chóng lên cao đến đỉnh điểm.

Tôi vẫn yên lặng nhìn trăm ngàn bể dâu. Nhìn thấy Chân Lạc dần dần chuyển trái tim mình từ Tào Tháo sang Tào Thực ra sao. Cũng mừng thầm.

Vương Đồ luôn khuyên tôi, không nên quá cố chấp. Hấn nói, trên đời này người nam nhân xứng đáng với nàng rất nhiều. Không đáng.

Tôi có sự kiên định của tôi. Tôi nghĩ chỉ cần mình nguyện ý chờ, thừa tướng rồi sẽ quay đầu nhìn thấy tôi.

Làm sai ý nguyện. Chân Lạc đã không trở thành thiếp của Tào Tháo, cũng không được gả làm thê cho Tào Thực. Không lâu sau, nàng được gả cho Tào Phi. Mà tôi, hoàn toàn bị Tào Tháo quên lãng. Nhiều năm trước, hấn đã từng nói, hấn để cho tôi giúp hấn, cho tôi đứng bên cạnh hấn, cũng chẳng qua chỉ là câu chuyện đùa, chẳng qua hy vọng thiếu một người phản bội. Cho dù tôi là một nữ nhân không có chút uy hiếp gì.

Vương Đồ bắt đầu tới tìm tôi. Số lần càng nhiều lên. Thậm chí thừa dịp không ai chú ý, tay hấn nhẹ nhàng lướt qua mái tóc tôi.

Vương Đồ là tên gọi một thị vệ trong phủ thừa tướng. Có bề ngoài tuấn lãng, cưỡi ngựa thành thạo, tuấn tú lịch sự, trong phủ Thừa tướng rất được Tào Tháo đánh giá cao. Những nữ nhân trong phủ cũng rất thích hấn.

Ngày hôm đó hấn thả một con diều. Tôi biết hấn là dẫn dụ tôi. Diều cao hơn nóc nhà, hướng về bầu trời thăm thẳm xa vời trên thành Trường An mà bay đi. Đột nhiên, nó bắt đầu lao đả buông xuống. Vương Đồ đi tới nói với tôi, sợi dây đã đứt. Phải xử lý thế nào. Thả nó đi đi. Lạc buột càng chặt * (ra nghĩa từ câu lạc mềm buột chặt), chưa hấn là chuyện tốt. Thế là, rất nhiều buổi tối sau, tôi luôn nhớ về con diều đó. Nghĩ đến người thị vệ chơi diều. Nghĩ đến một câu nói.

Hấn bình thường, dung tục, nhưng hấn dùng một trái tim bình thản để sống. Chỉ ít, khi tôi nói chuyện với hấn tôi không cần suy đoán một mảy may như vậy. Mới cảm thấy bản thân mình không phải là con cờ để người ta lợi dụng.

Sau, ở trong hoa viên tôi trồng một bồn hoa. Màu tím nhạt. Tôi tự nhủ bản thân, nếu như bồn hoa khô héo chỉ còn thân rễ, tôi sẽ đồng ý với Vương Đồ.

Hai tháng sau, tôi và Vương Đồ lén lút ở cùng một chỗ. Bởi vì bồn hoa chết héo. Tôi liền biết rõ, tôi đối với Tào Tháo không nên có bất kỳ quyến luyến nào nữa. Vương Đồ toàn tâm toàn ý đối với tôi rất tốt. Hấn mỗi ngày đều làm điều. Phóng cả phòng. Tôi cũng dần dần vui vẻ. Múa cho hấn xem. Mỉm cười tóc bay.

Vào mỗi sáng sớm Vương Đồ đều nhìn tôi phát ra lời thề, chân thành từ trái tim hấn. Hấn nói, dù cho thành Trường An có sụp đổ, ta đều sẽ mang người ở bên người.

Hấn nói, ta không phải là người tùy tiện chỉ nói không làm. Khi hấn nói chuyện, gương mặt nghiêm túc. Hấn nói, chúng ta về sau chắc chắn rất hạnh phúc. Chúng ta hãy rời thành Trường An, đến nơi nông thôn không người, trải qua những ngày tháng sinh hoạt nam cày nữ dệt. Dễ chịu làm sao.

Tôi liền cười. Chỉ có khi đang cười, mới có thể nhớ về một khuôn mặt. Có đoạn thời gian, Vương Đồ biểu hiện rất tốt. Tào Tháo có ý cho Vương Đồ có cơ hội lên chức, thế là phái hấn dẫn dắt một tổ người ngựa, thâm nhập vào kho quân lương của địch, dò xét thực tế kẻ địch, cùng với nơi để quân lương. Đây là chuyện vô cùng nguy hiểm, nhiệm vụ gian khổ, nhiệm vụ có thành công hay không còn chưa biết, toàn mạng mà lui, phần nắm chắc không lớn. Vương Đồ đem tình huống đó nói cho tôi, nghĩ đến tương lai mờ mịt xa xôi, tôi ôm hấn không buông, nước mắt rơi đầy mặt, bất giác gà gáy trời sáng, đã bỏ lỡ thời gian xuất phát đêm khuya. Quân lệnh như sơn, Vương Đồ bị dây thừng trói chặt giao đến đại lao, bị phán tội tử hình, lệnh chém đầu trước công chúng.

Tôi cảm thấy nên vì hấn làm chuyện gì đó. Tôi quyết định đi cầu xin Tào Tháo.

Thế là, chuyện xưa vũ công và thị vệ truyền ra. Tôi cho rằng, Tào Tháo dùng một đao giết chết tôi. Nhưng hán không có. Hán nhìn tôi lúc đó làm một bài từ. Từ tả cực kỳ ai uẩn. Dem những ngôn từ mỹ lệ để tả sự yêu thương của một nữ tử. Hán không biết rõ, người ta yêu thương thật ra là hán. Hán hỏi, người thật sự yêu Vương Đồ? Tôi đáp: phải. Hán liền không hỏi điều gì nữa. Lúc đi, hán hỏi ta, người thậm chí nguyện ý vì hán chết. Nếu như người đáp ứng dùng mệnh người trao đổi, ta liền tha cho hán. Dầu tôi không một chút rung, nhận lời không do dự. Với tôi mà nói, chết không còn tiếc nuối, chí ít, chết, chỉ còn một người còn sống. Chí ít, có thể chết ở trong tay một người.

Tôi nhớ được, buổi tối ấy, tôi xoay người sang bên cạnh Tào Tháo, thấy ánh mắt hán không chớp vẫn nhìn chăm chăm vào mặt tôi. Hoặc giả hán đang ngẫm nghĩ về tình yêu. Hoặc là hán bị rung động.

22. Q.2 - Chương 10

Sau đó nghe nói, Tào Tháo quyết định không giết Vương Đồ. Cũng gọi tôi đến trong phòng uống rượu. Tôi bưng một ấm rượu độc chuẩn bị ỉnh. Nhưng cuối cùng không có vào trong.

Ngày tiếp theo, Tào Tháo nói cho tôi, không cần tánh mạng tôi.

Tôi khẳng khái muốn thực hiện lời định ước. Thế là hán tức giận đem chén rượu đó đập vỡ trên sàn nhà. Hán nói, người biết hay không, tánh mạng của người không đáng. Tôi không lên tiếng. Cũng chưa từng ngẩng đầu lên. Tôi sợ chỉ hơi chút ngẩng đầu, nước mắt tôi liền sẽ rơi xuống.

Hán nhìn tôi khẳng khái, liền quyết định cho tôi chết ở ngoài thành. Hán nói, có lẽ như vậy so với người sống sẽ tốt hơn. Hán nói, ta sẽ tiễn người một chặng cuối cùng.

Tạ đại nhân thành toàn. Tôi nói với hán vào một buổi sáng gió thổi.

Tôi mang ra son phấn, cẩn thận bôi từng chút lên gương mặt trẻ tuổi. Nghĩ đến năm tôi bảy tuổi khi còn là một đứa bé, nàng cuối cùng cũng hai mươi bốn tuổi, đã lựa chọn một ngày rời xa trần thế. Kinh nghiệm chẳng qua là sự tương tượng khi có tất cả. Giống như câu nói trong một cuốn sách về các loài chim, cuộc đời chỉ bay một lần, mà một lần nó là sau khi nó hạ cánh. Hoa cũng như thế. Khi nó rực rỡ nở hoa, cũng là lúc khô héo bắt đầu.

Vương Đồ không có tới tìm tôi. Hán vĩnh viễn sẽ không tới tìm tôi. Trước cái ngày mà tôi rời đi, ở bên ngoài thành Trường An, tôi nhìn thấy Vương Đồ, còn có Tào Tháo. Tôi không nói câu nào. Mà trong ánh mắt của tôi chứa đầy thiên ngôn vạn ngữ. Tôi sẽ đem tất cả về với đất bụi.

Đại nhân, lúc bồn hoa khô héo, tôi bắt đầu biết rõ, tôi và ngài chẳng có duyên phận. Mà Vương Đồ, khi hán nói chuyện với ngài tôi đều nghe được. Tôi cũng không cảm thấy bi thương. Người mà tôi yêu chỉ có nam nhân gọi là Tào Tháo.

“Ta với Điều từ đầu tới cuối chỉ là trò chơi, ta không có yêu nàng.” Buổi tối gió to đó, Vương Đồ đứng trước mặt Tào Tháo nói như thế. Ta trốn sau cây cột. Nhẹ giọng, thở ra một hơi.

Đại nhân, tôi lại trồng một bồn hoa, là loại hoa cho dù quanh năm không tưới nước, cũng sẽ sinh trưởng tươi tốt. Ngài nói không muốn nhìn thấy hoa khô héo.

“Hoa ở Thành Lạc Dương luôn khô héo, ta thật lòng chẳng nhẫn tâm”. Tôi vẫn nhớ năm đó giọng nói ngài vắng vắng. Đại nhân. Ngài nghe không, tất cả muôn hoa, chậm rãi chậm rãi nở rộ tạo thành một âm thanh, hết đợt này đến đợt khác, nó kéo dài không dứt.

23. Q.3 - Chương 1: Chương1

Nếu như không có Vô Hoan xuất hiện, có lẽ, tôi vẫn luôn cho rằng, bản thân mình trong triều đại phồn vinh này cam nguyện vì Lục Huyền Ki mà nở rộ, cũng vì hán mà điêu tàn. Tôi đã từng nghĩ như vậy. Chín năm trước. Tôi chẳng qua chỉ là nữ nông gia ở phía Bắc Trường Thành. Không nghĩ về giang hồ, không nghĩ về Ngọc Môn quan*. Thế giới, cả thế giới của tôi chỉ gói gọn trong những đàn trâu đàn cừu, đồng ruộng xanh

ngát. Về sau , trong thôn xuất hiện càng ngày càng nhiều những khuôn mặt xa lạ , như muốn thổi quét tất cả những bãi cát vàng. Mẫu thân quyết định đuổi tôi đi.

Bà nói với tôi, nhớ kỹ, vĩnh viễn đừng quay trở về.

Thế là, tôi tựa như con mèo chán nản lưu lạc khắp nơi, toàn thân đầy bụi bặm bôn ba tại những vùng đất xanh thẫm. Không người nào đồng ý giữ tôi lại.

Tại một vườn hoa đào trên đỉnh núi, tôi nhìn thấy thiếu niên Huyền Ki. Trong mắt hắn chứa đựng sát khí mãnh liệt không hợp với tuổi. Ngồi trên một cây đào ở phía trước, một mình lẩm bẩm.

Hắn tức giận khi tôi đột nhiên xuất hiện, thanh kiếm để đến trên cần cổ tôi. Tôi nghĩ, nếu như lúc ấy hắn hơi chút dùng lực, máu trên cần cổ tôi nhất định tuôn ra như màu hoa đỏ sẫm . Nhưng cuối cùng hắn vẫn không làm như vậy.

Gió thoang thoang thổi qua, đóa hoa phấn trắng, như tuyết tung bay đầy trời. Gió lướt mềm mại. Hắn hỏi vì sao tôi lại ở nơi này, lại hỏi tôi có đồng ý cùng hắn đi về hướng Giang Nam hay không. Mười tuổi, tôi bất kể ra sao cũng không nghĩ đến, từ nay, tôi chẳng còn cơ hội nào để trở về bãi cát nơi phương Bắc.

Hắn nói, hôm nay có chiêm sĩ nói ta trên đường đi sẽ gặp được quý nhân. Có lẽ, hắn nói đúng, người chính là người đó. Về sau, tôi mới biết rõ, Huyền Ki là thích khách Ngô quốc. Mà hắn mang tôi trở về với mục đích, đem tôi huấn luyện để trở thành một thích khách như hắn.

Mặc dù như thế, tôi vẫn vui mừng, có thể cùng Huyền Ki ngày ngày gặp mặt. Mi hắn , mắt hắn , bộ dạng hắn đưa gương mặt chôn giữa hai bàn tay, tôi đều thích.

Năm đó, tôi mười tuổi, Huyền Ki mười tám tuổi.

**Ngọc Môn quan thuộc Qua Châu, huyện An Tây, tỉnh Cam Túc , một trong những cửa ngõ quan trọng của “con đường tơ lụa” nổi tiếng và cũng là cửa ải khắc nghiệt mà Huyền Trang và các đồ đệ phải vượt qua trên đường thỉnh kinh.

Huyền Ki nói, ưu điểm lớn nhất của nữ thích khách, chính là có thể lấy sắc đẹp khiến đối phương loạn tâm..Loạn tâm, tắc thế đạo loạn*(chỉ thế cục sẽ rối loạn). Lúc đó, dưới kiếm của hắn, đã rất lâu không tươi máu. Hắn nói, nếu như có một ngày, ta bảo người đi làm một việc người không hề muốn làm, người có hận ta hay không?

Tôi trông thấy đáy mắt hắn, như một hồ nước sâu không đáy. Rét lạnh lan tỏa ra xung quanh.

Hắn uống rất nhiều rượu.Bình rượu cạn đáy trống không, chát vật không chịu nổi ngã xuống đất. Hắn nghiêng người dựa vào gốc cây đào, khi nhấc đầu lên, có nước mắt trong suốt , đọng đầy nơi khóe mắt.

Trái tim tôi mơ hồ đau. Hắn hỏi tôi còn nhớ được phiến hoa đào trên đỉnh núi kia không. Hắn nói, trong nháy mắt, đã nhiều năm như vậy .

Hắn nói, nếu như người nói làm không được, ta sẽ không bức người. Chỉ cần người nói.

Tôi biết rõ, hắn muốn đưa tôi đi Sở quốc. Dâng tặng tôi ột vị vương bệnh tật ốm yếu làm phi tử. Hắn nói, đây là ý chỉ của Quang công tử. Chờ đến khi xảy ra loạn lạc, mà người có cơ hội dẹp Sở vương, đến khi Ngô quốc thôn tằm gợn Sở quốc. Mà người, sẽ là công thần Ngô quốc.

Tôi nguyện đi Sở quốc, tôi nói.

Tôi chỉ là không nghĩ Huyền Ki vì tôi mà bị công tử Quang chỉ trích. Hắn phải có nụ cười ôn hòa, đôi hàng mi phải giãn.

Thế gian vạn vật, đều bù không được một người Lục Huyền Ki. Chỉ cần hắn nói, tôi sẽ bất chấp lao tới. Không quan tâm con đường phía trước rừng gươm biển lửa, vạn kiếp bất phục.

Tôi ngồi trên chuyến xe, lội nước mà đi. Cảnh tượng y hệt nhiều năm về trước, từ thành trì này, đến một tòa thành trì khác. Chỉ là bây giờ, Lục Huyền Ki, không ở bên người tôi. Ngay cả khi hoa nở cũng thấy cô đơn.

Cửa thành Sở quốc mở rộng ra, nghênh đón tân phi tử của bọn họ. Trên cổng thành, vây đầy binh sĩ canh gác. Chim bay đầy trời rộn ràng. Chính là trong nháy mắt đó, tôi ngẩng đầu mỉm cười.

Tôi không nghĩ đến, trong nụ cười đó, Vô Hoan xuất hiện.

Thái tử Sở quốc Vô Hoan, là nam tử trắng ngần yếu ớt.

Sở vương so với trong tưởng tượng của tôi già nua hơn, càng tàn bạo hơn, càng đa nghi hơn. Hắn không có lúc nào là không hoài nghi có người hại hắn. Dù cho người vừa mới vào cung như tôi, dù cho tôi chẳng có lấy mảnh vải che thân nào, hắn vẫn như trước luôn đề phòng.

Tôi căn bản động không được tay, tôi cũng không nghĩ sau khi giết hắn, tôi chẳng còn tánh mạng để gặp lại Huyền Ki.

Tôi ở nơi Sở quốc này, nhớ về Huyền Ki, nam tử tôi yêu. Bốn mùa trôi qua, như đóa hoa có thói quen nở tận rồi cũng điều tàn. Cũng như thói quen yêu Huyền Ki của tôi vậy.

Tôi lại nhìn thấy Vô Hoan dưới gốc cây đào. Hắn nói, cây có lá ra, mùa hoa năm nay sẽ không có hoa đào. Vì sao Diễm phi còn muốn ngắm nó.

Hắn không hiểu rõ, nỗi lòng của tôi đối với cây đào. Tôi coi nó thành Huyền Ki, chỉ khi nhìn thấy nó, trái tim tôi sẽ an ổn.

Nhưng tôi không thể nói bất cứ điều gì.

Vi tránh hiềm nghi, hắn đứng cách tôi đến mấy cây đào ở ngoài. Vẫn an tĩnh tiếp tôi. Cho đến khi tôi đứng dậy rời đi. Hắn mới đứng lên, cùng tôi đi phía sau.

Rất nhiều ngày, đều là như thế.

Ngày đó, hắn hỏi tôi, Diễm phi, phụ vương đối đãi người không được sao? Đối với ông quyền thế cao hơn tất cả mọi người, người nên thông cảm cho ông ấy. Chung sống lâu dài, người sẽ cảm thấy ông kỳ thật là một quân chủ từ tâm lương thiện.

Người đánh giá suy đoán về Sở vương như vậy, chỉ có một mình Vô Hoan.

Nếu như hắn biết rõ, mục đích tôi đến Sở quốc, là muốn giết Sở vương, mà không phải thông cảm, hắn sẽ có cảm tưởng thế nào. Đương nhiên, tôi không muốn quan tâm đến cảm nhận của hắn.

Cùng Vô Hoan tiếp xúc nhiều, mới phát giác, người tâm từ lương thiện, chỉ có chính hắn. Tôi không phải, Sở vương cũng không phải.

Nhận được thư của Huyền Ki được bỏ câu mang đến. Công tử Quang đã thành vua Ngô quốc, loạn bên trong đã được giải trừ. Muốn tôi tìm đúng thời cơ, giết chết Sở vương. Bọn họ sẽ ngay lập tức xuất binh chinh phạt nước Sở. Đến lúc đó tất nhiên sẽ cho người đến cứu tôi.

Tôi nhìn bức thư cả ba lần. Hi vọng có thể tìm được chút dấu vết hắn nghĩ về tôi. Nhưng mà, trừ ra giao đãi nhiệm vụ, không còn gì khác.

Ánh nến cuối cùng, đem chúng nó thiêu sạch sẽ khô ráo. Tôi không thể lưu giữ bất kỳ vết tích nào, khiến Sở vương đem lòng sinh nghi.

Tôi nhất định phải tìm được thời cơ, giết Sở vương. Chẳng sợ gian nan, chỉ cần Huyền Ki phân phó, tôi liền nghe theo. Còn muốn làm được trọn vẹn. Chỉ vì muốn nhìn đôi mắt khen ngợi của hắn.

Rất lâu rồi tôi không có nhìn cây đào nữa. Chỉ tại trong đình các, suy nghĩ cách nào thu dọn Sở vương. Thế là rất nhiều ngày sau, tôi ở trong tấm cung, nghe đến tiếng tiêu xa xôi, thê lương truyền khắp Sở cung.

Tiếng tiêu của thái tử Vô Hoan, khiến tôi càng nhớ về ngày tháng bên Huyền Ki.

24. Q.3 - Chương 2

Ngày đó, vốn là ngày cả nước chúc mừng. Bên trong Sở cung, nháy mắt đã tràn ngập lạnh giá. Sở vương tại đại thọ sáu mươi ở phía trên, bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử. Sắc mặt tím đen. Thái y nói, hẳn là trúng độc, mà độc tính mạnh vô cùng.

Các đại thần mãnh liệt gián nghị, chém tất cả, những cung nữ hay đầu bếp đã chạm qua cái cốc của Sở vương.

Máu chảy thành sông. Này đó tựa hồ chẳng hề giảm bớt bất an của bọn hắn. Dem mũi nhọn chỉ hướng về phía tôi. Bọn họ nói, cung nữ tuy thật đáng chết, nhưng cũng không phải là người thật sự phía sau. Bọn chúng không có dã tâm lớn như vậy. Mà Diễm phi, người là người Ngô.

Vậy thì thế nào, chẳng lẽ nào các người cho rằng, hành vi phi tử đại vương tôi, có hiềm nghi hay sao? Tôi vì cái gì muốn giết hắn? Ai tin tưởng, tôi sẽ giết mình phụ quân?

Lúc này, thái tử Vô Hoan đi tới, hỏi, người tới cùng có giết phụ vương hay không? Nói cho ta, chỉ cần người nói không có, ta liền tin tưởng.

Tôi lắc đầu, không có.

Hắn xoa người đối các đại thần giao đãi, ta tin tưởng Diễm phi. Ai muốn ngờ vực không căn cứ, giết chết bất luận tội gì.

Nhưng mà, ta chung quy vẫn là bị nhốt bên trong lồng sắt. Bởi vì, quân đội Ngô vương, đã ở bên ngoài thành Kỷ Đình hạ trại. Bọn họ không tin, sự tình trùng hợp đến như thế.

Tôi đã không sợ. Tôi biết rõ Huyền Ki sẽ đến cứu tôi.

Phía trên Lộc đài, đôi mắt Vô Hoan chờ đợi, khóe mắt đưa xuống chân, là một nữ tù nhân giam trong lồng. Mảnh vụn gốm sứ trắng tan nát trên đất, giống như nước cạn ở con suối Giang Nam. Cô đơn tới cùng, trong suốt như nước mắt.

Chung quy cũng là Vô Hoan. Hoan như hoa đào, không như trái tim tôi.

Hắn nói, Diễm phi, ta sẽ mang người đi. Dù cho buông bỏ cả địa vị thái tử, ta cũng muốn mang người đi.

Tôi lắc đầu lại gật đầu. Từ đầu tới cuối, người mà tôi hi vọng tới mang tôi đi, trước giờ không phải hắn. Nhưng điều này, làm sao tôi có thể nói cho hắn. Tôi chỉ là vậy mỉm cười như hoa lê ẩm mưa.

Mấy ngày gần đây, hắn đều tới thăm. Hắn nói, bất kể ra sao, hắn sẽ thuyết phục các đại thần, thả tôi đi.

Tôi hỏi, vì sao người lại đối tốt với ta như vậy. Người thích ta?

Không phải, người là sủng phi của phụ vương.

Hắn chung quy không chịu nói ra hắn yêu tôi. Tuy rằng điều này đối với tôi chẳng hề quan trọng. Trong lòng, trong mắt tôi, chỉ có một mình Lục Huyền Ki. Hắn yêu hay không yêu tôi, mới là điều tôi quan tâm nhất.

Thích khách hắc y che mặt, xuất hiện trong lao ngục.

Tôi biết rõ, là Lục Huyền Ki đến cứu tôi. Tôi vui mừng khi tôi chung quy vẫn còn tồn tại trong lòng hắn. Âm thanh nam tử xa lạ. Hắn nói, chủ nhân không có cách nào tự mình ra mặt, cho nên phải ta tới.

Tôi nghĩ hẳn là sợ vạn nhất bị bắt được, kéo theo cả Ngô quốc, tôi hiểu nỗi khổ tâm của hắn. Chỉ cần Lục Huyền Ki, hẳn có thể nghĩ đến chuyện cứu tôi, liền chứng minh trong lòng hắn có tôi.

Lúc đó, Lục Huyền Ki đứng bên ngoài bãi cát trong doanh trại Ngô quốc. Chẳng qua chỉ hai mùa xuân thu, chúng tôi đứng gần nhau, nhưng chẳng có dũng khí tiến tới.

Cứ nhìn như vậy. Ở giữa ngăn cách là hoa cỏ màu xanh tươi tốt.

Hắn nói, khiến người thiệt thòi, Diễm Nô. Giữa lòng mây hắn, đều là bình thản. Cũng không có nóng bỏng và nhớ nhung trong ảo tưởng của tôi.

Tôi tựa như đứa bé vậy, ngồi xổm xuống khóc lóc. Hắn chỉ là khuyên tôi đừng khóc. Lại không vì sao tôi khóc. Hắn không hiểu, một người nữ tử hy sinh trinh tiết, hy sinh tất cả, vì hắn vất óc tìm kế, chẳng qua bởi vì nàng yêu hắn. Mà để chứng minh này phải là tình yêu, mới cam tâm tình nguyện.

Trong cảnh chiến tranh, Sở quốc nhượng lại hai tòa thành, tuyên cáo kết thúc. Ngô vương cũng biết, nếu không như thế, liên tục xông lên, Ngô quốc cũng sẽ tổn thất trầm trọng, còn không bằng huấn luyện đội quân, ngày sau tái chiến.

Tôi ngồi trên xe Ngô quốc, rời khỏi Sở. Ngày đó, tôi nghe thấy xa xôi trên cổng thành, truyền tới tiếng tiêu. Tiếng tiêu Vô Hoan, tôi biết rõ.

Tại Sở cung, tiếng tiêu hắn từng giúp tôi vượt qua rất nhiều ngày thê lương.

Huyền Ki cùng Ngô vương ở trong xe uống rượu. Hắn không hỏi tôi vượt qua tại Sở cung ra sao. Cũng không hỏi tôi hai năm nay có được tốt không. Mà tôi có bao nhiêu hi vọng, hắn ở bên cạnh tôi, thì thăm dịu dàng. Nói cái gì cũng được.

Tiếng tiêu dần dần kết thúc. Tôi nghĩ, không bao lâu về sau, Vô Hoan chắc chắn quên mất người nữ tử tên là Diễm Nô ở Sở cung đến từ nước Ngô.

Nhưng mà, trái tim tôi, vì sao lại có chút đau?

Trong nháy mắt thời gian trôi qua. Đường đá xanh như trước, hàng dương liễu, hương hoa đào Giang Nam, lại không còn giống như lúc trước. Tuy đình đài lầu các chưa thay đổi, lại cảm thấy có chút không quen.

Cho đến khi gặp Thương Bạch. Nữ tử lớn hơn tôi hai tuổi. Tôi mới biết rõ, là tôi và Huyền Ki trong lúc đó, không chỉ có một chi tiết.

Tôi tận mắt nhìn thấy qua, đôi mắt hắn nhìn nàng, tình cảm và lâu dài. Phảng phất một đời một kiếp.

Tôi hỏi Huyền Ki, nàng là ai.

Hắn chỉ nói là em một bạn cũ. Hắn nói, đừng nghi ngờ. Ta đối với người bằng cả trái tim, trời trăng chứng giám.

Bịa đặt thật là êm tai. Nhưng chỉ cần Huyền Ki nói, tôi liền tin tưởng.

Tôi tin tưởng không có nghĩa là tôi nhắm mắt làm ngơ trước chuyện này.

Tôi bắt đầu tiếp cận Thương Bạch. Tặng nàng son phấn, bột nước, trà cài. Trước mặt nàng, cố ý nói tôi và Huyền Ki có bao nhiêu ân ái, Huyền Ki thích ăn bánh ngọt, thích ăn không ngồi rồi uống chút rượu, rất nhiều, đủ loại, tỏ rõ tôi và Huyền Ki ăn ý, là người mà tương lai nhất định phải kết thành trăm năm hảo hợp. Chỉ muốn Thương Bạch biết rõ, tôi và Huyền Ki trong đó, không có bất kỳ khe hở nào, khiến người khác có thể thừa dịp chen chân mà vào.

Nàng chỉ cười mà không nói. Dem tâm tư nấp trong xương cốt bên trong. Không dễ dàng lộ ra dù chỉ một chút.

25. Q.3 - Chương 3

Nhưng mà, không lâu sau đó, Thương Bạch trở thành phi tử Ngô vương. Phía trên Lộc đài, tôi chỉ nhìn thấy một gương mặt tuyệt sắc, còn có Huyền Ki, mỉm cười ảo não.

Bọn họ tựa như cỏ dại bị cơn gió mùa thu thổi bay, sau đợt tàn phá đó, chẳng thể nào tươi tốt được nữa.

Tôi đột nhiên cảm thấy bản thân mình, biến thành người tàn nhẫn và vô tình. Mặc kệ buồn vui hờn giận của người khác. Nếu như tôi không phải vì hàng vạn hàng nghìn bất an và ghen tị, cũng sẽ không dụng tâm lương khổ thi kế khiến Ngô vương nạp Thương Bạch làm phi.

Chỉ vì Thương Bạch nói với tôi, Huyền Ki không yêu tôi. Giọng điệu khẳng định kiên quyết. Hình như nàng có thể nhìn thấu tất cả tâm tư Huyền Ki. Tôi càng phải khẳng định, Huyền Ki nếu không yêu tôi, vậy nữ tử mà hắn yêu, nhất định là Thương Bạch.

Tôi giận dữ không kìm được, cho Thương Bạch một bạt tai. Nói, người tin hay không, ta sẽ giết người? Nếu hần không yêu ta, ta cũng không cho phép hần yêu nữ tử khác.

Nàng nói, người không dám. Bởi vì sau khi người giết ta, người vĩnh viễn sẽ không có được tình yêu của Huyền Ki.

Tôi quả thực không dám. Tôi quá yêu Lục Huyền Ki. Tôi không thể tưởng tượng hần vĩnh viễn hận tôi, vĩnh viễn không cần tôi, mà tôi lúc đó sẽ như thế nào.

Thế là, tôi đến trước mặt Ngô vương, cực lực nói Thương Bạch chính và vật quý báu hiếm có. Nếu không nạp nàng làm phi, sẽ là tổn thất lớn của vương quốc này. Theo lời tiên đoán của tôi, nói nàng sẽ phù trợ đại vương, thống nhất thiên hạ.

Như thế, tôi lừa Ngô vương, thành công tách Thương Bạch và Huyền Ki.

Nhưng mà, kết quả tách ra, chỉ là khiến tôi càng lúc càng chứng minh được, Lục Huyền Ki, hần không yêu ta. Không mấy may yêu dù chỉ một chút. Hần chịu đựng, thiệt thòi, đau thương. Hần cách bờ Dao Trì, nhìn bờ bên kia trước hoa dưới trăng. Nhìn thấy Thương Bạch dựa vào Ngô vương bên cạnh.

Nhìn thấy bọn họ, tựa hồ bộ dáng ân ái.

Sau, tôi mới biết rõ, Thương Bạch chẳng qua so với nữ tử Liên Đóa hần từng yêu, có gương mặt tương tự. Thế là, hần thu giữ Thương Bạch bên bờ suối, mang nàng trở về Ngô quốc. Đối đãi như khách quý.

Liên Đóa là tên tôi biết rõ. Khi chưa đến Sở quốc, Huyền Ki đã vô số lần nói với tôi. Tiểu thư nhà Mộ Dung. Mộ Dung Liên Đóa. Chết đã rất nhiều năm rồi. Năm đó, hần vẫn chỉ là một nô tài trong nhà Mộ Dung. Cũng là một vụ diệt môn thảm án, người duy nhất sống sót. Công tử Quang cứu hần.

Thế là, hần thành môn hạ thích khách của công tử Quang. Khi Lục Huyền Ki mười tám tuổi, hần rốt cục thay nhà Mộ Dung báo thù.

Hần nói, báo thù và nhớ nhung, là việc duy nhất hần có làm vì Mộ Dung Liên Đóa.

Chỉ là tôi còn cho rằng, thời gian rồi sẽ xóa nhòa mọi thứ. Thời gian sẽ chứng minh, tôi yêu Lục Huyền Ki, hần chung quy là có thể thấu hiểu, thấy rõ ràng.

Lục Huyền Ki đột nhiên nói hần yêu tôi, hần sẽ mang tôi đi.

Lúc đó, hần đứng ở dưới cây đào như lúc trước, một cây, ánh sáng mùa xuân ấm áp, chiếu đến nở gan nở ruột.

Hần nói, chúng ta thay công tử Quang hoàn thành xong xuôi một chuyện, ta liền dẫn người trở về phương Bắc. Làm người chăn dê, làm nhà gỗ, trồng đủ loại cây đào trên đất. Người nói được không?

Tôi ngưỡng mặt lên, nhìn hần mỉm cười. Như bông hoa mùa xuân vượt qua ngàn khói lửa, cuối cùng nở rộ.

Nhưng mà, tôi cảm thấy có chút mất mát.

Tôi nhìn thấy phi tử Thương Bạch mang trang phục hoa lệ của Ngô vương. Gầy yếu được như cành liễu phát phơ trong gió. Trang phục lộng lẫy như vậy, lại cảm thấy tiều tụy. Như là một cuộc sống điêu tàn.

Chỉ là, nàng nói, ta chẳng hề hận người. Nếu như không có người, ta sẽ không biết rõ mình, trong tim của Huyền Ki, chẳng qua là bóng dáng Mộ Dung Liên Đóa. Nếu không, hần sẽ mang ta đi, chạy về nước khác. Hần sẽ làm nhiều việc, đều không thể nào biết được hần không yêu ta.

Nói đến kết thúc, như nữ tử giản dị ngày xưa, không thể nén khóc.

Như thế, tôi không nói cho nàng, tôi sắp cùng Lục Huyền Ki cao chạy xa bay đến nơi chỉ có hai chúng tôi. Tôi mới là người yêu Lục Huyền Ki, trong những mùa xuân thu loạn lạc, gốc đào đó vẫn vì hần mà nở hoa.

26. Q.3 - Chương 4

Công tử Quang nói, đại quân Sở quốc, ngày mai sẽ tiến vào địa phận Ngô quốc. Khi hai quân đội giao chiến, chỉ cần người xuất hiện, thái tử Vô Hoan, chắc chắn đại loạn đầu trận tuyến, đến khi đó, chúng ta lấy con tin uy hiếp buộc hần lui binh. Chiến sự có thể không chiến mà thắng

Tôi nói, Vô Hoan sẽ không dễ dàng mắc lừa. Huống hồ, hần không có bất kỳ lý do gì vì tôi mà hồ đồ. Hần thông minh, sớm nên đoán ra, tôi là thích khách Ngô quốc.

Nhưng hần yêu người. Vì đã yêu người, rùng gươm biển lửa, hần sẽ cam nguyện. Bằng không, năm đó hần sẽ không phí rất nhiều rắc rối, tìm người cứu người ra khỏi Sở quốc. Huyền Ki nói.

Tôi mới hiểu rõ, thì ra ngày đó chủ nhân trong miệng nam tử che mặt, nguyên là Vô Hoan, mà không phải Lục Huyền Ki. Như vậy, nếu không có

Vô Hoan, Lục Huyền Ki sẽ bỏ mặc sinh mệnh tôi không cứu?

Tôi hỏi, vì sao không phải người?

Lấy thế cục ngày đó, ta không thể dễ dàng bại lộ thân phận, nếu không tất nhiên phải liên lụy Ngô quốc.

Nếu như Vô Hoan không ra tay cứu giúp, là ta liền bỏ thân nước khác phải hay không? Người ngày đó đã hứa hẹn, sau khi ta giết Sở vương, sẽ đến cứu ta, chẳng lẽ đều là nói dối?

Hần im lặng. Thật lâu sau nói, đã quá khứ, không muốn nhắc lại.

Lời nói này khiến tôi mất mát. Từng chút từng chút lạnh lẽo.

Cho đến lúc này, tôi chưa từng hoài nghi, tôi yêu Lục Huyền Ki, thì ra đó chỉ là thói quen lẫn lộn trong dòng thời gian, là điều khát vọng mà không thể có được. Là câu chuyện đồng thoại tôi tự mình dệt nên.

Tôi hỏi Lục Huyền Ki, sau lần này, có phải sẽ cùng tôi trở về Trường Thành phương Bắc làm một người chăn dê bình thường?

Hần nói, phải. Ta cũng chán ghét chiến loạn. Từ nay, chúng ta làm một đôi thần tiên quyến lữ, thật tốt.

Tôi lại bắt đầu dệt nên một bức họa đào nguyên tuyệt đẹp. Vì điều này, tôi dễ dàng đem những dối lừa đã qua gạt bỏ sạch sẽ. Tôi rất dễ dàng, tha thứ lục Huyền Ki cho tôi nhiều tổn thương và cô phụ.

Hần một lần cho tôi hi vọng, cho tôi niềm vui, cho tôi nước mắt. Tôi cũng đã thành thói quen.

Tôi bị buộc trên lưng ngựa, chuẩn bị đến chiến trường. Huyền Ki nói, đừng sợ, dù cho thất bại, ta cũng sẽ nghĩ cách cứu người.

Lúc xoay người, tôi nhìn thấy Thương Bạch trên cổng thành, không ngừng nhìn tôi phát tay. Tôi không thích cảnh tượng này, nó giống như sinh li tử biệt.

Không bao lâu, Huyền Ki liền chỉ vào điểm trắng trước mắt, nhìn xem, chính là thái tử Vô Hoan. Người đã biết rồi.

Hần điều khiển tướng sĩ truyền đạt, lấy Diễm phi làm trao đổi, lui binh. Nếu không, Diễm phi phải chết.

Chỉ là, tôi và Huyền Ki đều không thể đoán được, Vô Hoan sẽ tự mình thúc ngựa mà tới. Tại chiến trường hỗn loạn hai bên, không thể nghi ngờ đây là hành động vô cùng nguy hiểm.

Hần nói với Huyền Ki, không nên thương tổn nàng. Ta sẽ lập tức lệnh tướng sĩ lui binh.

Lúc đó, đầu tôi đau muốn nứt. Có lẽ là trước khi khởi hành, Huyền Ki cho tôi uống rượu phát huy tác dụng. Tôi nhìn Vô Hoan, mặt giãn ra mỉm cười. Thuận thế đảo ở trong ngực hần. Tôi nói, cứu ta.

Hần nói, ta sẽ không để người có chuyện gì. Dù cho ta buông tay cho hết thấy, ta đều muốn bảo vệ tánh mạng người.

Nói đến chân thành thấm thiết. Tôi nghĩ về Sở cung, người ở cùng tôi dưới cây đào, yên lặng nhìn trăm ngàn bể dâu, chậm chậm chờ thời gian trôi đi là nam tử đó. Hần là người trước giờ tôi bỏ mặc.

Tôi vẫn cảm thấy bản thân mình, ngoại trừ Huyền Ki, sẽ không yêu bất kỳ người nào nữa.

Chỉ là, giờ phút này, tôi đột nhiên nhìn vào trong ánh mắt hắn, thấy đau lòng.

Nhưng mà, tôi không có nghĩ đến, Lục Huyền Ki vào lúc cuối cùng, nuốt lời ước định. Hắn nói với Ngô vương, nếu như chúng ta giết Vô Hoan, đại quân nước Sở như nước mất đầu, há không phải càng tốt hay sao?

Cho đến lúc này, tôi mới nhìn thấu con người Lục Huyền Ki, tâm ti tiện bản thủ.

Tôi và hắn tranh chấp. Tôi nói tất nhiên Vô Hoan đã đáp ứng lui binh, cần gì phải đưa người vào chỗ chết. Huống hai nước giao chiến, không giết kẻ chạy đi.

Chỉ là muộn rồi, một bông hoa lớn đỏ rực như máu, rất nhanh bắn toé đầy cỏ khô trên đất. Tựa như ghèn trên giấy mực in. Đột ngột và dữ dội.

Tay Vô Hoan, còn khấn khiết nắm chặt tôi như vậy. Hắn nói, ta muốn mang người quay về Sở quốc. Không quan tâm người là địch hay bạn, là phi tử phụ vương, là thích khách giết phụ vương, ở trong mắt ta, người chỉ là, người con gái ta yêu.

Thân thể hắn, tựa như bông vải mềm mại nhất, nhẹ như vậy, trượt xuống như vậy.

Giờ khắc này tôi biết rõ, tôi vĩnh viễn đều khó có khả năng cùng Lục Huyền Ki đi phía Bắc Trường Thành sống cuộc sống bình thường

Tôi hỏi, giết Vô Hoan là kế hoạch từ lâu đã có, đúng hay không? Vì cái gì không cho tôi biết rõ. Vì cái gì muốn lợi dụng tôi? Mà Vô Hoan lại có gì sai đâu.

Lục Huyền Ki chỉ là cười lạnh.

Hắn nói, có lẽ, nên cho người biết rõ chân tướng. Người, kỳ thật là nữ nhi Bắc Cung Yên. Mẫu thân người, ban đầu là thích khách Sở quốc. Sau khi bà ta giết cả gia đình Mộ Dung, mới ẩn cư phía Bắc Trường Thành. Những chuyện này bà ta chưa từng nói với người. Bà ta dính đầy máu tươi, đương nhiên sẽ không nói đến.

Còn có một chuyện người không biết rõ, chính là Bắc Cung Yên đã chết rồi. Năm mười tám tuổi, ta phái ra rất nhiều sát thủ đi Tái Bắc. Chính là năm ta gặp người. Ta giết bà ta. Ta cuối cùng cũng thay Mộ Dung Liên Đóa báo thù. Nhưng mà, người là cá lọt lưới.

Hắn nói rất nhiều lời. Hắn nói, ta đồng ý cùng người đi phía Bắc Trường Thành, bất quá là muốn người càng bán mạng vì ta hoàn thành một nhiệm vụ. Người làm thật sự tốt.

Lời nói lạnh, tình càng lạnh.

Trong nháy mắt đó, tôi mới phát giác chính mình là con hát có bao nhiêu ngu xuẩn. Triệt để bị người ta bóc lột sẽ xương bàn tay. Cho rằng nhiều năm đối lấy, là yêu thương quyến luyến lẫn nhau, thì ra đó chỉ là một cuộc chiến nội tâm đau khổ.

Cho rằng a mẫu*(mẹ) ghét bỏ tôi, mới mặc tôi đi đây, thì ran gay lúc đó, bà đã dự cảm đến cái chết.

Chỉ là mức giá này, không phải tôi có thể thừa nhận. Tôi lại nhất định phải thừa nhận.

Chuyện thế gian, như một nước cờ. Xoay chuyển ngàn lần, cũng không dự liệu được kết cục.

Như tôi chẳng hề biết rõ, tôi sẽ yêu Vô Hoan, thái tử Sở quốc Vô Hoan. Nhưng mà, làm gì còn thời gian để tôi nói cho hắn, lời nói bất ngờ từ trái tim này.

Tôi gơ tay lên, muốn xoa khuôn mặt Vô Hoan. Muốn hắn nói với tôi, tôi sẽ mang hắn quay về Sở quốc, không xa nhau nữa.

Nhưng mà, tay tôi, cuối cùng cũng chỉ có thể làm một tư thế gơ lên, thoáng ngừng ở giữa không trung.

Mà chính tôi cũng không biết rõ, trước khi khai chiến, Lục Huyền Ki, hắn tại trong rượu của tôi, hạ độc.

Niềm vui vừa rượu, thì ra là dưới ánh mặt trời.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-da-mang-di-khuc-senh-ca>